

Ji bo Azadiya Netewa Kurd û Serbixwebûna Kurdistanê
Kürdistan'ın Bağımsızlığı ve Kürt Ulusunun Özgürlüğü İçin

WÊŞANA
NAWENDÎ YA
PARTIYA
RİZGARIYA
KURDİSTAN

rızgari

Bijî Têkosîna Rizgariya Netewî û Civakiya Kurdistan
Yaşasın Kürdistan'ın Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş Mücadelesi

KÜRDİSTAN
KURTULUŞ
PARTİSİ
MERKEZ
YAYIN ORGANI

www.arsivakurdi.org

WEŞANE QEDROYE, BE DRAF TE BELAVKİRİN/KADRO YAYINI, PARASIZ DAĞITILIR.

rızgari

PARTIYA RIZGARIYA KURDISTAN
KURDISTAN KURTULUŞ PARTISI
(r ı z g a r i)
WEŞANÊ NAWENDÎ YA/
MERKEZ YAYIN ORGANI

Galarezan-Ekim/1989

Hejmar-Sayı:21

Navnîşana Pêwendîyên Navnetewî/
Uluslararası İlişki Adresi:

Postlagerkarte Nr: 114614 C Berlin 62

BRD

BU SAYIDA/DİVÎ HEJMARIDA:

- *Başyazı: DİYALOG ÜZERİNE. (sh:7-12)
- *OPORTÜNİZM ÜZERİNE POLEMİKLER,
"TBKP" PROGRAM ELEŞTİRİSİ VE
DİYALOG. (sh:13-94)
- *KADRO VE BİRLİK (2) N.BORA.(sh:95-
102)
- *Siyasi Yorum. CEZAEVLERİ'NDEKİ
DURUM ÜZERİNE. (sh:103-108)
- *Cezaevi Mektubu. ESKİŞAHİR/AYDI
DİRENİŞ HATTI.(sh:113-132)
- *AYDIN CEZAEVİ'NDE SON DURUM
(sh:133-134)
- *Bartın Cezaevi'nde KURDISTAN PRESS'e
YASAK. (sh:134)
- *Gaziantep Cezaevi mektubu. (sh:135-137)

- *TÜRKİYE CEZAEVLERİ'ndeki BASKILARI PROTESTOLAR.(sh:138-140)
- * Kürdistan'da sürdürülen "Askeri Operasyonlar" derhal durdurulmalıdır ! PARTİ BASIN BİLDİRİSİ/5. (sh:141-146)
- *UYARI L. PARTİ BİLDİRİSİ/12. (sh:147-149)
- *KÜRDİSTAN'da SON DURUM ÜZERİNE DEĞERLENDİRME. (sh:150-163)
- *Kürdistan'ın Bağımsızlığı ve Kürt Ulusunun Özgürlüğü hedefi karartılmaktadır. (sh:164-166)
- *Kürdistan'da Kan ! Hapishanelerde zulüm! (sh:167-169)
- *İsveç'te 12 Eylül Protestosu. (sh:170-172)
- *Partimiz Avrupa Sekreteri'nin, "TEMPO" Dergisi'nde eksik çıkan röportajının tam metni. (sh:173- 176)
- *Londra'da Protesto Eylemi. (sh: 176-178)
- *DÜNYA'DAN ÖNEMLİ HABERLER. (sh:178-180)

EK/PROGRAMA SİYASİ.(Rûpel:1- 16)

* başyazı *

DİYALOG ÜZERİNE

Partimiz, programında da açık olarak belirlediği gibi,ulusal kurtuluş mücadelemize katılan,destek veren,dayanışma içerisinde olan bütün güçleri (devletler,partiler,kişiler) dost saymaktadır.

Bu amaçla;

Sosyalist devletler, ulusal kurtuluş hareketleri ve kapitalist devletler işçi sınıfı mücadelelerini destekler, bunları dost kabul eder.

Partimiz,bu genel hedefler içinde her türlü diyaloga hazır ve açıktır...Ancak,temel tezlerinden hiçbir şekilde taviz vermez. Hiçbir bloka bağlı ve bağımlı olmaksızın, bağımsızlıkçı bir çizgi izler. Bizce, diyalog için, bu perspektif içerisinde en başta ilkelere bağlı bir zeminin oluşturulması gerekir. Diyalogun zemini, taraflardan yalnızca birinin çıkarlarını gözetmesi şeklinde değil, karşılıklı

iki tarafın çıkarlarını gözetecek şekilde ve devrimci-demokratik yöntemleri temel alarak oluşur. En azından karşılıklı saygı, eleştiri, öz-eleştiri vb. gibi ilkelerin çalıştırılması gerekir.

Türkiye'de yasallaşma yolunda olan "TBKP"'nin diyalog önerisi vardır. Eğer, "TBKP" yukarıda açıkladığımız zemin üzerinde bir diyalog istiyorsa, biz (birleşmeye giren "TKP" ve "TİP" in eski süreçlerini de), "TBKP" programını değerlendirmek zorundayız. Bu yalnız değerlendirme değil, aynı zamanda yanlış ve çelişkili yanlarının da eleştirilmesidir. Bu eleştiri ideolojik-teorik olduğu gibi, siyasal bir teşhiri de zorunlu olarak gündeme getirecektir.

Çünkü, diyalog "sağda-solda", "kıyıda-köşede" hedefsiz ve tek yanlı sürdürülemez. Bunun bir "adabı muâşeretî" herhalde vardır. En azından diplomasi ilişkileri içerisinde sorunun ele alınması ve sunulması gerekir. "TBKP" kendi birleşimi içindeki partilerin geçmişine (!) nasıl bağlı kalıyorsa, biz de, uzun zamandan beri gelen geçmişimize bağlı kalmak zorundayız. Bu, bir ilke sorundur.

Ayrıca, diyalog tarafların resmî beyanları ve kamuyu'ndaki açıklamaları ile vücut bulmalıdır. Siyasal samimiyet bunu gerektirmektedir. İstenildiği zaman istenildiği biçimde söylediklerimizden dönmek, ya da diyalogu, istediğimiz zaman ve istediğimiz biçimde başlatmak eğilimi "b e n m e r k e z c i" bir eğilimdir ve diyalogu

daha başından ortadan kaldırır. "İyi adam", "kötü adam" imajları ile, siyasetlere yanaşmak, "informasyon bilgileri" kendine yakın duran "eklentiler" odaklardan almak alışkanlığı, elbetteki, "dostluk" paravanası ile diyalogun düzeyini kişisel boyutlara indirir. Bu düzeyden ise, "kimse sorumlu" tutulamaz !..

Kalıcı, bilimsel ve eşit haklar temelinde, ilkelere bağlı diyalogun aynı zamanda protokollere bağlı tutulması da gerekir.

Bu kısa hatırlatmadan sonra şunları da ekleyelim:

Biz, siyasal bir parti olarak, geçmişi ve geleceği belirli, açık siyasal programımız ve hedeflerimizle ortada durmaktayız. Gerek Türkiye devrimci hareketi ve üzerinde olduğumuz Kürdistan devrimci hareketi ile ilgili, gerekse sosyalizmin sorunları konusundaki temel ezlerimiz bellidir. Rızgari'nin, süreci ve zengin yayın platformu ile ideolojik-teorik ve siyasal tezleri gözler önünde ve "gönüller"dedir...

"TBKP", "Türkiye'de köklü toplumsal değişiklikler üzerine, kapitalizm'den sosyalizm'e geçiş ve sosyalist Türkiye üzerine bütün sol güçleri" tartışmaya çağırmaktadır. Bunu "TBKP", programına da almıştır. Elbette, bu onun kendi sürecinin bugün gerekli kıldığı bir düzeydir. Onun çıkarları doğrultusundadır, tek yanlı ve dayatma olarak ortaya konulmaktadır. Özellikle ulusal sorun konusundaki "dönüşleri" herhalde "tartışma" kapsamındadır ve ileri

adım olarak görülmelidir!

Bu kararı verirken, ne Türkiye'nin koşullarını ve ne de Orta-Doğu'nun durumunu hesaplamamıştır. Ne "gidişinin" ne de "birleşmenin" nesnel gerekçelerini ortaya koyamamıştır. Özel ve kendine "mahsus" bir tutum ile devrimciliğin kurallarına da uymamıştır..Biz, sosyalizmin sorunları da olmak üzere, özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin ittifaklar siyaseti açısından, yol göstermek, uyararak, bilimsel tezlerimizi tartışarak görevimizi unutmuyoruz.

Biz,KUKM'nin ittifaklar siyaseti'nin hedefleri açısından egemen ulus devrimci-demokrat ve sosyalistlerine, bu ittifak, güç ve eylem birliklerinin oluşmasındaki görevlerini anlatmak; şartsız-tercihsiz olarak katılmalarını sağlamak ve kendilerinin mücadele ettikleri -eğer ediyorsa- odakların yenilgiye uğratılmasında ittifakların önemini onlara kavratmak görevimizi hiç unutmadık....

Bu nedenlerle "komünist" ya da "sosyalist" olmasalar bile, demokratik bir oluşum karşısında da KUKM'nin hedefleri doğrultusunda diyalog kurarız. Bu diyalog resmi kanallarla olur, diplomatik esasları içerir ve mutlaka kalıcı protokollere bağlanır. Partimiz, tüm üye ve yöneticileri ile bir bütün olarak, her konuda olduğu gibi, diyalog konusunda da **duyarlı olmak** durumundadır. Burjuva kulislerinden, resmi olmayan ilişkilerden diyalogu kurtarmak ve mücadelenin temel tezlerinin hayata geçmesini sağlamak zorundayız.

Önemli bir konuda, "TBKP"nin büyük yanlışları içinde olduğu ve önerdiği diyalog karşısında ciddi engellerin bulunduğudur:

Birincisi; Kürdistan bir ülkedir ve Kürtler bir ulustur.Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Belirlemesi Hakkı, bağımsız devletini kurma da dahil, ayrılma hakkı'nı içerir. Bunu hiç bir koşula bağlamak mümkün değildir. Bu nedenle Kürt Sorunu, Türkiye'nin iç sorunu değil, Orta-Doğu Sorunu'dur.

İkincisi; Kürdistan Orta-Doğu'da dört devlet tarafından parçalanmış ve sömürgeleştirilmiştir. Bu devletlerden biri de Türk Devleti'dir. Türk Devleti Kürdistanı işgal etmiş ve sömürge statüsü içinde tutmaktadır. Mücadele Kürdistanı'nın askeri işgalden arındırılması ve bütün sömürgeci ilişki ve bağımlılıklara son verilmesi düzeyindedir. Bu asgari bir program hedefidir. Bugün bu çelişmenin çözümü dayatmıştır. Türkiye'de demokrasiyi "kazanma" ya da "demokratikleşme" için bu acil program hedefi ertelenemez. Bağımsız-Birleşik-Demokratik bir K Ü R D İ S - T A N 'ın kurulması gerekir.

Üçüncüsü; Kürdistan sınıflı bir toplumdur ve kapitalist üretim ilişkileri egemendir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, aynı zamanda azami program

hedefleri bakımından toplumsal bir kurtuluş mücadelesidir. Bunun programını da Kürtler çizmek zorundadırlar...

Özetle;

Biz, "TBKP" ile diyalog kurarız. Ancak, bunu, kuralları içinde ve ideolojik mücadele ile siyasal teşhiri elden bırakmadan yaparız. Program önerileri doğrultusunda diyalog, ittifaklar siyasetimizin içerisinde durmaktadır..."TBKP", Marksizm-Leninizm'den ayrılmış ve kendi çıkarları doğrultusunda siyaset üretse de, biz onu, demokratik bir platform olarak ele alırız.

Süreç, geçmişi, önerdiği programı ve konumu ile "TBKP"nin ciddi bir eleştirisini zorunlu kılmaktadır. Bu sayımızda biz, "TBKP" ve geçmişinin eleştirisini yaparak, diyalog için önerilerimizi belirteceğiz...

"TBKP"nin programı illegal koşulların yansıması olarak kaleme alınmıştır. Legal koşullarda önemli ölçüde nitelik değiştirecektir. Ancak, geçmişi ve geleceği ile KUKM'nin önünde ciddi biçimde durmaktadır. Bu nedenle, mücadelemizin somut ve pratik hedefleri doğrultusunda, kadro ve militanlarımız ile kitleleri duyarlı kılmayı görev saymaktayız.

*

OPORTÜNİZM ÜZERİNE POLEMİKLER "TBKP" PROGRAM ELEŞTİRİSİ VE DİYALOG

GİRİŞ

a-İnsanın gelişme sürecinde oportünizmin kaynakları:

İnsan canlı varlıkların en gelişmiş türüdür. Yaşam sürecinin tümünde, gelişmesine uygun araç ve gereçleri yaratır. Bunları hem yaratır, hem de yaratma amacı dışında kullanır. Bir bütün olarak, ilk dönemlerden bu yana insanın, doğa ve diğer insanlar karşısında her zaman ve koşulda kendini koruyucu özelliği, ondaki BEN(EGO)'in varlığının nesnel boyutudur. Yaratık olarak bencil ve tekil olmanın verdiği saldırganlık, gözü doymamışlık, yeterli beslenmeme, duygularının tatmin olmaması, vb... gibi yanları ile hep BEN'im anlayışının

kök salması ve değerler sistemi'ndeki bozuklukların ortaya çıkmasına neden olur...Bu yaşam savaşı uzun ve zor bir savaştır. Toplumsal, ekonomik, sosyal ve kültürel vb...gibi birçok nedene dayalı olarak, insanın yaşamındaki değişme ve gelişme süreci etkilenir. Baskı ve otoritenin yaratıcısı da yine insanın kendisidir. Önce yaratır, sonra yarattığı baskı ve otoriteye boyun eğer.

Doğal olarak, doğumundan sonraki evrede insan, bağlı bulunduğu aile içinde biçimlenir. Bu, insan için ön bir biçimlenme'dir. Zorunludur. Dünyaya gelir gelmez, oluştuğu yapıyı dışlayıp ve sessizce reddederek yeni kişiliği ile ortaya çıkan varlık,

aynı zamanda bu yapıyı kabullenir de. Ailenin özel mülkiyet tutkusu içine girer, onun bakım, "terbiye ve sahiplenmesi" ile büyür. Bu bir gelişme, aynı zamanda değişme sürecidir de... Çevreden edindiklerini ailesi içindeki kurallarla karşılaştırır, ama, herşeyi ailesi çıkarına değiştirir.

Bir dönem sonra, biyolojik yapısında ve kişiliğindeki dönüşümlerle, gerçek değerleri ile niteliklerinin dışarıda olduğunu sezinler. Bu sezgi maddi bir yapıda değildir. Maddi bir yapıya, anlama ulaştığı zaman, yeni bir şeyle bütünleşmek ve birliktelik için eskisinden kopar, ayrılır ve çatışma içine girer. Bu mantığında böyledir. Daha sonra davranışları ile somutlaşır.

İkel, feodal ya da müteakmil aile yapılarının hangisinde olursa olsun, değişecek olan insanın kendi yapısıdır. Daha önce edindiği değerler, ya palazlanarak büyürler ya da gizlenir ve durgun beklerler. Bütün bu yapının istenilen düzeye yükseltilebilmesi ancak başka bir eğitim ve değerler sistemi ile olur. Bu da bir savaştır...

İnsandaki değişmeler her dönem mümkündür. Değişiklik ileriye olabileceği gibi, geriye de olabilir. Korkunun, kıskançlığın, aşağılık komplekslerinin, kendini büyük görmenin, rekabet ve kavganın vb... hemen hepsinin biçimlenmesi ya da eskiden kalma muhtevaların hortlaması ile gündemiştir. İşte, bu

noktada insan, kendinden zayıf gördükleri ile kuvvetlilerden ayrılır, ayırtdedir... Bu ayırtdediliş insanın "teçhizatlanması"ını getirir.

İnsan, değişimin her boyutunda, biyolojik ya da psikolojik rahatsızlıklar da kazanır. Bu rahatsızlıklar bünyesel zayıflık ya da kalıtsal bazı özelliklerden de kaynaklanabilir. Bunlara karşı birçok tedbirler alır, teşhis ve tedavi ile bu hastalıkların üstesinden gelmeye çalışır. Kendisi gibi olanlarla birleşir, diğerleri ile ayrılır. Bu süreç de, insanda önemli değişmeler yaratır. Onun kişiliğini de etkiler, değiştirir... Bu, boydan boya bir yaşam savaşıdır. Toplumsal olarak üstesinden gelenebilir şeylerdir. Dünyaya gelmek, yaşamak ve ölmek üçgeninde durmaksızın süren bir yapıdır. Bu değişme ve gelişmelerle insan, daha önce olmayan nitelikler kazanır. İnsanı suskun kılıp, çekingen yapabildiği gibi, tersine hırçın ve saldırgan bir yapı da oluşturabilir. Böylece, insan, bu davranış biçimlerine uygun örgütlenmeler yaratır, olanlara katılır ve gereken araç ve gereci bulur.

Doğa, gıda maddeleri, yaşam koşulları, kısacası toplumsal olanaklar insanın gelişme ve yaşamında önemli faktörler olarak dururlar. Hergün insanın bunlara karşı savaşı ve onları alt etmesi, yenmesi ile devam eden bir hayat vardır ve durmaz. İnsan yaşadıkça zevkleri, renklere bakışı, tutkuları, doğa ve

toplum karşısındaki tavırları, hemen hepsi değişir, gelişir ve ayrışır...Bu tekil insantipi'nde,yaşamın sağlanması sürecinde yapısal bazı yanlar da oluşmaya başlar. Örneğin bunları şu kavramlarla açıklayabiliriz: "kaypaklık, döneklık, uçkağıtçılık, güvensiz adam olma, kuşkuculuk vb..." Bu yanlarla birlikte aynı zamanda insanda bellirli bir ahlak da oluşur. Yani, üstü örtülü de olsa, oportünizm (gerek yalnız, gerekse kariyerizm ile birlikte),gelişip büyüyecek bir kaynak bulur ve insandan yükselir...

b-İnsanın siyasetle tanışması ve oportünizmin şekillenmesi:

Yaşamak için mücadele insanı siyasetle yüzyüze getirir. Bunu mücadelenin nesnel koşulları yaratır. Siyaset ile tanışırken elbette her insanın seçmeci yanları vardır. İnsan bu seçme özgürlüğünü kötüye kullanır ve ilk başta kolay ve kendisine yararlı olanı seçer. Kısa elden kendini kurtarma güdüsü ağırlıktadır. Bu evrede, yukarıda açıkladığımız "kaypaklık ve döneklık vb..." gibi yanlar da yardımcı öğelerdir. toplumsal olarak dilden dile dolaşan "gemisini kurtaran kaptandır" ya da "köşeyi dön" burjuva teraneleri reklamlardan hayata iner, insan yalnız başına bu yapının önünde el-peñce divan durmaya başlar... Eğer "idare-i maslahat" tan yana ise, tüm bozuk ahlak olguları karşısına dikilir,

ikircikli kalır. Şaşkın ve çaresiz düşer. Burjuva toplumun acımasız yasaları çalışmaya başlar. Yaşarsınız ve "işinizi de yoluna" koyabilir, o zaman bir "paye" de alırsınız... Siz; "açıkgözsünüz", hatta "anasının gözü" birisi olup çıkarsınız! böylece her yere burnunuzu sokmada "özgür" olursunuz. Ancak, siyaset ve bunun doğal sonucu olan mücadele hep böyle yerlerde durmaz. Birdénbire olmadık depremler yaratarak, insanı olağandışı değişikliğe zorlar, değiştirir. Biranda yalnız ve tek başınıza kalırsınız. Bunun üstesinden gelmenin yolunu ise, benzerleriniz ile birlikte hareket etmekte bulursunuz. Bu andan itibaren bazı kuralları oluşur ve işlemeye başlar. Eskiden getirdiğiniz yapıyı alt-üst eden yeni bir kişilik edinirsiniz. Bu yeni kişilik, siyasi bir düzeyde geliştiği için, kendisi ile birlikte bu kez de toplumsal hastalıklara kapı aralar. Bunların başında da KARIYERİZM-OPORTÜNİZM gibi belalar ve illetler gelir.

Bu hastalıklar kolay edinilirler. Ancak, tedavi ve teşhis'leri oldukça zordur.Bir kere insan bünyesine girdikten sonra çıkmaları mümkün olmaz.Oportünizm ve kariyerizm ile malûl olan insan, bunu her düzeye taşır ve savunur duruma gelir... Bu hastalıklar insan kişiliğinin deformasyonu'na neden olur...

Geçmişteki rahatsızlıklar, toplumsal olarak edinilen bu hastalıklar için önemli birer kaynak oluşturlar.

Bu kaynak burjuvazi tarafından birçok inceleme ve araştırma sonucu saptanan taktiklerle, her fırsatta dürtülür ve palazlandırılır...İnsanlar, gerek gelişme süreçlerindeki biyolojik-psikolojik ve gerekse toplumsal olarak edindikleri siyasal hastalıklar ve rahatsızlıklar nedeniyle birçok araç da geliştirirler. Bunları, birbirlerine ve genel mücadelede kullanırlar. Ama, bu araçlar, her zaman ellerinde kalmaz, ya da her zaman istedikleri biçimde kullanamazlar. Her defasında kaybettikleri araçları yeniden kazanmanın yollarını ararlar. Bu davranış biçimi, onun gelişme, değişme süreci ve siyasal mücadele içindeki durumu ile bir bütünlük gösterir. Ayrıca, her kişilik, her aracı kullanmaya elverişli değildir. Araçların kullanılmaları önemli bir olgu olduğu gibi, aracın amacına uygun kullanılması da önemlidir. Bunun için yapısal bir değişiklik gerekir. Bu nedenle değişmek durumunda kalan insan, zorunlu değişikliği dış bünyesi'nden iç bünyesi'ne geçirmeye çalışır ve bir dönem sonra adap-tasyon'a uğrar, alışır. En zor olanı bile kabullenir ve sanki doğuştan beri getirdiği bir karakter yapısı gibi savunur, dışa yansıtır. Bu aşamada, elbette kendi yapısal durumuna en uygun olanı seçme'de daha hazırlıktır ve aktiftir... kendine uygun olmayı seçme de ise, büyük değişimlere uğramak zorundadır. İşte, tam bu noktada, eskiden kalma kalımsal ya da bir bütün olarak muhtevasında

duran kişiliği ve değerler yapısı -eğer değişime uğramamışsa- hortlar ve en müsait ortamı bulur. Kendisi için olduğu gibi, bağlı olduğu siyasal bütünlük içindekileri de etki alanına almaya çalışır ya da alır... Devrimci mücadele açısından, karşıt güçlerin boş durmadığı bir platformda, satın alınmak, satılmak, dışlanmak, tecrite uğramak gibi olgularla karşı karşıya kalır. Tehlikenin boyutları kişisel olmaktan çıkar, evrensel, nesnel ve toplumsal olmaya başlar.. Artık, bu düzeyi savunmak, meşrulaştırmak ve rasyonalleştirme için yoğun bir çabaya girilir...

c-Oportünizm bulaşıcıdır ve onunla mücadele edilmelidir:

İnsanlar siyasete karıştıkları andan itibaren iradelerini başkaları ile birleştirirler. Böylece, kolektif bir davranışın egemen olmasını sağlar ve kendileri de karar sahibi olmaya başlarlar. Artık, davranışlar ve işlemlerde bir hiyerarşi vardır. Bu model, tekil duran insanın yalpalanmasını engeller. Kararlara uymak ve onları uygulamak zorunluluğu başlar. Bu aşama önemlidir, çünkü, bu olgu insan kişiliğinin en üst düzeyde oluşması evresine tekabül etmektedir.

Bıçimlenen bu kişilik ile onu dışlamaya uğraşan kişilik ya da bazı rahatsızlıklara karşı kararlılık ve devamlılık ilkelerini tutanlar için nemelazımcılık, bitkinlik gibi "özgür" davranışlar kalkar. Bu mücadele odağı, bütün zararlı hastalıklara karşı da insanın yalnız olmadığı bir odak yaratır.

Bu evrede kendini ya da bağlı olduğu kolektifi koruma ve kollama zorunluluğu vardır. Hastalık bulaşınca yalnız kişiyi değil, bağlı olduğu bütün yapıyı sarsar...

İnsan, siyasette, sağ ya da sol düşünce platformlarını seçebileceği gibi ortada da kalabilir. Eğer bu seçim, zorla ya da tesadüfen olmamışsa, özellikle, ortak anlayış içinde düşünerek sol bir siyasetle yaşamını sürdürmeyi seçenlerin; feodal ve kapitalist değerlerle yoğrulmuş burjuva yapıdan bütünü ile kopmaları ve değerler sisteminin alt-üst olması gerekir.

Sol siyaset bir baştan bir başa birçok düzeyleri gerektirir. Hele sosyalist siyasal mücadele, tesadüfi olgularla, kaprislerle, bitkinlik ve öfke ile, aşağılık komplekslerinin tatmin aracı olarak ya da bedensel hastalıkların rehabilitasyon merkezi vb... gibi ele alınamaz. Bu mücadele belli kural ve davranış ilkeleri'ne bağlıdır.

Her siyaset, elbette savunulması ve uğruna ölünme-

si gereken bir özveriye dayatır. "Nazlı-buzlu", "temiz aile çocukları"nın bir "sevda" (ya da başka) uğruna girdikleri zor ve onurlu mücadele platformu, onları uzun zaman taşıyamaz. Yabancı bir maddenin vücuttan dışlanması gibi bünyeden onları çıkarır. Eğer bunu yapamazsa, bir süre sonra bünye harap olur. Bu, aynen salgın bir hastalık gibi bulaşır, hergün yeni eğilimlere, davranışlara yol açar...

Gerek sosyalist siyasal mücadele ve gerekse ulusal kurtuluş mücadeleleri'nde, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm uğruna savaşmak; insanın insan tarafından sömürülmesi ve her türlü sömürü ve baskıya karşı olmak zorunluluğu vardır. Bugün dünya'da ne sömürü, ne baskı vb... azalmamış, tersine daha da katmerleşmiştir... Bütün bu olgular, kapitalist sistemin karşısında durmanın ve ona karşı mücadele etmenin zorunluluğunu da getirmektedir. Eğer siyasal tercih tesadüfi yapılmamışsa, böylesi bir mücadele gereklidir. Bu mücadelenin peşini hiçbir "namuslu nedene dayalı" olarak bırakamazsınız! Böyle bir noktada, hastalıkların da her çeşidi oluşur, gelişir ve saldırıya geçerler... Bu aşamada, bütün araç ve gereçlerin düşmana karşı yöneltilmesi gerekir...

Bu genel mücadele stratejisi karşısında hastalıklarla mücehhez olanlar, hemen "yelkenleri" indirip, herkesin de indirmesini isteyeceklerdir! "Bin dere-

den bin su getirecek"lerdir. Biz, genel stratejik hedefler ve somut taktiklerle mücadelenin bu evresinde ilkelerimiz'e sıkı sıkıya bağlı olmak zorundayız. Bu bilinçle, enerjimizi ve inisiyatifimizi daha da yükseltmemiz gerekiyor.

Örneğin; sosyalizmin uygulamadaki başarısızlıkları karşısında hemen gerisin geri çark edemeyiz. Bu, burjuvazinin propaganda seline kapılmak, saflara açıkca oportünizmi taşımaktır. Belki kişinin kendisini "kurtarır" ciddi nedenleri olabilir(!). Ancak, bunun ağır bir suç olduğu bilinmelidir...Mücadeleyi ideolojik-teorik boşluğa "itelemenin" sonucu, mücadeleden vazgeçmeyi getirir...

Bugün dünyada devrimci siyasetten vazgeçecek bir ortam var mıdır? "Barış", "Demokrasi" vb...gibi silahlar tümü ile elimizden alınıp, bize ters çevrilmiştir...Bu, bizim devamlılığımızı ve kararlılığımızı ortadan kaldırır mı? Oysa, gerçekte, ne barış, ne de demokrasi vardır ve sömürü hızını kaybetmemiştir. İşte bu noktada, emperyalist rasyonallerin kabul edilmesi ve meşrulaştırılması ile, en büyük hastalık olan oportünizm canlı kılınmaktadır! Geçmişte "uyuklayan" yanlar ve yapılar yeni duruşları ile hortlayarak ortaya çıkmaktadırlar. Bunun teşhisi ve saflarımızdan atılması görevi ile karşı karşıyayız.

Oportünizm ile atbaşı gelişen ve büyüyen kariyer-

rizm illeti de gözden uzak tutulmamalıdır. Çünkü, kariyerizm, mevki ve makam hırsıdır, koltuk sevdasıdır. Öyle bir sevdadır ki, hiçbir şeyi gözü görmeden budalalığa dönüştürerek, safları bozguna uğratar. Dedi-kodu ortamı yaratarak yoldaşlık dahil, bütün değerleri tahrip eden bir bencillik ve tekillik oluşturur... Herşeyi harcamaya, deşifre etmeye kararlı bir yapı ile, buna uygun davranış biçimleri geliştirir. Temel olan insanın kendisi ve çıkarıdır. Herkesle, her konuda anlaşır, herşeyi ucuzaya satar(!) Bütün bu olumsuz yanlarından ötürü gözünü bile kırpamaz. Bürokrasi'nin koltuk budalası müdürleri gibi, arkasına yaslanır ve herkesi "hademe" görür. Bu mantık sefilliği ile dünyaya bakar...Aşağılık kompleksi içinde, herkesin ona hizmet etmesi anlayışını yaygınlaştırır. "Daldan dala atlar", her siyasette "konak" yapar.. Artık, her söylediğini rahatça inkar eden azılı bir psikopat'tır. Eğer etrafta böyleleri dolaşüyor ve çoğunluğa geçmişlerse; illegalite de deşifre olmuş demektir. Çünkü, bunlar iyi birer legalite manyağıdır..

Oportünistler ve kariyeristler, her yenilgi döneminin usta kıvırtıcıları ve "paha biçilmez" dönemleridirler. "Belaları" ucuz atlatmasını iyi bilirler. Yenilgiyi fatura edecekleri birin mutlaka bulurlar. Ama, her zafere de "ortak"tırlar!.

OPORTÜNİZM VE SOMUT BİR ÖRNEK:

a-Genel olarak:

Biz sosyalist siyasal mücadeleyi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini seçmiş insanlarız. Bu yolda, iradelerimizi de birleştirmişiz.. Bu seçimimiz tesadüfi de değildir. Bu nedenle, saflarımızı ve bir bütün olarak genel siyasal mücadeleyi tehdit eden oportünizm illeti'ni (onun yan illetlerini de) tanımak, ve teşhir etmek görev ve sorumluluğu'nda-yız...

Gerçekten de oportünizm, diğer öteki hastalıklar gibi mücadele içinde ortaya çıkan ve mücadelede taşınan bir illettir. Tedavisi güçtür. Onu tanımak ve hiçbir düzeyde gelişmesine fırsat vermemek gerekir. Biz, siyasal bir hareket olarak bu görevimizi yaptık ve yapıyoruz. Bu hastalığın, burjuvazinin elinde bize karşı kullanılan en önemli silah olduğunun da bilincindeyiz...

Oportünizm, günümüzü çok ilgilendirmekte ve kurutulması zor bir çiban gibi durmaktadır. Birçok genç insanın kafasının (uygulamalar, yanlış üretilen teori ve lafazanlıklarla) "allak-bullak" edildiği ve burjuvazi'nin saldırısı ile tasallut altına alındığı bir süreçte, oportünizm'in en azından kaynağında durdurulması gerekmektedir. Biz, yıllardır bu hain silahla "içimizden" vuruyorlardı, şimdi de "dışımızdan" vurmaya başladılar!..Artık, oportünizm kanlı bir pusu'dur. Daha çok gelişmiş ve güçlenmiştir!.. Her gün bilinçli olarak palazlandırılmakta ve daha da saldırgan hale getirilmektedir. Bu kanlı ve karmaşık pusu ortamında mücadele ederken; döneç ve hayınlarla, ihanetçi ve teslimiyetçileri iyi tanımalıyız.

(...)

1977 yılında "Özgürlük Yolu Oportünizmine İstedığı Bir Cevap" broşürümüzün önüne, kısa ve fakat anlamlı bir alıntı koymuştuk:

"Bir yayınevi sahibi olan Johann Balhorn, 16. yüzyılda, Leibzig'te yaşıyordu. Bir alfabe yayınladı. Bu kitapta, geleneğe uygun olarak öteki resimler arasında bir de horoz resmi vardı; Ama, horoz resmi mahmuzsuz çizilmişti ve yanına iki yumurta konulmuştu! O zamandan beri, metni, ilk halinden daha kötü bir duruma getiren 'düzeltmelere', Aı-

manlar Verballhornung derler".
Yine, aynı broşürümüzün iç kısmında Lenin'den bir başka alıntı vardı:

"Kuşkusuz, her insanın bir soruna yaklaşma yolunu istediği gibi seçebilmesi kutsal bir haktır. Ama, insan, ciddi ve dürüst bir yaklaşımı, dürüst olmayandan ayırtetmek zorundadır".

b-Oportünizme en somut örnek:"TKP".

70 küsur yıllık(!) "TKP"(şimdilerde "TBKP"olmuş) de kendi yolunu seçerken elbette "özgür"dür. Zaten, "demokrasi" mücadelesi veren bu "ünlü Komünist Partisi"(ki, biz "TKP"nin tarihini de iyi bilmekteyiz), ciddi ve dürüst olan bir yaklaşımı, ciddi ve dürüst olmayandan ayırmak zorundadır. Biz, bunu istemek hakkına sahibiz. Çünkü, "TKP" herhalde bizi de "Milli Cephe" içinde görüyordur...

Ama, "TKP" bunu yapmıyor. Her zaman "İmtiyazlı" bir "Komünist Partisi" olduğu için, ona giren ve çıkan(lar) herkes "nitelik" kazanmaktadır.

Fakat, şu bir gerçektir: "TKP" "mahmuzsuz bir horoz"dur ve yanında da birçok "yumurta" vardır...

Evet, bugün karşımızda ayan-beyan duran ve "çaldığımız düdüğü" diyebilen "TKP" (diğer namı ile "TBKP") en önemli üretken ve pazarlıkçı oportünist

bir merkezdir. Oportünizmin en büyüğü ve babasıdır. Şimdi, tam "ehlileşmiş" ve açığa çıkmak için her türlü pazarlıklara girebilen bu "Komünist Partisi" ve ekentileri, başımıza bela kesilmişlerdir. Bu belanın teşhisi bizim için çok önemlidir.

"TKP"nin "TİP ile çiftleşmeden" önceki genel siyasal hedeflerine bakarsak, bu hedeflerinden nasıl çark ettiğini açıkça görürüz. Böylece, çelişmelerini belirleyebiliriz ve program hedeflerine yönelik eleştirileri yapabilir, somut tesbitlere ulaşabiliriz..

c-"TKP"nin genel siyasi ve stratejik hedefleri.

Her nedense, 1970'lerde "TİP"nin legal platformda yürüttüğü bir dönemde "illegal" olan "TKP" (şimdi birlikteler i), görüşlerini açıklamak zorunda kalmış. Biz, "TKP" ile ilgili değerlendirmeye bu noktadan başlamak istiyoruz. Çünkü,bugünkü "TBKP" oluşumu önermeleriyle "TİP"nin legalitesi olayını yeniden ve üstelik daha da geride gündeme getirmektedir.

S.Üstüngel "yoldaş"ın "GÜNÜMÜZDE TKP" adlı kitabına şu "ÖNSÖZ" konulmuş:

"Türkiye Komünist partisi yurt çapında yükseliyor. Hergün yeni yeni parti komiteleri, taban örgütleri(hücreler) kuruluyor. Millitaneler savaşı, işçi sınıfına(abç),fabrikaların içine

yöneliyor. Parti safları, TKP'nin devrimci canlılık ve savaşkan(abç) geleneğine yaraşır genç komünistlerle doluyor. Partimizin yeni eylem programı, devrim mücadelesinde yolumuzu aydınlatıyor. TKP, dar boğazdan sıyrılıyor.

Bu gelişme Üstünel yoldaşın bu kitaba aldığımız dört yazısı ile yakından ve sımsıkı bağlıdır. Parti-içi ve parti-dışı tartışmalarda, Leninci ilkelerin(abç) kitaplardan yaşama geçmesi yolunda Üstünel yoldaşın bu dört yazısının büyük önemi vardır".

Kitabın "önsöz"ündeki anlayışa bakılırsa, o günlerin legal (daha doğrusu yarı legal) "TİP"i ile "TKP"nin gelişmesi iç-içe geçirilmiştir. Bugün "TBKP" girişimi ile "TKP" yönetimindeki "TİP"liler de gözönüne alınırsa, Üstünel "yoldaş" ile "önsöz" yazıcılarının neyi kastettikleri rahatça anlaşılır. Çünkü, o günlerde "TKP" dışarıda adeta köhnemişti. Hatta, "TİP" tarafından da (büyük bölümünce) reddediliyordu..

Yazıların tarihlerine baktığımız zaman, "önsöz" e konulan "büyüme" teorileri gerçekte bağdaşmamaktadır. Kavramlar işe, tam bir oportünizm'dir. Öyleki, "TİP" legalitesinin (o günlerde,yani 1970'ler sonrası "TİP") Marksist-Leninist kalıplara sığdırılarak "kapmanın" açık telaşı görülmektedir. Ayrıca,

"TİP" ayrışması ve 1968 yılları gelişen "muhalafet"in kanalize edilmesi amaçlanmaktadır.Oysa, biri parlamento içi biri dışı bir yapıdadır.. Altını çizdiğimiz "işçi sınıfı, savaşkan gelenek, Leninci ilkeler vb..." hepsi birer kandırmacadır ve "önsöz" bir abartma olarak durmaktadır. O günkü gelişmelere baktığımız zaman bunu rahatlıkla görebiliriz.

aa-"MİLLİ BURJUVAZİ ve GÜÇBİRLİĞİ" anlayışı:

Yazılardan ilki, "BAŞ DÜŞMAN, BAŞ TEHLİKE ve GÜÇBİRLİĞİ" başlığını taşıyor. Ancak, ilk bakışta ismi gibi çarpıcı bir içeriği yok. Tersine, "her şeyi kabullenir" bir pragmatizmi simgeliyor.

Kitabın 24-25. sayfelerine denk düşen bölümde, ilginç bir tesbitle S. Üstünel "yoldaş" "TKP" anlayışını alt-üst ettiğini "farkında" bile değil

Üstünel şöyle diyor:

"Memlekette burjuvazinin içindeki ayrılma ve ayrışmayı göremiyenler, yahut görmemezlik ten gelenler:'Türkiye'de bir milli burjuvazi koydunsa bul' diyorlar"...

Oysa, kendi stratejilerini böyle bir belirlemeye oturtmaya çalışan siyasal hareketlere (örneğin:"MD-D") yıllarca "TKP"nin saldırısı vardı. Bu konuda özellikle, "TİP"in görüşlerinin yeniden tekrar tekrar

okunması gerekmektedir. Burjuvazi için "TKP"nin tezleri birdenbire nasıl da değişmiş! Belki, "şartlar" böyle gerektirmektedir...

Üstüngel devam ediyor ve "Bazılarının" "Milli burjuvazi de 'CHP'de çoktan ununu elemiş, eleğini aşmıştır'dediklerini" kınıyor ve şu belirlemeyi yapmaktan çekinmiyor:

"Bu ters görüşler Amerikan boyunduruğuna karşı, onunla bağlı faşist diktatora tehlikesi- ne karşı, gericiliğe karşı, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve barış için savaşta bütün ulusal güçlerin (abç) örgütlerin, akımların(abç) Milli Demokratik cephe'de birleşme direnişle- rini baltalar".

Bay Üstüngelin'in bu önerisi "TKP" içindeki "muhaletetin" tezlerine katılmak anlamındadır. Üstüngel bununla da yetinmiyor ve şöyle devam ediyor:

"Burjuvazi'nin hepsini bir kaba doldurmak, onun ayrıntı ve ayrışma sürecini görmemek, milli burjuvazinin kendisine özgü iki birbirine aykırı(abç) yönünü görmemek hatasını doğu- ruyor".

Üstüngel'in bunu kime söylediği belli değildir. Burjuvazinin bu kanadı için önerme yapmakta Üstüngel "özgür"dür. Hatta, böyle bir "yanı" görebil-

diği için, ona belli bir program çıkarmak görevini de yerine getirebilir. Tekellerin Türkiye üzerindeki cebelleşmelerini unutarak bu lafları söylemek, bizce saf bir oportünizm'dir. Bundan daha önemlisi de Üstüngel'in bu görüşünü bağlamak istediği noktadır. Aynı yazıda Atatürk'e dizilen övgüler bunu göstermektedir. Herhalde, Atatürk, Milli burjuva- zi'nin "temsilcisi" olarak görülmektedir. Çünkü, O, "TKP" ce "Ulusal kurtuluşçu"dur!...

bb-"ULUSAL BAĞIMSIZLIK" ve "TKP"nin ATA- TÜRKCÜLÜĞÜ:

Yazının bir yerinde Atatürk'e şöyle sahiplenilmek- tedir;

"...bu anti-komünist kampanyayı, AP yöneti- cileri, barış düşmanları, Atatürk'e karşı, onun savunduğu ileri ilkelere karşı, onun anti-emperyalist, anti-feodal yönüne karşı saldıklarıyla yanyana yürütüyorlar. Atatürk'ün ilerici gençliğe öğütlerini(abç) yayanlara karşı Bornova savcılığının soruşturma, kovuştur- ma açması, aslında gericilerin Atatürk'ü yargı- lamak, onu mahkum etmek çabalarından başka bir şey değildir".

Yine,

"...Atatürk'ün: 'Yurtta Barış, Cihanda Barış'

İlke ve ülküsü(abç) doğrudan doğruya NATO!
culuk politikasıyla kenara itilmiş bulunuyor"
(s:27).

denilmektedir...

"TKP'nin dış politika hedeflerine de diyecek yok! Ama, Atatürk'ü "ilerici, devrimci" olarak sunmasına karşı söylenecek çok şey vardır. Çünkü, Atatürk, gerici, Anti-Kürt ve Anti-Komünist biriydi ve bunu en iyi biçimde de uyguladı. Uygulamasının başarılarını "TKP'nin yapısında da görmek mümkün. O kadar başarılı bir Atatürkçü ideoloji sunulmuştur ki, "bizim komünistlerimiz" bu ideolojinin etkisinden 70 küsur yıldır hala kurtulamamışlardır. Bu yerde biraz olsun düşünmek ve "taşınmak" gerekmez mi? Böyle bir Komünist strateji olur mu?..

S.Üstüngel yazısının ileri bölümünde daha da büyük "yumurtalar" yumurtlamaktadır:

"...Bütün bunlar yurtsever güçlerin, politik parti ve örgütlerin, ilerici akımların Millî Demokratik Cepheye belli bir minimum(abç) program üzerinde anlaşmaları, birleşmeleri için gerekli ortamı, koşulları hazırlamış bulunuyor" diyor..

Böylece, toplumsal olarak "ilericiler ve gericiler" ayrımını nesnel olarak yapıyor ve kendisi de "ilericilerin" yanında saf tutuyor. Seneler sonrasında

"Mülteci faaliyetlerinde" bu gericiler dediği odakla da biraraya gelmesini "ihmal" etmedi. Herhalde bütün bu zikzaklar, oldukça şaşırtıcı olmuştur!.

Üstüngel "TKP'nin gerçek yüzünü gizleyemiyor;

"...Partimizin kurucusu M.Suahi, 1920 yılında Mustafa Kemal (Atatürk'ün daha devrimci halil-bizim-)'e (Atatürk'e) yazdığı mektuplarda, Atatürk'ün yazdığı mektuplarına verdiği cevaplarda: millî güçlerin emperyalizme,

gericiliğe karşı tek cephe olmaları zorunluluğunu belirtmiştir. Kuva-i Milliye, o zamanki tek cepheydi. TKP, bu cepheyi yalnız sözle değil, silahla, binlerce komünistin Sakaryalar'da, Dumlupınarlar'da, Anadolu topraklarında döktükleri kanlarla savunmuştur. Binlerce komünist bu uğurda zindanlarda ömür çürütmüştür".

Eihak böyledir. "TKP'nin burjuvazinin yanında saf tuttuğu bellidir. Silahlı mücadele verip vermediği açık değil. Ama, unutulmasın ki, Kürt ulusunun cezalrı da bu Kuvayı Milliye neferleriydi. Ola ki, "TKP"liler Kürdistan'daki zulüm ve işkencenin büyük bölümüne "Atatürk İlericiliği" adına katılmışlardır. O "yüzlerce komünist" bizce ulusal kurtuluşumuzun katilleridir. Mücadelemizin sebepsiz ve yıllarca tecrit ve ertelenmesini de sağlamışlardır...

Tarih böyle yazmaktadır. Ve ne kadar yaranılırsa yaranılsın, "Komünistler" o "ulusal kurtuluş" denilen savaşta, emperyalizme ve gericiliğe karşı değil, resmen ve alenen emperyalist güçlerin yanında mazlum halklara karşı savaşmışlardır. Bu mazlumların başında da Kürt ulusu gelmektedir. Bizce, "döktükleri" kanlar da boşunadır. 70 küsur yıldır bu "boşunalık" için ortalıktadırlar...

"Önsöz" de belirtilen "ÖNEM" de herhalde buradan kaynaklanıyor.

d-"TKP'nin "Tarihsel rolü ve ödevi".

İkinci yazısında bay Üstüngel, "TKP'nin TARİHSEL ROLÜ ve ÖDEVİ" başlığı altında Çekoslovakya olayları ve gençlik sorunlarına değinmektedir.

aa-ÇEKOSLOVAKYA OLAYLARI:

"Çekoslovakya Olayları ve Gerçek"(sahife:35) başlığı altında, o günlerde Çekoslovakya'nın Sovyetler tarafından işgalini protesto edenler ve eleştirenleri "Sovyet düşmanı ve NATO'cu" olarak suçlamaktadır. Elbette, bugün bu suçlama ciddi bir öz-eleştiri-
24

riyi gerektirmektedir. Bugün meydana gelen durum karşısında herhalde bu suçlamanın tam tersi söylenecektir. "Prag Baharı" olarak adlandırılan kanlı olaylar Türkiye'de mümkün olduğu kadar gizlenmiş ve Sovyet işgali rasyonelleştirilip, haklı çıkarılmıştı. Bugün "TBKP" yöneticileri (Eski "TİP" ve "TKP" yöneticileri) olanlar, 1968 yılında Aybar'ın ("TİP" başkanı) Çekoslovakya olayları ile ilgili belirlemelerine şiddetle karşı çıkmışlar ve bu nedenle Aybar'ı "afaroz" etmişlerdi. Aybar diyordu ki, "sosyalizm zorla, tanklarla kurulamaz"... Bugün H.Kutlu ve N. Sargın (N. Sargın Aybar'ın Genel sekreteri idi) ise, daha usturuplu bir eda ile ve yıllar sonra "sosyalizmin hümanist özünün yokedilmesi, sosyalizmin bunalımında önemli rol oynamıştır" demektedirler... 4 temmuz 1989 tarihli Cumhuriyet Gazetesinin "Sosyalist ülkelerdeki son gelişmeler ve Marksizm üzerine güncel tartışmalar" ile ilgili sorularına şimdi böyle cevap vermektedirler...

bb-1968 GENÇLİK OLAYLARI:

1968 Gençlik Olayları ile ilgili belirlemeler ise, demegoji ve usturuplu yalana dayanmaktadır. Operatünist yan ise gizlenememektedir. Bu dönemin gençlik olayları ile ilgili Üstüngel'in belirlemelerine geçmeden önce, kısaca o dönemin bazı özelliklerini belirtmekte yarar vardır...

Bilindiği gibi, 1968 Olayları tüm Avrupa'yı sarmış ve Türkiye'yi de etkisi altına almıştı. Bendit ve Rudi gibi gençlik liderlerinin adları anılan, Fransa ve Almanya'daki başkaldırıları, düzene karşı tehlikeli boyutlara ulaşmış ve o günlerde, Türkiye'deki gençlik eylemlerine de sıçramıştı. 6. Filo'ya karşı "direnmeler", aktif eylemler ve bombalı saldırılar başlamıştı. O zaman "TİP" gençliği ise, pasif bir tutum içindeydi. "TİP" bu gelişmeleri "küçük burjuvazinin tatminsizlikleri" olarak yorumluyor ve suçluyordu... "TİP", emrindeki FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu)'ye verdiği direktiflerde, "Amerikan emperyalizmine ve 6. filo'ya karşı pasif direnme yapılacak" diyordu...

"TİP", kendi içindeki aktif unsurları tecrit ederek, ihraç'a götürdüğü sırada, "MDD" muhalefeti başvermişti. Bu muhalefetin de desteği ile FKF dışarıda tutularak "DEV-GÜÇ" (Devrimci Güç birliği) oluşturulmuştu... 27 Mayısçı'lardan tutun da, hemen hemen her gruptan birçok unsur ve örgüt bu yapının içinde yer almaya başladı. FKF de, "TİP"e muhalefet eden grup tarafından "DEV-GÜÇ" düzeyine çekiliyordu. Örneğin; Orta-Doğu Teknik Üniversitesi Fikir Kulübü, FKF'den ayrı ve kendi başına buyruk "DEV-GÜÇ"e girmiş ve temsil edilmişti.. Görünen yanı ile K.Kaplan ve M. Ataklı "paşaların", görünmeyen yanı ile ise, M.Belli'nin "emir ve kumandasında" (Anti-TİP ve Anti-TKP), parlamento dışı ve

radikal sol gruplar sokağa "çıkış"lardı.. Bunun arkasında ise, açıkca "cunta" ve askerlerin potin sesleri vardı...

Gele gele 12 mart müdahalesi geldi ve sonuçlarını da ibret ve nefretle hep birlikte gördük... Ama, "TİP" kanadı arlanmadı, utanmadı... Yine, bildiği şeyleri okumaya devam etti. ("FKF" ve "DEV-GÜÇ" ile ilgili yeri geldiği zaman değerlendirme ve tartışma mutlaka yapılmalıdır.)

Üstünel'in belirlemelerine devam edelim.

Üstünel, "TKP"nin "Tarihsel Rolü ve Ödevi"ni şöyle belirliyor:

"TKP, burjuvazinin bu manevralarına karşı savaşmak, ilerici gençliği uyarmak, öğrenci gençlik eylemlerini var gücüyle desteklemek, işçi ve gençlik hareketlerini Amerikan köleliğine karşı demokrasi, ulusal bağımsızlık, barış uğrunda yürütülen savaşta birleştirmek zorundadır"...

Evet, gençlik "birleşmişti", ama "TKP"nin dışında bir birleşmeydi bu. Öyle bir yere gelindi ki, "TİP"liler (birkaç ekşiği ile) oportünist damgası ile "FKF" (yeni adı ile "DEV-GENÇ")den dövülüp, kovuldular. İhraç edildiler... O zaman, "savaşkan TKP"li ve "TİP"liler ortalıkta görünmüyorlardı...

Bu dönem, aynı zamanda yeni gelişmeler de

yarattı. Türkiye'deki gençlik içinde "DEV-GENÇ" olayı devreye girdi. Daha sonraki dönemlerde ise, "DEV-GENÇ" değişik bir tarzda yeniden gündeme geldi..."DEV-GENÇ" olayı önemli tarihsel bir olgu olarak durmaktadır...

cc-"ULUSAL HÜKÜMET", "ZORLA ASİMLAS- YON" ve KÜRTLER:

Üstügel'in sözünü ettiğimiz ikinci yazısının sonuna doğru, küçük bir biçimde şunlar yer almaktadır:

"Ulusal Demokratik Cephe'ye dayanan bir hükümet".

Evet, böyle bir hükümet önerisi "MDD"çiler tarafından da öneriliyordu. Ve 12 Mart Müdahalesi'nin "cicim ayında", böyle bir hükümet ha kuruldu, ha kurulacak da oldu... İçinde, eski "Komünist"lerden yeni "Devrimci"lere kadar birçok kimse de vardı. 11 Mart 1971 günü, babası(o zaman Samsun Valisi idi) ile görüşüp dönen S. Kuray; "12 Mart sabahı müdahale olacak" demişti... Bu bilgi üzerine cezaevinde bir "kıyamet kopmuş", "Ulusal Hükümet yanlıları" marşlar söylemeye ve slogan atmaya başlamışlardı..Ankara Merkez Cezaevi (bugün "TBKP liderlerini ağırlıyor..),bu seslerden inlemişti..Gerçekten 12 Mart günü müdahale olmuştu...

O zaman bağırp çağırınlar arasında yalnız S. Kuray değil, "Ulusal Hükümet"te Bakanlığı tartışılan eski "DEV-GENÇ" Başkanı A. Şarp'tan tutunda, M. Çamkıran'a kadar herkes vardı.. Kürtler ise, birkaç kişi ile, bir kenarda bu "Ulusal Hükümetin Devrimciliği"ni merakla bekliyorlardı. Şimdi siz,

"Kürtlerin ve ötekilerin demokratik haklarını tanıyacak, bunları zorla eritme politikasına son verecek bir hükümet,bağımsız, başına buyruk, gelişen, kalkınan Türkiye'yi,demokratik Türkiye'yi savunan bir hükümet",

diyorsunuz...

Bir kere, "Kürtler ve ötekiler" diye bir kavram kullanamazsınız. Kürtler bir ulustur, ötekiler ise, sizin "bileşiminiz"de azınlık. Kürdistan diye bir ülke vardır ve Türkiye'den ayrı düşünülmelidir. "Kürtlerin ve ötekilerin" haklarını koruyan "ulusal bir hükümet" olamaz... Siz, "Marksist-Leninist" olduğunuzu söylüyorsunuz, hem de "Komünist" bir partisiniz.. Bu tür belirlemeler ayıp olmuyor mu? Kürtlerin en azından Kendi kaderini Kendisinin Belirlemesini savunmak, her şartta savunmak; Bağımsız Devletini Kurma Hakkı da içinde olmak üzere, ayrılma hakkı'nı teslim etmek zorunda değil misiniz?

Bütün bunlara rağmen, "TKP serbest çalışmalı"

başlığı altında "Leninci ilkeler TKP'nin program ve tüzüğüne temel olmuştur. Bu ilkeler onun savaş eylemlerine ışık tutar, savaşında ona klavuzluk eder" diyorsunuz...

İkincisi; "zorla asimilasyon" diye bir kavram üretiyorsunuz... Zaten, senelerdir "doğal asimilasyon" tarafıslı olduğunuzu biliyoruz. Bunu, "Kapitalizmin Gelişmesi Yasası" na bağılıyorsunuz. "TİP" de aynen böyleydi. Ama,şimdi H.Kutlu,senelerdir olanaklarından yararlanarak, Avrupa'larda rahat rahat "Komünist" mücadele yapmasını sağlayan bir kapıya "ihanet" ederek, "Bulgaristan'da Türk kökenli Bulgar vatandaşlarına yapılan uygulamalar..." diyor!

("sosyalist ülkelerdeki son gelişmeler ve Marksizm üzerine güncel tartışmalar" Cumhuriyet, 4 Temmuz 1989). Peki, neden savunduğunuz ve "tımar" edildiğiniz bir "sosyalist devlet" in "doğal asimilasyonu"nu savunmuyor sunuz?..

e-"Başı Çeken Devrimci Güç".

S.Üstünel, "BAŞI ÇEKEN DEVRİMCİ GÜÇ" diyerek gerçekleri çarpıtmaktadır:

"TMGT ve 40 kadar öğrenci örgütü 1969 yılını yabancı sermayelere karşı savaş yılı(abç) ilan etti"... Hayır bay Üstünel ! Olaylar hiç sizin

belirlemeniz gibi gelişmedi, ve "yabancı sermayelere karşı da eylem olmadı. Siz, "yabancı sermayelere" kılıfını geçirip ve "TKP" potansiyeli içinde göstermeye çalışarak, "Komünist" bir anlayışı yaygınlaştırdığını sanıyorsunuz. Ama, nafile..

Birincisi; O "yabancı sermayelere" karşı girişilen eylemler içinde "TİP" gençliği yoktu.

İkincisi; "TKP" ise, ismi var kendisi yok bir çüzeydeydi.

O günlerde gelişen olaylar ise özetle şöyleydi:

Evet, 1968 ve sonrası gençliğin (özellikle üniversite gençliğinin) sokakları doldurduğu ve Demirel'in de "Sokaklar yürümekle aşınmaz" dediği yıllardı.Yar-gitay Üyeleri de dahil,herkes "sokak"lardaydı... Ama, Gençlik, "yabancı sermayelere" karşı mücadele etmiyordu.

(...)

Üstünel'in bahsettiği TMGT ise, 4 kuruluşun (birbirinden ilgisiz) yönetiminde birleştiği,Konfederasyon tipi bir örgüttü... Gençlik örgütü değildi ve üniversitede de tabanı yoktu. TMTF(Türkiye Millî Talebe Federasyonu), Teksif Sendikası, Türkiye Kadınlar Birliği ve İzciler Birliği'nden oluşmuş ve yönetiminde CHP'lilerin egemen oldukları bir örgütü... Ancak,son dönemlerde (1968-69 yılları) "DEV-

GÜÇ"(Devrimci Güç Birliği)'e girmiş ve bu oluşumdan oldukça etkilenmişti..

Ayrıca, FKF de, üniversitedeki TMTF tabanını ve yer yer de yönetimini ele geçirmişti("TİP" Genel merkezi'nin emri üzerine)...Bu, "ele geçirme", aynı zamanda FKF potansiyelini üniversite de egemen kılmış, hatta bir yerde birleşik hale getirmişti. Uygulanan yanlış taktikler sonucu, bu farklı örgütsel yapıları ayırtetmek zorlaşmıştı...Tabandaki sosyalist nitelikli gençlik de, ayıredici özelliklerin ortaya çıkarılması için baskı yapıyordu.

Dönemin başlıca iki özelliği vardı:

Birincisi;FKF ortadan kalktı ve yerineDEV-GENÇ adıyla ve niteliksel olarak yeni bir örgütlenme geçti..İkincisi;ve önemlisi, Kürt gençliği ayrı bir örgütlenmeye (DDKO) geçti...

Bay Üstüngel tüm bunları kulak ardı ediyor ve bilmemezlikten geliyor. Çünkü, o dönemin hemen hemen tüm gençlik hareketlerine DEV-GENÇ ve DDKO'lar egemendiler.

O günlerde üniversite de birçok kanlı olaylar yaşanıyor. DEV-GENÇ'in cuntayı çağırarı ve çağırılmayan kanatlarının çatışması gün geçtikçe büyüyordu(Ki, ileride bu kanatlar ayrı ayrı partilere dönüştüler...).Ancak, cuntayı çağırarı kanadın egemenliği görülüyordu.Örneğin;Ankara da düzenlenen bir

DEV-GENÇ mitingini cuntacı kanat liderleri, diğer grup yöneticilerinin elinden kapıp yönlendirmişler ve Kızılay'a götürmüşlerdi. Burada büyük olaylar gerçekleşmişti!..

Önemli bir olay da şuydu:İstanbul'daDOB(Devrimci Öğrenci Birliği) adıyla kurulan örgütün durumuydu. D. Gezmiş ve arkadaşları tarafındanAnti-TİP(Türkiye İşçi Partisi) ve parlamento dışı bir "hareket" olarak çalışmaya başlamıştı.(...) İl kurucusu ile sonuna kadar aynen kalan bu örgüt, İstanbul Üniversite olaylarında, dolaylı ya da direkt etkiliydi ve büyük ölçüde de egemenlik kuruyordu..Bu örgütün içinde kurucu olan ve etkin pozisyonlarda bulunan iki DDKO kurucusu da vardı. Daha sonra DDKO'nun gelişmesi fiili olarak geri çekilmişlerdi.. "DÖB", "TİP" ve yandaşlarını oportünizm ile suçluyordu... İ. Selçuk ve İ. Soysal gibi yazar takımının ideolojik önder olarak görünmelerine rağmen, "DÖB" arkasına M. Ataklı ve K. Kaplan gibi 27 Mayısçı'ları almıştı ve bunlar tarafından yönetiliyordu. "DEV-GÜÇ" oluşumunun en önemli ayaklarından biri "DÖB"tü.

D. Perinçek'te "DEV-GÜÇ" içindeydi ve "FKF"yi bu yörengeye çekmek için her çabayı da harcadı. Cunta'cılar, D.Perinçek'i her yanılla pohpohlamayı da ihmal etmiyorlardı..

Ayrıca, sesleri çıkmayan ve heryerden kovulan

"Sosyalist Gençlik Örgütü"("TİP" yanlıları) de kurulmuştu... Bugün "TBKP" yöneticilerinin büyük bölümü bu örgüt içindeydiler...

(...)

Yani, gençlik eylemleri tamamen üniversitedeki sağ-sol (bir de sol'un kendi hesaplaşması) çatışmasıydı ve parlamento dışı sol'un cunta eylemleriydi...

Sayın Üstüngel, 1968-1969 Gençlik Eylemleri, görünen yanıyla bir yerlerden merkezi olarak yönlendiriliyordu ve yönetiliyordu. Bunun en açık örneği Ankara'da D.Avcıoğlu ve yanındaki Kurmay subaylarla yaptığı "Gençlik eylemlerinin değerlendirilmesi" toplantısı oldu. Bu toplantıya 42 Gençlik lideri katılmıştı ve içinde TMGT yöneticileri de vardı. Toplantı da D. Avcıoğlu, "Gençlik kendi başının çaresine bakmalıdır. Parlamento konuşmuştur ve 'TİP'ten medet yoktur..." diyordu..Böylece Cunta'cı eylemlerin üst ideolojik yapısı belirleniyordu. Yakın zamanda "Ziver Bey Köşkü" ile ilgili cuntacıların "anı ve hatıratlarının" gözlerden uzak tartışmalarında; "İstanbul Üniversitesinde asker kılıklı unsurların dolaştırılması dikkatleri çekiyor, bizzat üniversite gençlerinden adamlarımızı seçelim" belirlemesi, "DÖB"ün kuruluş ve TMGT'nin devreye sokulmasına denk düşmektedir. "DEV-GÜÇ" olayı

da bunun merkezi organizasyonudur..Sağ'ın çatışma alanına gelmesi de bu aşamada gerçekleşti..Şunu da ekleyelim, bu oyunu bir ölçüde bozan yalnız DDKO olmuştur. Hesap edilmeyen bir olgu olarak gündeme gelmişti...

(...)

Yani bu eylemler "Yabancı sermayelere" karşı eylemler değildi ve 6. Filo'ya karşı girişilen eylemler ise, bu yapının gençliği sokakta tutabilmesi manevrasıydı. Anti-emperyalist muhtevası bile bugün tartışma konusudur..TMGT lokallerinin "karargah" seçilmesi potansiyeli kısa sürede CHP yanına çekti ve çok başarılı da oldu..

Siz sağ gençlik örgütlerinden de söz etmiyorsunuz. Oysa, MİTİB gibi örgütlerin çatışma alanına sokulmaları,ileri dönemlerde sağ gençliğin nasıl kemikleşerek, faşist hareketin tabanını oluşturduğu da önemli bir olgu olarak durmaktadır..

Bir de DDKO'lardan hiç bahsetmiyorsunuz. Dönemin en önemli özelliklerinden biri olarak DDKO'ları neden bu potansiyel içinde düşünmediğiniz dikkat çekicidir! Yoksa Kürt gençliği "yabancı sermayelere karşı değil miydi? "Kürtler ve ötekiler" sizin için yeterli mi sayıldı?..Siz, yalnız, Kürt gençliğini değil, "ulusal birlikten" söz ederken "Komünist Partisi ulusal bağımsızlık direnişinin ön sıralarında

yer alıyor" diyerek, Kürt komünistlerini de "ayrılıkçı" gösterip safdışı bırakıyorsunuz...

f-"Sömürgecilik" ve "Ulusal Bağımsızlık".

S.Üstüngel "Sömürgeciliğe karşı" ise, şöyle demektedir:

"Sömürgeciliğe karşı direniş ulusal sorunun temeli, bağımsızlık ve kurtuluş hareketinin savaş alanıdır." Gerçekten BRAVO!...

Ama, Üstüngel için ne sömürgecilik bellidir ne de sömürgeci olan güç...Ayrıca, emperyalizm ve kapitalizm kavramları dışında, neden sömürgecilik kavramının kullanılmasına ihtiyaç duyduğu da düşündürücüdür!..

Biz, Türk devleti sömürgeci bir devlettir diyoruz. Bunu açık olarak ifade ediyoruz. Bu nedenle, Sömürgeci Türk devletine karşı Kürt Ulusal Direnişleri'nin haklı ve meşru olduğunu savunuyoruz. Bu görüşün ve mücadelenin komünistler tarafından kabul edilmesi ve desteklenmesi zorunludur diyoruz. Kürdistan'ın sömürgeleştirildiği; buna bağlı olarak askeri işgal altında tutulduğu açık ve tartışma bile yapılması gerekmez. Kürdistan'ın tüm yer-altı ve yer-üstü kaynakları talan edilmiş ve edilmektedir... Tüm enerji ve diğer kaynaklarının

Türk devletince metropole transferi sağlanmaktadır. Üzerinde ağır baskı ve işkence uygulanan, Kürt ulusunun varlığı bile kabul edilmemektedir. Asimilasyon ve jenosid ile Türkleştirme politikası güdülmektedir. Kürdistan'daki ucuz iş gücü ve emek zorla Türklere satılmak zorunda bırakılmaktadır. Kürt ulusu mazlum bir ulustur, Türk sömürgeciliği tarafından köleleştirilmiştir. Bütün bunları hiç bir tahrifata başvurmadan teslim etmek zorunludur... Ama, Üstüngel, bütün bunları bırakınız kabul etmeyi, sprunu Türk halkı açısından ele almaktadır. Ve hedefi karartarak, çarpıtmaktadır.. Üstüngel, Türk halkının sömürgeciliğe karşı mücadele içinde olması gerektiğini söylüyor.. Birçok yerde ve "TKP" programında kapitalizm ve ona karşı mücadeleden, sınıf savaşımından bahsedilmesine karşılık, Türk sömürgeciliğinin ters-yüz edilmesi de okkalı bir oportünizm'dir...

Bu anlayış altında yatan "manalı" ve "şaibelli" durum kendini belli etmede gecikmiyor. Nitekim, yazısında bay Üstüngel şöyle diyor:

"Kimileri de Kuva-i Milliye günlerine dönelim, diyor. Evet, o günler halkımızın en şanlı savaş gelenekleriyle doludur. O savaşın olumlu bir yönü de bütün halkçı güçlerin bir ulusal savaş cephesinde omuz omuza vermiş olmasıdır".

Ne demek istiyorsunuz bay Üstünel? Siz, O savaşta Kürdistan'ı sömürgeleştirdiniz. Ermeni ulusunu tarihten silдіңiz. Ege Rumlarını yurtlarından ettiniz.. Kiminle, nasıl omuz omuza vermiştiniz, söyley misiniz?

Üstünel devam ediyor:

"Ama, işçi sınıfı, koşullar öyle getirdi ki, o aşamada, canla başla, direndiği halde hegemonyasını kuramadı. Halk, saldırcıları ve emperyalistleri tutan padişah hükümetine karşı savaşarak ırmaklar gibi kan akıttı, düşmanları yendi. Ama egemenlik başkasında kaldı. Halkımızın savaş geleneklerine, devrimci, ilerici deneylerine bağlı kalmak başka, geri dönmek başka şeydir"...

Bu söylenenlere bakınız ve yorumlayınız. Evet, Türk savaş geleneği var. Hem de kötü bir gelenek. Talan ve yağma geleneğidir bu...Siz, bu birçok yanı ile Osmanlılıktan kalma gelenekleri mi öneriyor sunuz? Yoksa, TC'nin kurulmasından sonraki tarihsel süreci mi? "Tarihsel süreç te talihsiz bir dönem" diyerek; Kürtleri, Ermenileri ve sizin tabirinizle "ötekileri" imha eylemlerine mi gelenek diyorsunuz? Kuveyi Milliye ruhunuza zaten diyecek yok. Bu, "TKP"nin miras ve geleneğidir. Siz

Atatürk'e ilerici, devrimci diyorsunuz...

"Egemenlik" kimin elinde kaldı? Onun mücadelesine, Kuveyi Milliye ruhuna ve cephesine övgüler yaptınız da ne oldu?

Aslında bu, kendi kendinizi tamı tamına bir anlatımınızdan başka birşey değildir...

g-Suçlamalar ve "TİP"ne övgü.

Üstünel, son yazısında "LİKİDATOR-AKIMLAR-LA SAVAŞ" başlığı altında birçok unsura çamur atmaktadır. Bunlar arasında Dr. KIVILCIMLI'ya kadar herkes var...Bu unsurları savunmak bize düşmez. Dr.KIVILCIMLI da dahil adı geçen unsurların çoğunluğu bu suçlamaları gerekli biçimde cevaplamışlardır.Örneğin KIVILCIMLI, "Oportünizm Nedir?" adlı kitabında "TKP" ve "TİP" ne geniş yer ayırmıştır.

Biz, burada "TİP" ne dizilen "övgüler" üzerinde durmak istiyoruz.

Yazılar ilerledikçe Üstünel "yoldaş" da ilerliyor. Hemen hemen herkese suçlama yönelttiği halde "TİP"ne "övgüler" dizmektedir...O zamanlar "sözlüsü" olan "TİP" ile ilgili belirlemelerinde Ona "güldürmüyor". Ama, "kadı kızında da kusur olur"

misali şunları söylemekten de geri durmuyor:

"...yığınlara, yığın örgütlerine inme girişimini yanlış anlayanlar yok değildir. Kimi yoldaşlar(abç) tek tek de olsa, sendikaları, genellikle yığın örgütlerini parti örgütünden üstün tutma eğilimi gösteriyor. Böylesi bir yanlış görüş TİP'te de vardı.

Yoldaşlar,(abç) TİP'in olumlu ve olumsuz yönleri yok değildir. Olumlu yönü: sosyalizmi, bu ülküyü memleket çapında yaymaya yardım etmesidir. Legal çalışma(abç) yöntemlerini uygulamasıdır."

Bu dönem DİSK ile ilgili "TİP" içinde kargaşa ve tartışmaların olduğu dönemdir. Üstüngel "savaşı başkasına kaptırdı" diyor, ama "komünistler sendikaları sosyal-demokratlara kaptırdı" demiyor. Ve o günler DİSK'in kurulmasına karşı çıkıp, "TÜRK-İŞ içinde çalışma yapılmalıdır" diyen birçok unsurun "TİP"nden ihraç edildikleri günlerdir.. Bu unsurlar parti dışı muhalefetin işasını oluşturmuşlardır...

Yine, Üstüngel "TKP"nin "açık çalışması zorunluluğu"ndan söz etmektedir. "TİP"in olumlu yanı da "legal çalışma yöntemlerini uygulaması" olduğuna göre, "TKP"nin ne demek istediği açık belli olmaktadır.

Üstüngel "TİP"nin "olumsuz yönünü" de şöyle

eleştiriyor:

"...adı işçi partisi ama, kadroları küçük burjuva, aydın, esnaf, memurlarla doluydu. Fabrikalarda parti örgütü yoktu. Buna kanunlar engeldi. Ama, yalnız legal çalışmayı, anayasa var, parlamento var deyip burjuva yasalarına sığınmayı başa aldıkları için, gizli, illegal örgüt kurmaya yanaşmadı. Bütün bu olumsuz tutumlar çok pahalıya oturdu. TKP, bu kardeş(abç) partiye, üyelerine, elinden gelen yardımı esirgememektedir. Ama, yanlışlarını da eleştirmekten çekinmemektedir. Yıkıcı değil, yapıcı eleştirmeyi uygulamak borcumuzdur."

Evet, aynen böyledir! Bu sözler "kardeş" partinin o günlerde tam dağılma sürecine denk düşmektedir. Ve onun potansiyelini "TKP"ne oturtmanın planlamasıdır..Zaten, "TKP", hep böylesi dönemlerde ortaya aniden çıkarır, başını uzatır ve sahiplenir.. 1974 döneminin yeni gelişmeleri karşısında, hazırlanmış bir biçimde hemen kolları sıvayan "TKP", 1980 sonrası "TİP"lileri yurt dışındaki "misafirperverliği" ile yutmuştur... Hani ne demişler "bir kahvenin bin yıl hatırı vardır"...Bugün meydana gelen "TBKP" oluşumu da "TKP"nin bu yanının en somut ürünüdür...

1970 öncesi "TİP"(70 sonrası "TİP" ise, zaten

mirasyedir) birçok militanın Türkiye ve Kürdistan'ın birçok yerinde verdikleri dişe diş savaşla oluşmuştu. Emek ve alınteri ile kitlelere mal olmuştu. Eğer bu gelişmede emeği olmayanlar varsa, o da "TKP"liler ve bugünkü, "TBKP"lilerdi... "TKP" nin "kimin malını kime sattığı" belli değil...

1970 öncesi "TİP"ni, "TKP"nin oportünizmi ve kaptisleri yedi...

"TKP", "TİP" eleştiriyor ve "safaları, esnaf, memur vb.. ile doluydu" diyor. Peki, "TKP"nin "safaları" kimlerden müteşekkildir. İşçilerden mi? Siz, "TİP"nin vücudu üzerinde olan bir parti değil misiniz? Bütün kadrolarınız memur, aydın, öğrenci ve bürokratlardan oluşmuyor mu? Eğer bir zamanlar CHP ve şimdi SHP "safaları"nda kamet bağlayan sosyal-demokrat sendika ağalarını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz... Onlar ki, 12 Eylül'de sıkıyönetim savcılarının önerinde el-pençe divan durdular ve tutuklanmalarını gönüllü istediler. Şimdi herhalde "burjuva demokrasisi" mücadelesi veriyorlar!.. SHP içinde "birlikler" kuruyorlar!..

"TİP"nin illegal çalışmayı önemsemediği" de yalandır... "TİP" kuruluş ve gelişmesinde yapısal olarak her zaman yarı legal kalmıştır ve kalmaya çabalamıştır. Bunu sizlerin "el attığınız" 1974'lerdeki

"TİP" için belki söyleyebiliriz, ama, 1970 öncesi "TİP" tamamen farklı bir yapıdaydı.. Başarıp başaramadığı tartışılabilir...

(...)

Legalite ve illegalite "TKP" açısından kişilerle özdeşleştirilmektedir. Örneğin; H.Kutlu'nun biyografisinde 1974'te "TKP"ye girdiği ve daha önceden de "TİP"nde çalıştığı belirtilmektedir. Böylece, H.Kutlu ile gizlenen ve yine onunla legalize olan bir anlayış egemen kılınmaktadır.

H.Kutlu çok kısa zamanda bu kez "TKP" Merkez Komitesi üyeliğine geliyor. Yıl 1975'tir. Ardından 1980 yılında da Türkiye sorumlusu oluyor. Yani, H.Kutlu "TİP"li iken "TİP" illegaliteyi önemsememiş tir, ama, "TKP"ye girince "TKP" hemencecik illegal oluvermiştir...

h-Üstüngel ve "Kürt Sorunu".

Üstüngel biraz daha "ilerliyerek" eski metinlerini daha iyi düzeltmekte, "Ulusal Soruna" da yeni yeni "bakışlar" getirmektedir.

Somuttan hep kaçarak getirilen bu yeni "bakışlar" daha "akıllı" düzeltmelerle doludur ve oportünizmi katlamaktadır...

"Kürt Sorunu, bu ulusal konu çok bileşiktir" diyor Üstüngel. Niye? Çünkü, 1974'lere gelinmiştir ve DDKO'lar pratiği vardır. Kürdistan'da örgütlenmeler ve davalarda "TİP" dışlanmıştır. "TKP"nin ise, zaten adı ortalıkta yoktur. Bölgedeki gelişmeler, kitlesel gösteriler, 74 AF'fı ile dışarı çıkan kadrolar vb... Tüm bu nedenlerle Üstüngel daha da kıvrak bir oportünizm yapıyor ve geleneksel tavrı ile bu kez, Kürdistan'dan "kadro devşirme" olasılığını gözönünde tutuyor!..

Üstüngel diyor ki, "TKP"nin "Kürt halkına karşı tutumu, Leninci ilkelere göre, parti programına alınmıştır".. Hani, nerede? Leninci bir program "Kürtler ve ötekiler" mi demelidir? "Komünist Partisi, kurulduğu günden beri Kürt halkının savaşına, savına, davasına vargücüyle yardımcı olmuştur" diyerek de, yalana başvurmaktadır. Hiçbir zaman böyle bir "yardımı" olmamıştır. Ne zaman oldu? Atatürk zamanında mı, daha sonra mı? Kürdistan'da başkaldırıları, ulusal direnmeleri "irticai hareketler" olarak nitelendirip, devletin yanında yer aldığınızı kendi ağzınız ile kaç kez söylediniz... Programınızda da bu gayet açıktır. Kürt Ulusu'nun Ayrılma Hakkını, Kendi Kaderini Kendisinin Belirlemesi Hakkını "ayrımcılık" olarak suçlayarak, DDKO'lara "bölücü" damgasını siz vurmadingiz mi? Mahkemelerdeki savunmalarınızda neler söylediniz? Şimdi geldiğiniz yerde ise, Türk burjuvazisi ile yapılmış pazarlık ve

AT ile fiörtünüz nedeniyle biraz "yumuşak"sınız.. Ayrıca, Kürt Ulusu ve Kürdistan Mücadelesi de kendini isbatlamış ve ortaya koymuştur. Kabullemek zorundasınız... Kürtlere "bazı hakları verilsin" temelinde önermeleriniz Leninci ilkelere uymuyor bay üstüngel..

Şöyle bir belirleme yaparak nihayet ağzınızdaki baklayı çıkarıyorsunuz:

"Kürt halkının kurtuluş direnişini Türk halkının emperyalizme karşı, demokratik bir düzen, barış ve sosyalizm için olan savaşından ayırmamıştır"...İçinize Kürt Sorununu sindiremediğiniz bellidir.Kürt Ulusunun Mücadelesini Türk halkının mücadelesinin bir parçası olarak kabul ettişinizi mi, Leninci ilke kabul ediyorsunuz?

Olmaz bay Üstüngel.. Kürt ulusu somut bir olgudur ve Kürdistan bir ülkedir. Ayrılma hakkı kutsal'dır. Bağımsız-Demokratik-Birleşik bir Kürdistan ve Özgür bir Kürt ulusu için belirleme yapınız. Korkmayınız. Yalnız belirleme yapmak da yetmez, bunu hayata geçirmek Komünistlerin boyunlarının borcudur. Biz buna bir şey daha ekliyoruz:sosyalist Kürdistan...

i-Üstüngel ve "Komünizm".

Üstüngel sonuç olarak şöyle diyor:

"TKP'nin kurucularından Etem Nejat yoldaş, daha 1919'da, bakınız ne diyordu: 'Komünizmi, Marksizmi Türkiye'de yayacağız! Uluslararası politikada biz uluslararası sosyalizmle yürümek zorundayız! Devrimlerin Devrimi Oktober'u(abç) savunmak zorundayız. Proleter enternasyonalizmin bayrağı altında toplanmak bizi kurtuluşa götürecektir!' İşte, size somut biçimiyle Leninizmi Yaşasın Leninizmi!"

nedir?

(...)

"TKP'nin Türkiye'de Komünizmi yaymaktan ve Enternasyonalizm'den çark ettiği için bu yana çok oldu. Hoş, başından da böyleydi... H.Kutlu ve N.Sargın gibi kendiliklerinden "komünist"ler,

"...kapitalist ülke komünist partilerinin Komintern'in bir seksiyonu(abç) olarak gereğinden fazla uzun süre çalışmalarını"

eleştirmektedirler ve

"...Ekim Sosyalist Devrimi'ni aynen yinelemek ne gerekli ne de olanaklıdır"

demektedirler bay Üstüngell...

(...)

Siz mi, onlar mı? Hangisi doğru bay Üstüngell... Sizden başlayan ve bugün devam eden tüm bu düzeltmeler, katmerli bir oportünizm değil de

"TKP" PROGRAM HEDEFLERİ ve OPÖRTÖNİZM:

"TKP" program hedeflerinin büyük bölümüne ulaşamadığı gibi, birçoğundan geriye de dönüldüğü görülmektedir.

Legalize olan bir yapının gereklerine uygun olarak, program hedeflerinin hemen hemen tümünden vazgeçilmiştir. "TKP" programının devrim, demokrasi, komünizm, ordu, ulusal sorun vb.. gibi bölümlerinin incelenmesi, "TİP" yasalitesinin bir bütün olarak kabullenildiğini göstermektedir. Bu bölümde birçok çelişmelerle dolu "TKP" programını ele alacağız. Günün koşullarına uydurulmak istenen programda; ideolojik, teorik, siyasal yapı bir bütün olarak oportünizmle iç-içe'dir ve uygulanırlığını da kaybetmiştir.. Oportünizm'in en son örneği de başvurulan "birleşme"dir...

"TKP" programının eleştirisi, "TİP" ile olan birleşmesi nedenleri ve "TBKP"nin anlaşılması

bakımından fevkalade önemlidir.

a-"TKP"nin iktidar olma derdi hiç olmadı.

"TKP"nin bir devrim programı yoktur. Türkiye'de iktidara aday olması da mümkün değildir. çünkü, "TKP böyle bir savaşım" vermemektedir.

Programında,

"TKP, Marksizm-Leninizm öğretisine, Komünist ve işçi partilerinin 1957,1960, 1969 danışma toplantılarının prensip ve yargılarına, Proleter Enternasyonalizme bağlı"(bak:"TKP"

programı,"TKP'nin Savaş Ödevi Üzerine"bölümü) olduğunu söylemesine rağmen,"TKP" ne bir Komünist partidir, ne de bir sınıf partisidir...Hele hele "TİP" ile "nikah"tan sonra,zaten oluşan "TBKP" ile hemen "birleşik" oluvermiştir. Hem geleneksel yapısı ve hem de karma aşu ile aldığı son biçimle, Türk burjuvazisinin temel program hedeflerinin yerine getirilmesi için seçilmiş, "ehlileştirilmiş" iyi bir "garnitör" durumuna gelmiştir. Bu görevi bihakkın yerine getirmek de hem usta, hem de "deney" sahibidir...Eğer bu görevini yerine getirmede gecikirse, başkalarına tarihsel "misyonunu" kaptırabilecektir!

aa-"TKP" SOSYALİZM'den TAM ÇARK ETMİŞ-TİR:

Resmen ve alenen sosyalizmden çark eden "TKP", zaten komünist değildi. Çünkü, "Yoldaş", "Plenum", "Enternasyonal" vb... gibi kavramlar bir partiyi komünist etmez. Nihayet, "kardeş" Doğu Bloku partilerinin durumu da "TKP"nin Türkiye'de olsa olsa sosyal-demokrat bir parti olabileceğini göstermektedir. "TKP" program hedefleri bırakınız eski "TİP"ni, bugünkü SHP'nden bile geridedir...

"TKP" Marksist tüm kavramları kullanabilir, "değiştirebilir" ve "yorumlayabilir"...Bunda özgürdür. Ama, dürüst olmaya mecburdur ve "sol" potansiyeli burjuvaziye peşkeş çekemeyeceğini unutmamalıdır...

bb-"TKP" KAPİTALİST EKONOMİYİ KABUL - LENMİŞTİR:

Ekonomik olarak Türk burjuvazisinin liberal ekonomi programı kabullenilmiştir. "TKP"nin bu programın uygulanmasında yapacağı değişiklik ve Türk burjuvazisinin önermelerinden "ayrılığı" da yoktur. AT'da yerini almaya uğraşan Türkiye için topluluğun tüm önerileri kabul görmektedir. Bu işin gönüllü misyonerliğini "komünistler" yapmaktadırlar (ileride yeri geldikçe "TKP"nin

ekonomik görüşlerine değinilecektir).

b-Düzen partisi olma ve burjuva demokrasisi.

Siyasal açıdan "TKP"nin diğer düzen partilerinden ayırtedici hiçbir özelliği kalmamıştır. Avrupa! da legaldir, Türkiye'de "izin" verilmezse, gizlenecektir... Durumu gayet açıktır. Ama, illegal değildir. Çünkü, Türkiye'de illegal olma ve mücadele etme başka birşeydir..Ehlileşip(henüz tam olmadığı söyleniyor ve bazılarını da kendisi ile birlikte ehlileştirmesi gerekiyor!)yerini legal olarak Türk burjuva parlamentosunda alacaktır.Zaten,sahiplendiği birçok sendika ağası da bu anda parlamentodalar.(İşçi sınıfının temsilcileri) SHP'nin "sol grubu" olarak meclise postlarını sermişlerdir. Binlerce insanın ölümü, sakat kalması ve cezaevlerinde gün doldurmaları pahasına kendilerine "paye" verilmiş bu sendika ağalarının, birgün iplikleri mutlaka pazara çıkacaktır...

"TKP"nin bu yapısal durumunu belirleyen oy potansiyeli de bellidir. "TİP"nin potansiyelini aşamayacaktır. Zaten, "TBKP" taktiği "TİP"nin legalitesi-ne sahip olma düşüncesidir.

Artık net biçimde anlaşılmıştır ki, "TKP" ve birleşimi Türkiye'de burjuva demokrasisini istemektedir. Mültecilikten de, Komünizmden de "bıkılmış usanmış" haliyle, yapabileceği tek şey "oturmak"

ve "yerleşmek"tir. Sorun bu anlayışta hedefini de bulmaktadır. Ancak,"TKP" böyle bir platformu sanki yeni keşfetmiş gibi öne sürmekte ve herkese de dayatmaktadır. Oysa, bu platform uluslararası bir dayatmadır. Her yanı ile görülmektedir. Başta Türk burjuvazisinin tercihi ve programı'dır. Bunun adını gizlemek "Komünist"lere yakışmazl.

Burjuva demokrasisi'nin Türkiye'de yerleşmesi nasıl olur sorusuna gelince; temel bazı hakların kullanılabilmesi için, "yumuşak bir ortam" en azından herkesin istediği birşeydir ve pek o kadar anlaşılamiyacak birşey de değildir. Bizim açımızdan da sorun önemlidir. En azından biz bir ulusun (bu anlatıma "TKP"liler çok kızıyorlar!) temsilcileriyiz. Ülkemiz sınıflı bir toplumdur. Genel stratejimiz gereği Türk Devrimci Hareketleri(1) ve emekçi sınıfları ile olan ya da olması gereken ittifaklarımız nedeniyle, Türkiye'de bir burjuva demokrasisi en azından bizim ittifakçı saydığımız güçler açısından gereklidir. Ama, AT istiyor, ya da "TKP" yasallaşsın, herşey safdışı olsun diye, bir burjuva demokrasisi isteyemeyiz. Bu, herşeye rağmen değil, en azından asgari marksist bir program olarak ele alınmalıdır. Ama, temel ve vazgeçilmez de değildir. Ayrıca, gerek sendikal ve gerekse legal çalışma alanlarının genişlemesi ve rahatlaması açısından da, bu konuda demokratik bir mücadele yapılmalıdır...Bizleri anti-legalite bir yerde göstermeye 38

gerek yoktur.

Bir önemli sorun da, Komünizmin, "TKP"ne tanrı vergisi olmadığı ve miras yoluyla devredilemeyeceğidir...Bizimde bir ülkemiz ve sınıflı toplumumuz vardır. Biz de azami programımız gereği, böyle bir faaliyete gerek duyarız. Çünkü,Kürdistan kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu bir toplumdur(Bu konuda da yeri geldikçe gerekli açıklamalar yapılacaktır).

(...)

c-"TİP" legalitesine "EL Mahkum".

"TİP" legal çalışıyordu ve bu legalitenin biçimi de belliydi. "Demokratik" olma ve yasal çerçeve de çalışma anlayışı, "TİP"ni, yer yer aşırı derecede "efendi"leştirmişti(bu konuda Boran ve Aybar'ın birçok demeç ve yazılarına(1) bakılabilir).

Sovyetler Birliği'nin Türkiye ile ilgili açık görüş belirlemesi ile birlikte,bu legalite"TİP"ni meşrulaştıran bir yapıya ulaşmış, "TKP" ise siltirmeye yüz tutmuştu. Eski "Komünist"ler "TİP"nin yapısına saldırıya geçmişlerdi...Aynı zamanda Sovyetler Birliği'nin "TKP" tarafından "öcü" olarak tanıtılması da ortadan kalkmıştı. Yani,"TİP" süreci kendisinden ve yeni bir süreçti...

Bugün "TKP", "TİP" içine(60'lı yıllarda ve yeni

yeni oluşan "TİP" içine) eski ve köhnemiş yapısıyla girmeye uğraştığı dönemleri çok geride bırakmış ve "TİP"lileri(74 sonrası yeni "TİP"liler) önce yönetimine getirmiş ve sonra da onunla birleşmeye (i) girmiştir. Artık eski ve yeni "TİP"liler "TKP"ni bir mefta olarak adlandırmaktan vazgeçmişlerdir!

Özetle; "TİP" legalitesi bir bütün olarak "TKP"yi zaptetmiştir. "TKP"nin buna "Eil Mahkum"dur.Bu nedenlerle "TİP" ve "TKP" programları birlikte ele alınmalıdır.

Böylece,

"TKP"lilerin eleştirip küçümsemelerine ve "TİP"-lilerin özenle ayrı durmalarına karşın,birbirleri ile "yakınlıkları" açıkca anlaşılacaktır. Daha önce "TİP"nin içinde olup, "TKP"ne geçince bir-iki yılda hemencecik "nitelik" değiştiren unsurlar, şimdî aşırı derecede "legal"leştiler. Boyları-bosları uzadı! Gazete manşetlerinde diğer partilerin yöneticileri gibi "esnek" ve "vakur" pozları çarşaf çarşaf çıkmaktadır. İyi bir "iş yapmanın" kendilerine verdiği "güven" içindeler.

H.Kutlu 65 küsur yıllık bir Program hedefi belirleyerek, "Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP, 1920-1985" sloganı ile Partinin bilmem kaçınıcı yılını kutluyor("Halkın Özlediği Demokrasi TKP'siz olmaz" Broşürü, "TKP" yayınları...)...Demek ki,

"TİP"(eski ya da yeni) dönemi de "TKP"nin "şanlı geçmişine" dahil edilmektedir. Böylece, ortaya çıkan birçok program karmaşası kafaları karıştırılmaktadır...

d-"TKP"nin Kürt Sorunu'ndaki "kıvraklığı".

Yıllardır, özellikle "TİP" saflarından beri "vuruşa vuruşa"(yanlış ya da doğru) bugünlere ulaşmış Kürt aydınlarının, bu teslimiyetçi "TKP" yapısına karşı söyleyecekleri çok şey vardır..

"Geçmiş zaman olur ki, hayali cihan değer" demişler. Bu vesile ile çok önemli gördüğümüz bir konuyu burada hatırlatmak istiyoruz. Bir zamanlar, (1970 öncesi) "TİP"nin içine düştüğü "bunalım"ın atlatılması için klikler üstü bir yönetim önerilmiş ve bunun sonucu da M.A.Aslan Genel başkanlığa getirilmişti. Büyük heyecanla(!) bu göreve gelen ve 2-3 aylık kısa bir sürede gerekçesiz(!) istifa eden bu Genel başkanın, bazı "odak"larca götürülüp bizzat(!) "tehdit" edildiği söylenmişti..Bu halde hatırlardadır...Ancak işin önemli olan bu yanını değil, M.A.Aslan'ın istifasına bugün ""TBKP" yönetici klikinin nasıl sevindiklerini hatırlamak bizi ürkütüyor...O zamanlar, bu, anti-Kürt niteliklerine ve hazmedememelerine yorumlanmıştı...

(...)

Bugün ben merkezci "TBKP" yönetimi, 1974'lerden sonra, yeni yeni oluşan "TİP" in kuruluşu sırasında da Kürt Sorunu'na karşı korkunç derecede saldırganlardır. Bu sorunu kökten reddediyorlardı.. Bu tavırlarını, oportünizmin genel karakteri gereği şimdi unutturmuş görünmektedirler. Ama, biz unutmadık..O zamanlar KÜRT Hareketini bir "veba" gibi görüyorlardı ve "lütfen bize bir daha bulaştırmayın" diyorlardı... "TİP" 4. Kongresi'nde kabul edilen "HAKLAR TASARISI" yüzünden "partinin kapatıldığı (1970 öncesi "TİP") ve bunun sorumluluğunun ise, "TİP" ve DDKO içindeki bazı Kürtlere ait" olduğunu söylüyorlardı... Yıllarca, Kürt Sorunu'na "milliyetçilik", "bölücülük" damgası vuranlar da bunlardı... Sıkı sıkıya yapıştıkları ve yasallaşmak için iyi bir korunak olarak seçilmiş "sendikacılar"ın bile, Kürt Sorununa nasıl yaklaştıklarını gördük. Kürt Sorunu ile ilgileri yüzünden arkadaşlarımız "DISK"(biraz büyük yazalım!)'nden kovulmadılar mı? Bizce, muhtevalarında bugün de pek büyük değişiklik yoktur... Bazı Kürt "aristokratları"nın "TBKP" içinde bulunmaları da durumu kotaramamıştır. Çünkü, Kürt Sorunu, onları da, yönetici kılığı de aştı, "Komünist bir hareket" Kürt Sorunu'nun gerisinde kalıverdi... Hele hele son zamanlarda, Sovyetler Birliği'ndeki ulusal sorun ile ilgili geliş-

40

meler, bu kıvrak oportünizmi tam şaşkına çevirmiş durumdadır.

Şimdi kan ve zulüm altında olan Kürdistan için kendi yasallaşmaları kadar birşeyler söylemek zahmetine kalkışanlar, devletin meydana getireceği sonuçlardan sonra kendiliğinden uygulamaları kabul-lenecekler ve Kürdistan'ı kendi programları için legal çalışma alanı olarak seçeceklerdir. Eğer Anayasa izin verirse, parti levhalarını Kürdistan'a da asacaklardır.. Böylece, burjuvazinin meşrebine renk katacaklardır. Bu "TKP" yasallaşması ve legalleşmesinin getireceği tehlikenin Kürdistan için boyutları gayet açıktır. Her gelişme karşısında yasallık ve devleti tutar yanları ile "şartlar böyle gerektiriyor" dan başka birşey söyleyemeyeceklerdir. Birçok konuda toplantılar düzenleyen ve "lafı" edenler, Kürdistan'da olup-bitenier için tek kelime etmemektedirler... Devletin uygulamaları, GAP projesi, baskı-terör, CUDİ dağı olayları, Petrol arama ruhsatları, vb...ile ilgili bir protesto da bile bulunmadılar. Gelecek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin terörizm ile damgalanması tehlikesini göstermektedir....

Bu ekol, Kürdistan Mücadelesi açısından, yalnız ideolojik ve teorik olarak değil, siyasal olarak da yenilgiye uğramıştır... Yıllarca bu yapı içindeki Kürdistanlıların böyle bir mücadeleyi desteklemek

ve ona çalışmaktan ötürü günah ve veballeri büyük-
tür ve bunun altından zor kalkabileceklerdir...

e-Bu ekol korkak ve kaçak vurusmaktadır.

Genel yapıları gereği bu klik korkak ve kaçak bir gruptur. 1962-68 arası "TİP" çalışmalarını şöyle bir gözden geçirirsek bunu hemen görürüz. Örneğin; "TİP"ın İstanbul ve İzmir Mitingleri, Akhisar Olayları, Afyon Mitingi, Eskişehir Parti Toplantısı Baskını, Antalya /Serik Toprak İşgalleri, 6. Filo'nun İzmir, İstanbul "Ziyaretleri", Parti Binalarının Baskın ve Tahrip Olayları, Üniversite Boykotları vb... Tüm bu olaylarda "yoldaş"larını bırakıp kaçanlar, ortalıkta görünmeyenler hep bu kiliğin adamlarıydı. Hatta,"MDD" Hareketi karşısında "TİP" ve "Sosyalist Gençlik Örgütü"nü toplantılarını güvenceye almak yolunda polise haber vermeleri, afiş asma ve bildiri dağıtmada kaçma-kovalamaca oynamaları herhalde hatırlardadır. "Şanlı TKP" adına H.Kutlu o günleri en iyi hatırlayanlardan biridir.

Yine, 1974 sonrası "TİP" nde de aynı tür gelişmeler gözlemlenmiştir. Yasaliteyi en iyi biçimde kullanan "TİP", "ne suya ne de sabuna dokunmamış"tır.. Hiçbirşeylerini kaybetmeden "devrimcilik" yapmayı şiar edinmişlerdir. Memurlukları, kariyerleri, herşeyleri yerli yerindedir. Ayrıca, pazarlıkçı

yanları ile de büyük deşifreyona neden olarak, mücadelenin teslimiyete uğratılmasını sağladılar. Kendi dışlarında duran potansiyel hep "terörist" ve "bölücü"ydü... Yenilginin suçunu da başkasına yıkmayı başardılar.. Kimler mücadele verdi, "kaymağını" kimler yedi bellidir!..

f-"TKP" ve Türk Ordusu.

"TKP" Programında şu belirlemeler var:

"Memleket ekonomisi, devlet bütçesi, Türkiye NATO'ya koşulduktan sonra, emperyalistlerin (itina ile Avrupadakileri ayırıyor!-bizim-) savaş hazırlıkları, kışkırtmaları, planlarına göre düzenleniyor"...

Buna rağmen, "1986 ULUSAL KONFERANS TEZLERİ"nde ise, Türk Silahlı Kuwetlerine ilişkin olarak "Reform Programı" önerilmektedir!..

Geçmiş ve bugünkü nesnel yapısı ile, emekçi sınıflara, Kürt ulusuna düşman; baskıcı,tahakkümcü, hele hele "NATO'ya koşulmuş" böyle bir ordu için "Reform" ne demektir? Burjuva bir ordunun (ayrıca, kendine has daha kötü özelliklere de sahip) "iyileştirilmesi" mi, yoksa onun (Türk Ordusu'nun!) ortadan kaldırılarak, yerine yeni ve demokratik bir halk ordusunun kurulması mı?

Hangisi?

- Emperyalizme bütünü ile uyarlanmış, onun stratejik durumuna göre donatılmış; ayrıca, Kemalist bir mantık ile Orta-Doğu'da emperyalizmin en önemli vurucu gücü ve bekçisi olan (bu tekerlemelerin bazıları size de ait) Türk Ordusu, sizin milliyetçi duygularınızı mı kabartıyor? Eğer değilse, başka nedenleri mi var? Halkın önünde herşeyi ile "açık" olmayı (zaten kapalı kalmamıştı!) gerekli gördüğünüze göre, o zaman Türkiye'yi çok ilgilendiren ordu konusunda da böylesi kıvırtma ve yanlışın açık olarak belirlenmesi gerekiyor...

"TKP"nin, OYAK (Ordu Yardımlaşma Kurumu) konusunda da ilginç tesbitleri var. OYAK, Türk Silahlı Kuvvetlerinin emperyalist içerikli bir kuruluşudur. Böyle bir kurum için "OYAK fonlarının kısıtlanması" ne demektir? OYAK Türk Silahlı Kuvvetleri mensuplarına da yardım ediyor, ama para ve sermaye piyasasının doğal kuralları gereği de, senelerdir yönetiliyor. Bu kurumun hiçbir milli özelliği de yoktur.. Bunun kapatılmasından bahsedebilirsiniz, belki o zaman ne denildiği anlaşılabilir...

Bizce, yan kuruluşları da dahil "Reform" ile düzeltereceğiniz Türk Ordusu yerine, onu ortadan kaldırmayı amaçlayan bir anlayış "yaygınlaştırmak",

"Komünizmi yaygınlaştırmak" kadar önemlidir. Bu ordu ki, Kürdistan'da kan ve ateş saçmaktadır. Yıllardır zulmün kalesidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi buna yönlendirilmek zorundadır...Bu anlattıklarımız sizce "uluslararası politikaya sığmıyor" olabilir ve belki pragmatizm anlayışınıza da ters gelebilir.. Ama, bir gerçektir.

(...)

"TKP" Türk Ordusu için "Reform" ile yetinmiyor, buna bağlı olarak "BARIŞ, ULUŞAL GÜVENLİK ve EGEMENLİK ALTARNAİFİ OLARAK" da,

"Ordu Yurt savunması ile görevlendirilmeli, ihtiyaçları ulusal bağımsızlık korunarak sağlanmalıdır"

diyor.

Böylece, Türk ordusu'nun güçlendirilmesini daha da açık öneriyor. Zaten, bu, "TKP"de duran nesnel bir maktıktır. Türkiye'de Türk Ordusu ile ilgili birçok görüş de, bu anlayışın içindedir ve "TKP" ile birleşmektedir. İşin ilginç olan yanı ise, bizzat Türk Ordusu böyle düşünmektedir;

"Daha modern bir ordu ve yurt savunmasını hakkıyla yapabilecek bir ordu..."

Türk Ordusu'nun görevi de, "Vatanı koruyup,

kollamak" olarak açıkladığına göre, bu anlayış "ulusal bir ordu" anlayışı olmuyor mu?

(...)

Türk ordusunun (ki,bugün bütün saldırganlığı ile ortada) Kürtlere ya da diğer mazlum uluslara karşı "yurt savunması" yapmasına siz ne diyebilirsiniz? Tarihsel misyonunuza göre bu bellidir. Ordunun zor zamanlarında (ordunun zor zamanlarını "yetenekli" olduğunuz için siz iyi bilirsiniz!) telgraflar çekerek, "Yurt Savunmasında herşeyimizle yanındayız" demiyecek misiniz? Tamı-tamına böyle diyebilirsiniz..

"TKP" Programı ordu ile ilgili şöyle devam ediyor:

"Türkiye Komünist Partisi, orduyu, emperyalistlerin, Nato'nun, işbirlikçilerin militarist kliğinin elinden kurtarmayı öngörür..."

Avrupa'daki "flört"ler ve Kürdistan'daki gelişmeler karşısında şunu iyi biliniz ki, siz, Türk Ordusuna bir "milimlik" müdahale edemezsiniz! Siz,Nato'yu da kovamazsınız! Ayrıca, Sovyetler Birliği de Türk ordusu'nun durumundan hiç şikayetçi değildir. Hatta,kabullenir(Orta-Doğu'da) durumdadır...Nato'yu kovacak bir partinin en azından iktidar olma iddiası olmalıdır ve Türk Ordusu için de "reform programı" önermemesi gerekir. Siz, herkesi kör ve sağır mı

sanıyorsunuz? Siz, Türk ordusunu daha düzenli hale getireceksiniz. Bındaki amacınız da bellidir: Ordunun İki de bir müdahaleci olmamasını sağlamak...

"TKP" her vesile ile Türk ordusunu pırpışlamaya ve ona yaranmaya da özen göstermektedir.

"Ordunun ana yığını, erleri,astsubayları ile halktan(abç),emekçi yığınlardan gelmez. Ordu memlekete dâlan emperyalistlere karşı ulusal kurtuluş savaşı'nda kurulmuştur. Bundan ötürü görevi emperyalistlere karşı, işbirlikçilerine karşı savaşmak, yurdun bağımsızlık, egemenlik ve halkın demokratik haklarını savunmaktır",

diyorsunuz...

Bir kere,"halktan gelme" diye bir kavram yanlış-tır. Burjuvazinin, bürokrasinin en kodamanları da "halktan" gelmez. Gerici birçok örgütlenmeler halktan gelmez. Önemli olan nereden geldiği değil, ne yaptığı ve kimin için yaptığıdır. Niteliği ve nesnel durumu önem arz etmektedir. Sizin içinizde burjuvaziden gelme olanlar varsa(ki, vardır...), biz onlara geldikleri yere göre nitelik verebilir miyiz? Elbette hayır...

Ayrıca, ordunun durumu, eğitimi, stratejisi, donanımı vb...herşeyi ortadadır. Onun "ulusal kurtuluş döneminde kurulmuş" olması da birşey değiştir-

mez. Ki, "Ulusal Kurtuluş Dönemi" demek de yanlışti.

Ordu, görevini belirlemiştir. Ancak, onu ortadan kaldırmakla yeni bir durum oluşturabilir ve sorunu çözebilirsiniz..

İkincisi; "Yurtsever erlerin astsubayların yeri halkımızın yanındadır" diyerek, sorunu daha da soyutluyorsunuz. Niye bunların yeri komünistlerin yanında değil de halkımızın yanındadır? Ayrıca, siz, gerçekten bunların yerlerinin halkın yanı-
ğuna inaniyor musunuz?

Üçüncüsü; Türk Ordusu Ulusal kurtuluş savaşı vermemiştir. Ulusal kurtuluş dediğiniz O savaş, Kürt Ulusu'nun sömürgeleştirilmesi, Ege Rumları'nın yurtlarından kovulmaları, Ermenilerin katledilmeleri sürecidir. Bunu da böyle biliniz...

Orta-Doğu'da Türk ordusu kadar emperyalist amaçlı, gaspçı, talancı, gerici, Kemalist, Anti-Kürt, Anti-Komünist bilinçli bir ordu daha var mı? Yaptıklarını görmüyor musunuz?

Evet, Türk Ordusu sizin malınızdır. Ama, bunu "komünist" laflarla süslemeyin ve örtmeyiniz. Hani, "Şanlı Türk Ordusu" nun "Kıbrıs Çıkartması"-nda, kuyruklara girerek kan başışlarınız ile onun savaşıma gücünü arttırarak, Kıbrıs'taki mazlum insanları daha çok ezmesi olanaklarını çoğaltmasını

sağlamıştınız... Şimdi aynı şeyi Kürdistan için yapabilirsiniz.. Kamplarda binlerce insan; sürgün, baskı, zulüm cenderesi altındadır. Bütün bu uygulamaları Türk Ordusu yapmaktadır..Sizin Kürdistan'ın işgalini desteklediğinizi, onlarla gönüllü birlik içine girmek istediğiniz günleri, biz unutmadık...

Sonuç olarak; "TKP", ordu deyince Türk ordusunu anlamakta ve bu konuda Türk burjuvazisinin görüşleri ile birleşmektedir. Böylece, genel stratejisini de buna uygun açıklamaktadır...

g-Sömürgeci Devletlerle "iyi komşuluk münasebetleri"

Türkiye "Komünist" partisi "Ulusal Konferans Tezleri"nde Türk Hükümetinin görüşleri gibi belirlemeler yaparak, "iyi komşuluk münasebetlerini geliştirmek"ten bahsetmektedir. Yıllardır Kürdistan'ın "başının belası" olmuş sömürgeci devletler ve bu arada Suriye ve Irak ile "iyi komşuluk münasebetlerinin geliştirilmesi"ni önermektedir. Bu belirleme, açıkca sömürgeciler arasında işbirliği yapılmasını istemektir. Dolayısıyla, Kürdistan'daki imha eylemleri ve sömürgeci tasarrufların onaylanması demektir.

Bugün Türk Devleti'nin de geliştirmek istediği

"Orta-Doğu Planı"; Suriye, Irak ve İran'la pragmatist ölçüler içinde "iyi komşuluk münasebetleri"dir. Bu "plan" aynı zamanda TC'nin öncü olması "planı"dır. Temelde, Kürdistan Mücadelesini boğmak için, Kuzey ve Güney Kürdistan'da yaratılacak tampon bölge ile Kürdistan'ın parçaları arasındaki bağın koparılması amaçlanmaktadır. "TKP", nesnel olarak bu "Tez"e katılmaktadır. Türk ordusu, bu görev için önemli bir güç olarak durmaktadır. İşte, bu gücün yeniden ve daha akıllıca "reform"a götürülmesi önerilmektedir...

Bu "plan"ın arkasında saklı duran önemli bir olay daha vardır: Bu da Sovyetlerin Orta-Doğu siyaseti... Bu siyaset ile SSCB, Orta-Doğu'da "istikrarlı bir Türk Devleti" istemektedir. Buna bağlı olarak, Orta-Doğu için önerilen emperyalist rayonalleri tümü ile kabullenmiştir. Kürdistan Sorunu için çözüm önerileri de buna göredir..

"TKP" ise,Orta-DOĞU'da,böyle bir yapının oluşması için gönüllüdür. Diğer "komşu ülkeler"deki "KP"ler de, teslimiyetçi ve pazarlıkçı güçler olarak, kendilerini her yanı ile ele vermişlerdir...

Bu genel belirlemelere bağlı olarak "TKP"nin, ulusal kurtuluş mücadeleleri'ne bakış açısı da ortaya çıkmaktadır. O kadar ki, "TKP", "TIP"nin legal koşullarda,

"çağımız aynı zamanda ulusal kurtuluş hareketleri ve devrimleri çağıdır" anlayışından bile geriye düşmüştür. Bunun gibi CHP'nin "özgürlük ve eşitlik" düzeyindeki görüşlerinden de geridedir...CHP'nin "ulusal güvenlik ve bağımsızlık" konularındaki "kayıları", "TKP"yi düşündürmelidir!..CHP,

"Ulusal güvenliğin bir ölçüden öteye dış olanaklara ve özellikle tek kaynağa dayanması,bağımsızlık açısından sakıncalıdır. Çünkü, güvenliği için dışa bağımlılaşan bir ulus bağımsızlığını yeterince koruyamaz.Bağımsızlık korunamayınca da güvenliğin anlamı kalmaz" (bak: CHP 1976 Programı),

demektedir. "TKP"nin bundan ayırte edilen hiçbir özelliği kalmamıştır. Türk burjuva partileri gibi,Türk devleti de bu konuda "TKP" gibi ve hatta ondan ileri belirlemeler yapmaktadır..

Türk burjuvazisinin genel stratejisi şudur:

"...Türk Milleti olarak iyi komşuluk münasebetleri titizlikle sürdürülmeli, kimsenin iç-işlerine karışılmamalı, kimse de Türk Devletinin iç-işlerine karışmamalı(TC'nin iç-işlerinin başında Kürdistan vardır!); Uulusal birlik ve güvenliğimiz için bir bütünüz. En önemli güvencemiz de Türk halkının bağrından çıkmış olan Türk ordusudur. Ordunun daha

mükemmel teçhizatlandırılması, geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gerekir...Ulusal güvenliğimizin tek güvencesi ordu, vatani koruma ve kollama görevi yapacaktır..."

Bu belirlemeler ile "TKP"nin anlayışı arasında hiçbir fark yoktur. Dolayısıyla,"TKP"de "ulusal yapının içinde yerini almış" ve teslim olmuş görünmektedir. Böylece, açık bir oportünizm yapmaktadır.

h-"GAP" ve "TKP".

"TKP" yukarıdaki anlayışa bağlı olarak "Doğu ve Güney-Doğu'daki GAP" konusunda genel stratejisini açıkça ortaya koymaktadır.

"ULUSAL TEZLERİ"nde "Ekonomik ve sosyal politika alternatifleri" başlığı altında "GAP" ile ilgili enteresan şeyler söylemektedir:

"Güney Doğu Anadolu Projesi (GAP), bu bölgenin gelişmesini hızlandırmak için önemli olanaklar getirecektir".Ve "Doğu ve Güney Doğu Anadolu'da sosyalist ülkeler ve öteki komşu (abç) ülkelerle ortak tarım-sanayi işletmeleri kurulması da amaçlanmalıdır",

diyor...

"GAP", Türk sömürgeciliğinin emperyalistlerle

birlikte onayladığı ve uygulamaya koyduğu bir tasarruftur. Çok amaçlıdır ve bunun için gerekli her uygulama da yapılmaktadır. Ekonomik,siyasal ve askersel gelişmeler, tümü ile bu "dev"proje'nin uygulanmasını amaçlamaktadır. Bu proje,Kürdistan'ın kalkınması için değil, Kürt Sorunu'nun tahribata uğratılması içindir. Temel amaçları açıkça tartışmaya sunulmadan, "Doğu'nun kalkındırılması" gibi "mütevazi" bir görüş kamuoyunda öne çıkarılmıştır. "GAP", Kürdistan'ın yapısal durumunu aştığı gibi, Türkiye'nin ekonomik kapasitesini de aşmaktadır. Sonuçları da henüz belirgin değildir...

Bu konuda Kürdistan Press gazetesinde yayımlanan yazıda, M. Bergen "GAP" konusuna "ciddi biçimde eğilinmesi gerektiğini" vurgulamaktadır(bak:K.Press, sayı:74).. Biz de aynı kanıdayız ve "GAP" olayını yakından izlemek ve bilmek zorunda olduğumuzun da bilincindeyiz.

(...)

Alman parlamentosunda geçtiğimiz Haziran ayı'nda yapılan toplantıda "GAP" ile ilgili ilginç açıklamalar oldu. "GAP" konusunda yapılan bir konuşma da;

"GAP" ile bir taşla üç kuş birden vurulmak istenmektedir" denilerek, "GAP"ın gerçek amaçları şöyle sıralanmaktadır:

"-Proje; yatırım, üretim ve enerji açısından Türk ekonomisine çok büyük katkılar getirmektedir,

-3,5 milyon Türk asıllı işsiz'in istihdamı sağlanacak ve bu önemli rahatlık getirecektir,

-Kürtlerin istemedikleri biçimde göçü sağlanarak bölgedeki ırki yeknesaklık kırılıp, asimilasyon hızlandırılacaktır..."(bak:Ş. Kaya'nın Alman Parlamentosu'nda 19.6.1989 tarihli konuşması. Bu konuşma tümü ile KOMAL Basım/Yayım/Dağıtım tarafından kitap halinde basılmıştır.)

Bu belirlenen sonuçlar "TKP'nin "GAP" ile ilgili programına tamı tamına uygundur...

1-"TKP" ve Kürtlerin "Hakları".

"TKP" "GAP" ile ilgili sunuşunu yaparken, Kürtlere bazı "haklar" verilmesini de ihmal etmemektedir. "ULUSAL KONFERANS TEZLERİ"nde bu görüşünü şöyle dile getiriyor:

"...Kürt halkına demokratik haklarının tanınması gerekir"... Yani, "siz GAP'ni uygulayın ve bu

uygulamanın daha iyi gerçekleşmesi için, Kürtlere de bazı haklar verin" demektedir... Nasılsa böyle bir "hakkı" uygun bulmuş... Ancak, şunu hemen hatırlatalım ki, artık TC bile bu düzeyde işin farkındadır. Bu aşamadan sonra, böyle "haklar" tanınmasını önermek biraz ayıp oluyor! Kürt halkının demokratik haklarının varlığı ve çözümü artık gerekli ve zorunlu bir hal almıştır. Öyle almıştır ki, burjuvazi, bazı "komünist" ya da "demokratlar"ın önermeleri ile değil, kendi çıkarı ve ilişkilerinin bağlantıları içinde bir mantıkla bunu ele almıştır.. Hatta, birçok "akıl babası"ndan da dersler almaktadır. Öyle ki, ABD bile destek vermektedir! Ancak, Kürt halkına "verilecekler", özellikle Avrupa burjuvazisi'nin ya da "komünistlerinin" dayatmaları ile "köşeye" sıkıştırılmıştır.

(...)

H.Kutlu 1984 Kasım'ında "MK 3. Plenumunda" yaptığı konuşmada;

"...eğer Kürtler üzerinde ulusal baskılar olmasaydı,bugün Kürdistan'da (bu belirleme yurt dışında rahat olduğu bir döneme ait-bizim-) kan dökülmezdi".

diyerek,yukarıda anlattıklarımızın "TKP'de duran muhtevasını gayet iyi açıklamaktadır. İşte, bugün bu program burjuvazi tarafından uygulanmak isten-

mektedir. Bu program "TKP"nin geleceği için de zorunlu hale gelmiştir...

Bir zamanlar Kürt ulusunun mücadelesi için "gerici"dir ve "Türk proletaryasının mücadelesini bölüyor" diyenler, her nasılsa, şimdi "Kürtlerin demokratik hakları verilmesi" diyorlar.. "Kürt Sorunu"nun buralara gelmesi bile. (oportünizm olmasına rağmen) iyidir!..

(...)

"TKP" programının 10. maddesi'nde,

"azınlıkların ve ulusal kültürlerinin ve dillerinin gelişmesini engelleyen etkenler, yasaklar ortadan kaldırılmalıdır"(kaldırılacak değil!)

deniyor. Bu program hedefi "TKP"nin asıl amacıdır. Bu programda da ısrar edecektir. Kuruluş ve yasalaşma döneminin tüm "ileri" hamleleri bir bir geri düşecektir.

"TKP" legalleşerek,siyasi çalışmaya başladığı zaman, Kuzey Kürdistan'a da "levhalarını asmaya başlayacak"tır. O zaman, "Kürt Sorunu" ile somut biçimde karşı karşıya gelecektir. Misak-ı Milli Sınırlarına çok bağlı ve "anayasal bir parti" olduğu için, Kürdistan'daki her başkaldırı,eylem ve çalışma kendiliğinden "terörizm mertebesine" ulaşacaktır... O zaman "TKP" bu düzeyin "teorisini" de hazırla-

48

mak zorundadır. Şimdi, "Azınlıklar dil ve kültürlerini kullanmalıdırlar" demesi gayet doğaldır!..

Efendiler, biz bir ulus olarak,ülkemiz Kürdistan'ın tüm parçalarında mücadelemizi yürütmek zorundayız. Bugün bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz gündemdedir. Bunun şu ya da bu nedene dayalı olarak ertelenmesi yanlıştır. Bunun çözümü sürecinde her ileri adımı,öneri ve çözümleri reddetmeyiz ve değerlendiririz. Yeter ki, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemize zarar vermesin. Ancak, bu konuda tavır somut olmalıdır. Günün modasına uygun olarak yöntem geliştirmek ve kıvırtmakla soruna yaklaşılamaz...Sömürgeci ilişki ve bağımlılıklar açıklanmadan, sanki bir "bağış" gibi dayatmalarla tercih karşısında bırakarak, sırf kendi çıkarlarınız için aşırı derecede işletilen pragmatist anlayışları içeren programlar önermek, elbetteki saf bir oportünizm olacaktır. Düşmana karşı savaş ile birlikte bu sefil ve bayağı oportünizmi de göğüslemek zorundayız..

J-Demokrasi ve "TKP".

Komünistler tarafsız olamazlar. İşlerine geleni işlerine geldiği zaman söyleyemezler. Hiçbir siyasal eylemi kendilerine uyduramazlar. Sizin için "demokrasi", Kürtler için bir imha uygulaması olamaz.

Parti-Strateji ve siyaset bir bütündür.

"TKP" "Halkın Özlediği Demokrasi TKP'siz olamaz" ("TKP" MK. 30 Nisan 1985 tarihli bildirisi), diyor..Ama, siz olunca Türk "demokrasisi"nde ne değişmektedir. Önemli olan budur. Çünkü, siz Komünist bir parti değilsiniz. Yaşlı, saçınız başınız ağarmış halinizle, "genç" Türk burjuvazisi ile törensiz "nikah"ınız, şartsız-tercihsiz onu kabullenmenizi getirecektir ve getirmiştir de... Böylece varolan Türk "demokrasisi"nin koruyucu ve kollayıcısı oldunuz. Kendi durumunuz için onun meşrulaşmasını yarattınız. Kemalist mekteplerde yetişen ve Osmanlı ahlâkı ile büyüyen bir "TKP"nin yapacağı şey; elbette Kemalizm'e övgüler dizmek ve Kuva-i Milliyeci olmaktır. Türk "Demokrasisi" konusunda ŞHP ile aranızda bir ayırım kalmamıştır. Kürt Sorunu için bir imha'yı ya da en azından uzun dönem ertelenmeyi getirecek olan bu "demokrasi" anlayışının neler getireceğini hep beraber gözlemleyeceğiz. Ama, olup bitenlerden sonra yine, "mazeret" bulmadaki ustalığınızla bir gerçekçe bulacaksınız! İsteddiğiniz düzeyi yeniden kendiniz belirleyeceksiniz. Bu "özgür" davranışın gemlenmesi bizim açımızdan olanaksızdır. Ancak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin geleceği yer ve gücü bunu gemleyebilecektir... "Komünist" olarak Türk "Demokrasisi"nde ne kadar değişiklik yapacağınızı da

merak ediyoruz!. Değişmeler yıllar sonra olursa, bu sizi değil, toplumsal gelişmenin ve Türk burjuvazisi'nin yapacağı değişime olacaktır...

Bir zamanlar "Halk demokrasisi" diyordunuz, şimdi burjuva demokrasisine kolayca teslim oldunuz. Bu aşamadan Türkiye'nin "geçmesi gerektiği"ni savunuyorsunuz. Evet geçmelidir. Ama, siz "sosyalist demokrasi"yi nereye koydunuz? Şimdi bunun zorluklarından bahsediyorsunuz...

(...)

Bırakınız Türkiye'deki demokrasiyi, parti içinde bile (hele hele "birleşik" olunca) hiçbir zaman ciddi bir demokrasi uygulamadınız ve uygulayamayacaksınız da... "Her nabza göre şerbet" siyasetinizin ise, demokrasi ile bir ilişkisi yoktur.

Bizce, demokrasi sosyalist mücadelenin bir parçasıdır. Hem de ayrılmaz bir parçası...Burjuva rasyoneller içinde ele alınamaz. Türk Burjuva demokrasisi gereklidir, ancak, sosyalizmin gelişmesine yardım etmiyor ve emekçi sınıflar için bir önem arz etmiyorsa; siz de legalleşmeyin ve yasallaşmayın...

TÜRKİYE BİRLEŞİK "KOMÜNİST" PARTİSİ

PROGRAM TASLAĞI:

a-Genel olarak.

"TBKP Program Taslağı" henüz yasal olmayan koşulların ve yurtdışılığın izlerini taşımaktadır. Bu iki açıdan bellidir:

Birincisi; H.Kutlu ve N.Sargın'ın Türkiye'ye "döndükten" sonraki belirlemeleridir. Bu iki "başkan" "suya ve sabuna dokunmamak" için, ellerinden geleni yapmaktadırlar. Yurtdışında hesaba katılmamış kişi ve kuruluşlar, "Milli Cephe"nin genişliği ve Türkiye'nin koşulları daha tedbirli konuşmayı ve "değişmeyi" şimdiden zorunlu kılmıştır. Türkiye'deki Devrimci Hareketin gelişme süreci ve aldığı biçim içinde, bu "başkan"ların söyledikleri "Marksizm-Leninizm ilkelerine yeni ilaveleri" içermektedir. "Tasarı", böylece mevcut halini de geride

birakarak, birçok sorunu teorik olarak dışlayacaktır.

İkincisi; TC Anayasası ve Partiler Yasası'nın çerçevesinde kurulmasına "izin çıkarsa", Program "kuşa" dönecek, döndürülecektir. Şimdiden bunun yolu aranmaktadır. "Yeni yol" (TBKP Merkez yayın Organı) dergisinde yaptırılan tartışmalar bunu göstermektedir.. Programın başka biçimlere kayışının en önemli belirtisi "Kürt Sorunu"nda olacaktır.

Bütün bunlara rağmen, bizce, bu "Tasarı" daha önceki "TKP" ve "TİP" programları ile ciddi olarak karşılaştırılarak , değerlendirilmelidir...

(...)

"Tasarı", "Genel Mücadele Hedefleri" ile "Sosyalizm ve Komünizm'i" birbirinden ayırmaktadır. "Genel Mücadele Hedefleri"nde öne sürülenlerin meydana getireceği "demokrasiyi kazanma" olgusu, herhalde "Sosyalist TİP" ile "Komünist TKP" ayrımı koymak için kullanılmaktadır.. Bunun gerekçesi de "TİP" düzeyindeki yasalitenin yeterli görülmesinin gerekçesi olmaktadır. Komünizm hedefleri değil, "Neden bir Komünist partisi", Sosyalizm değil, "TİP legalitesi" konulmak ve savunulmak suretiyle, programda önemli bir çarpıtmaya gidilmiştir...

(...)

"Tasarı", "TBKP"ni "TKP ve TİP'nin devrimci geleneklerinin taşıyıcısı" olarak sunmaktadır. "Gelecek" için önerilen program ve talepler ile "devrimci geleneklerinin" taşıyıcısı olduğunu söylediği "TKP ve TİP" programları arasındaki belirsizlik açıkça görülmektedir.. "Devrimci gelenekler" her nasılsa terkedilerek ortaya çıkılmakta ve bunun gerekçesi de;

"Türkiye Komünist Hareketi içinde özgün koşullar sonucu doğan politik(abç) boşluklar, yeni örgütlenmelere yol açmasıyla oluşan ayrılığa son vermesi"(s:5)

olarak açıklanmaktadır. Bundan ötürü, bu yerin doldurulması için "TKP ve TİP" alelacele koşup yerlerini almakta gecikmemişlerdir. Yani, "politik bir boşluk" doldurulmaktadır...Bu yer, "çoğulcu demokrasi" içindedir ve parlamenter bir yolla olacaktır. Bu yol ise, Türk burjuva parlamenterizmi'dir. Bu programın "devrimci bir gelenek" ile ya da "isim" ile olması gerekmiyor... Çünkü,Türk burjuvazisi, zorla ya da kolay yoldan önüne böyle bir program hedefi zaten koymuştur. Olsa olsa "geç kalmamak" gibi "devrimci bir gelenek" bundan sonra yerleşebilir.. Bu program yalnız Türk burjuvazisi'nin evirip çevirdiği bir düzey de değil,aynı

zamanda AT'nun da programı ve dayatmasıdır...

"Devrimci gelenek" en azından "TİP" açısından önceleri "emekçi sınıf ve tabakaların iktidarı"ydı. "TBKP"nin "mücadele deneyimi" de "TİP" yasalitesi olacağından(1970 öncesi "TİP" açısından), buna parlamenter mücadele deneyimi denilebilir... Çünkü, bunun dışında bir deneyim ise, şimdiye kadar görünmemiştir. Ama, "TBKP" "Türkiye işçi sınıfının Marksist-Leninist iki partisi(abç) TKP ve TİP'nin tek parti olarak birleşmeleriyle oluştuğunu"(s:5) söylemektedir...

b-İdeolojik-teorik kaymalar.

"TBKP", kendisini "Komünist kültürün günümüzdeki taşıyıcısı" olarak görmektedir. Bu, başlı başına bir yanılgıdır. Bir kere "TBKP" Komünist bir parti değildir. Birleşime giren partiler de değillerdir. Ayrıca, taşıdığı "Komünist bir kültür" de görünmemektedir. İkincisi; en önemlisi dünya'daki "Komünist Kültür"ün belirsizliği ve yer yer reddedilmesidir. En başta da SSCB'deki durum açık olarak görülmektedir. Ki, "TBKP" bütünü ile bu genel "Komünist yapıya" bağlı ve bağımlıdır.

Sırf ideolojik bir ayrılık koymak yeterli değildir. Bunun muhtevada da görülmesi, gözlemlenmesi

gerekir. Bizce, Komünist Kültür, ancak komünist bir toplumun kültürüdür. Osmanlı Geleneksel, Aristokrat kültürü ile Kemalist biçimlenme içinde "devrimci" ya da "ilerici" denebilirdi...

"TBKP" "Marksizm-Leninizm ve Proletarya Enternasyonalizmi temelinde" bir birleşme olduğunu açıklıyor. Bu teorik olarak ne anlama geliyor, bilemiyoruz. Ancak, açık bir yanıltma olduğu kesindir. Pratik olarak da dünya'daki Komünist uygulamanın "zıvanadan" çıktığı ortada... Program temel olarak "yeniden yapılanma"yı önüne koymuştur. Ama, bazı "şeyler" hemen reddedilmesi "mümkün görülmediği" için, şimdilik böyle belirlemelere ihtiyaç duyulmaktadır.

"TBKP" Ekim Devrimi'nin tekrarlanması "ne olanaklı ne de gerekli" görmektedir. Önündeki süreci de "yenilenme" olarak belirlediğine göre "Marksizm-Leninizm ve Proletarya Enternasyonalizmi temelinde" bir birleşme nasıl olacaktır? Kurulu düzenlerine rağmen, yapılarını terkedip tek tek düşen "Komünist partileri" gibi, "TBKP" de bir "çiftleşme" ile "şimdilik" TC Parlamentosu'nun içine düşmüştür...

(...)

"TBKP" Liberal Burjuva Ekonomisi'ni de kabullenmiş ve bunun içinde rasyoneller aramaya koyulmuş-

tur. "TBKP" programı bütünü ile böyle bir Ekonomi Politika'yı yansıtmaktadır... Özcüsü, bu program, Marksizm dışılığın en güzel düzenlenmesidir. Marksizm içinde kalması da zaten gerekmezdi!

Program, "...sosyalizm, bize özgü renkler ve çizgiler taşıyacak"(s:56) diyor ve sosyalizmin "temel amaç" olduğunu da belirtmekten vazgeçmiyor. Ama, sosyalizme (komünizmi zaten araki bulasın!) varılmasını ise bulanıklık içinde bırakarak, sadece teorik koşullarını belirleyerek, "eğer kurulursa" şeklinde "havale" ediyor... Sosyalizmin kuruluşunun koşullarını açıkça "genel yasallıklar" olarak açıklıyor. Diyor ki;

"Tarihsel deneyim, kapitalizmden sosyalizme geçişin, sosyalizmin kuruluşunun ancak bu genel yasallıkların (abc) somut koşullara ve ulusal özelliklere göre yaratıcılıkla uygulanabileceği durumda başarıyla gerçekleşebildiğini göstermektedir"(s:57).

Böylece, önerdiği ve Türkiye'nin içinde bulunduğu süreçte sosyalizm değil "genel yasallıklar" sağlanacaktır. Bunun için mücadele edilmesi gerekir. O zaman, Sosyalizmin kurulması da buna bağlı olarak kalacaktır.. Bu, açıkça Türk burjuva demokrasisi'nin kurulması mücadelesinin önerilmesidir...

"TBKP", "devrimci bir yol"dan söz etmektedir.

Buna varmayı da "bir iç savaşa düşmeksizin" mümkün görmektedir(s:63). görmektedir. Böylece amaçta da önemli karışıklıklar yaratmaktadır. Bu karışıklığa bağlı olarak "Halkın ayrılmaz parçası", "Türk ve Kürt devrimcilerinin partisi", "İşçi sınıfının devrimci politik örgütü", "sosyalit Türkiye için mücadele eden ulusal bir güç" vb...(s:69)gibi birçok amaçla ortaya çıkmış bulunmaktadır.. Bu amaç ve nitelik karışıklığına rağmen, "TBKP'nin program ve politikasının temelini Marks-Engels ve Lenin'in teorisinin belirlediğini"(s:56-57) söylemeyi de ihmal etmiyor.. "TBKP", "Fikirlerini Türkiye koşullarına yaratıcılıkla(abç) uygulayarak" birdenbire "Türk ve Kürt devrimcilerinin(abç) partisi" olacaktır. Ya da "politik örgüt" ve "ulusal güç" olabilecektir... Eğer,SSCB'deki değişiklikler yeni boyutlar kazanırsa, (ki,kazanacak), o zaman hemen "TBKP"de değişecek ve gerekeceği de; "Marks-Engels ve Lenin'in fikirlerinin Türkiye koşullarına yaratıcılıkla uygulandığı" oluverecektir...

Adı "Komünist" olan ve bu kadar çok yönlü ve karışık amacı bulunan bir "sınıf partisi"nin programı bakınız nerelere ulaşıyor:

"...TBKP'nin kimliği, işçi sınıfının devrimci partisi, barışın ve demokratizmin partisi, yurtseverlik ve enternasyonalizmin, aklın,

hümanizmin ve sosyalizmin(abç) partisi olmasında ifadesini bulmaktadır"(s:70)...

Nihayet en sonunda "sosyalizmi" bulmuş olmaktadır. Evet "SOSYALİZM"li. Dolayısıyla, dünya "Komünist" hareketinin "sendeleme ve gevşeme süreci" "TBKP"ni önemli ölçüde etkilemiş ve ona biçim vermiştir. Böylece, birçok amacı karmakarışık biçimde programına serpiştirmiştir.. Herşeye "ihtimal" vererek, herkes için ve herkesle birlikte olmanın "gururunu" duymaktadır.. Bu nedenle hemen tasarladığı ve herkesi de ahmak sandığı bir "platforma girmeye" çok acele etmektedir. Acele ettiği platform bellidir: "Çoğulcu demokrasinin" meşrulyetini kazandırmak için alacağı yer TÜRK PARLAMENTOSU'dur...

"TBKP", Marksist-Leninist örgütler bileşeni değil, Türk burjuva parlamenterizmine adapte edilen, çoğulcu demokrasi denen platformun bir parçasıdır ve düzen partisi olacaktır. Aynı zamanda, denge ve kitle partisi olarak kalacaktır.

"TBKP", siyasal olarak da teslimiyeti seçmiştir. Türkiye'de, M-L bir parti, bir sınıf partisi bu yolla ortaya çıkamaz. Bu, olsa olsa, özel bir istek ürünüdür. Sonuçları kendilerini bağlayacak ve sorumluluğu da büyük olacaktır...

(...)

"TBKP", Proletarya Enternasyonalizmi'ni de yoktan var etmekte ve anlamını da değiştirmekte dir. "Günümüzde enternasyonalist dayanışmanın kapsamı genişlemiştir"(s:69) diyerek, Proletarya Enternasyonalizmini "enternasyonalist dayanışma"ya çevirmiştir. Gerçeği olmadığı için sahtesini böyle söylüyor olmalı!

Biz, bugün dünya'da bir PROLETARYA ENTER-NASYONALİZMİ görmüyoruz. Bu belirlememiz üzerine, "TBKP" hemen "kulpundan" tutarak, bize "kalıpcı" diyebilecektir. Ama, "TBKP"nin yakıştı-rması hiç önemli değildir...

Bizce, PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ Komünist bir örgüttür. Yani, Komünistlerin birliğidir. Biz, böyle biliyoruz... Bugün, "TBKP"nin programında belirlenen biçimiyle siyasal metinlere Proletarya Enternasyonalizmi kavramının yerleştirilmesinin bir anlamı ve gereği de yoktur.. Bugün görünen yanıyla Proletarya Enternasyonalizmi iflas etmiştir. Ulusal Komünist Partileri"ilerlemek-te"dirler... Bu kavramın arkasına sığınıp, "enternas-yonalist dayanışma ve işbirliği" diyerek göz boyama suretiyle başka birşey söylenmek isteniyor. Evet, uluslararası dayanışma olacaktır. Ama, bunun adını açık koymalıyız...

"TBKP", "yalnız komünist ve işçi hareketi arasında değil", diyerek,anladığı enternasyonalist dayanışmayı da belirliyor:

"...devrimci demokrat parti, anti-emperyalist hareketler, demokratik yığın hareketleri, barış düşüncesinden yana olan tüm güçler arasında enternasyonalist dayanışma ve işbirliğinin geliştirilmesi zorunludur"(s:69).

demektedir... Zorunludur, zorunludur ama, bu Proletarya Enternasyonalizmi değildir ve M-L bir temele dayandırılması da gerekmez.

"TBKP", bu konudaki görüşünü şöyle bağlamakta-dır:

"...Proletarya Enternasyonalizmi bu dayanışma'nın tarihsel kökeni ve günümüzde canlı bir bileşenidir"(s:69).

Bu, maddi kökeni olmayan bir değiştirmedir ve "usturuplu" bir anlatımdır. Komünist partileri bileşeni ile uluslararası dayanışma birleştirilmekte-dir...

c-Emperyalizm ve çelişkiler belirlemesi.

"TBKP", emperyalizm ve çelişkiler stratejisini

"Bilimsel ve Teknolojik Devrim"e dayandırmaktadır.

"TBKP", "Günümüz Dünyası"nı,

"Bilimsel-Teknik Devrimin alabildiğine geliştiği ekonomik faaliyetlerin uluslararasılaşma'nın(abç) hızlandığı, insanlığın karşısına sistem farkı tanımaksızın(abç) evrensel insanlık sorunlarının -global sorunlar- dikildiği"(s:8)

şeklinde anlatmaktadır.

Burada "Uluslararasılaşma"dan kasıt SSCB ile diğer devletler arasındaki ilişkiler olsa gerek. Bu değilse, zaten "uluslararasılaşma" var...

"Sistem farkı tanımaksızın" oluşan sorunlar ile emperyalizme karşı savaş ertelenmektedir. Mücadelenin yönü başka yere çevrilmektedir.

"TBKP", "barış sorunu yaşamseldir" diyor. İlk bakışta barış gibi önemli bir olayı öne çıkaran bu anlatım, aynı zamanda sosyalizm mücadelesini ("TBKP" açısından önemli olan "sosyalist devletleri") alacağı etmektedir. Çünkü, "TBKP" barış için dünyada bir "mutabakat" aramaktadır. Böylece, kendisi de "barışçı" bir güç olarak Türkiye'ye oturacaktır.

Bu anlayışla, "eğer sosyalizme geçilirse" diyor

(kapitalizmden geçilecek!)...Bu geçilecek olan "sosyalizm"de "Türkiye'ye özgü renkler ve çizgiler" taşımayacaktır. Olsa olsa SSCB'nin stratejik hedeflerinin oluşmasına yardımcı olabilecektir... Bunun resmi adı "Detand"dir ve emperyalist rasyonallerin kabullenilmesidir. Böyle bir "mutabakat" elbette emperyalizme karşı mücadeleyi de erteler...

Her ne kadar "M-L fikirlere bağlıysa" da "barış" için,

"Çelişkili, karmaşık, ama önemli ölçüde de bütünsel bir karakter kazanan dünyamızda yeni bir politik düşünce(abç) tarzının geliştirilmesi ve yaşam bulması gereklidir"(s:8)

diyor. Bu "yeni politik düşünce"ne olsa gerek?

Eğer "sosyalizm" ya da "komünizm" ise, o zaman neden "yeni bir politik düşünce?" "TBKP" yer yer "Türkiye'de sosyalizm gereklidir" diyor. Ama, böyle bir "politik düşünceye" de ihtiyacı olduğunu saklamıyor... Bu, sosyalizmin "TKP'nin "çizgi ve renklerini" taşımasının bir gerekçesi olabilir! Eğer, "TKP" ve "TİP" in renk ve çizgileri kastediliyorsa, o zaman bu sosyalizmin ne olacağı bellidir...

Siyasal ve ideolojik değiştirmelerle sosyalizmin

reformize edilmesi, "TBKP"nin programından ileride ve neseldir. Bu program sosyalizmin "iflası" olarak emperyalistler tarafından da kabul edilmiş ve savunulan bir düzeye gelmiştir. Türk burjuvazisi'nin ise, bunu haydi haydi programlayacağından kimsenin bir kuşkusunu olmasın! Ancak, bu programın uygulamaya konulmasında bazı "itişip-kalkışmalar" da olacaktır. Türkiye'nin SSCB ile ilişkilerinin boyutu da bunu açıkça göstermektedir. İşte "İşçi sınıfının mücadele hedefleri" böyle bir yörüngeye rahatça oturmuştur!

Açık olan şudur: "TBKP"nin "yenilenme" olarak getirdiği ve "sosyalizme giden yolda" önerdiği "İnsan Hakları, Barış, Burjuva Demokrasisi, Açlığın Yenilmesi, Silahların Azaltılması vb..."nin tümü, emperyalistler tarafından en iyi biçimde kullanılmaktadır ve programlanmıştır. Burjuvazi "komünistler"in ellerinden bu silahları almıştır. "TBKP"nin belirlediği birçok gerici rejimlerde bile "ruhsatlı komünist partilerinin varlığı" burjuvaziyi hiç rahatsız etmiyor. "TBKP"nin kuruluşu ve yasallaşmasının gecikmesi, Türkiye'nin "bazı sorunlarının"(!) henüz yerli yerine oturmamasındandır. "Komünist tehlike" için bir engelleme değil, "dinci akım"ın halkın çoğunluğu üzerindeki egemenliği ile, Ordunun durumundan ötürüdür. Eğer Kürt Sorunu burjuvazinin programladığı içerikte "biryerlere" gelebilirse,

ozaman 141,142 vb...' de kalkacaktır. Zaten, filli olarak bir işlerlikleri de kalmamıştır. Böylece, emperyalizm ile komünizm çelişmesi "uyum" içine girecek, evrensel Çelişme Yasası da ortadan kaldırılacaktır!..

"TBKP" emperyalizme karşı mücadeleyi resmen hedef'ten çıkarmıştır... Programının birçok yerinde emperyalizme karşı,

"... başta ABD emperyalizminin, uluslararası tekellerin ve egemen burjuvazinin gerici(abç) ve millitarist politikasına karşı savunma(abç)"

öneriyor... Programının "çağımız ve dünyadaki durum" başlığı altında ise, çağımızı,

"...kapitalizmden sosyalizme ve komünizme geçiş"(s:11-12)

olarak belirliyor. Peki, bu nasıl olacak? "TBKP" bunu da rahatça şöyle açıklıyor:

"global sorunların" çözümü için mücadele... Ve bu mücadeleyi de "legal, anayasal, parlamenter" bir yoldan yapacak!..Bu süreç sosyalizme geçişi değil, sosyal-demokrasinin gelişmesini getirir, sosyal-demokrat bir platformda "komünizm" yapılması ise, bir anlam ifade etmez ve kimse de dinlemez...

"TBKP", karmaşık ve sonu görünmeyen bu önermeleri yapıyor ve sorumluluğu da yine almış olan yere yıkıyor:

"günümüzde bilimsel-teknik devrim sonucunda yapısı farklılaşan ve toplumdaki rolü artan işçi hareketi(abç)'nin değişik kesimlerinin(abç) birliğinin sağlanması önem kazanmıştır"(s:14)

diyor... Evet önem kazanmıştır,ama, burjuvazi için önem kazanmıştır. Burjuvazi bunun önemini biliyor ve gerekli olanı da yapıyor...

Yapısı bu kadar farklılaşan bir sınıf üzerinde "politik öncü" olunamaz herhalde...Söylenenler yeni olmadığı gibi, burjuvazinin program hedeflerinin temel çizgilerini de göstermektedir. Burjuvazi, denge programı ile gelecek için yalnız işçileri değil, tüm sınıf ve tabakaları elde tutmaya büyük özen göstermektedir. bu "gayreti"ni 1 Mayıs'larda radyo ve televizyonları başında "zamları" bekleyen "Türk proletaryasını" gördüğünüz zaman, daha iyi anlamiş olursunuz....

"Yapısı farklılaşan" yalnız kapitalist-emperyalist ülkeler işçi sınıfı ya da hareketleri değil, SSCB'ye bir bakınız, ne kadar farklılaştığını görürsünüz..."Kommünist kurulu düzen" birdenbire "halk devleti" olup çıkıverdi...Bugün "Proletarya elveda!" naraları

geliyor, duymuyor musunuz?Emperyalizm ve kapitalizm durmadan saldırıyorlar. Artık eskisi gibi de değil, daha "terbiyeli ve usta" saldırıyorlar...

Emperyalist-kapitalist devletlerin sosyal-demokrat işçi hareketlerine bakınız, daha tatmin edici yerlere geldiklerini, sizin tabirinizle "farklılaştıklarını" görürsünüz. "Barış", "Demokrasi" gibi sorunları en az sizin anladığınız biçimde programlayıp, savduklarını da görürsünüz...

Bütün bu gelişmelere evet demenize rağmen, "TBKP Türk işçi sınıfının politik gücüdür" demeye neden ihtiyaç duyuyorsunuz? Yapısı bu kadar "farklılaşan" bir sınıfı kabul ettiğiniz ve bir sınıflar bileşenine girdiğinize göre, kitle partisi olduğunuzu daha rahat savunabilirdiniz...

Çelişki Türk işçi sınıfı ile burjuvazisi arasından çıkıp, "global sorunlar"ın çözümü "dayattığı" için, "barış ve demokrasi" yanlıları ile karşıtları (eğer varsa) arasındaki çelişmenin baş çelişme olarak çözümlenmesi gerekmiyor mu? Bu da, açıkça ABD'ne karşı mücadeleyi gündemden kendiliğinden düşürür! Nedenleri de açıktır:

1-Ortak çözüm için onun da ikna edilmesi gerekiyor,

2-SSCB, ABD ile bir "mutabakata" varmıştır ve

buna mecburdur. Nitekim;

"...ABD emperyalizmi, günümüzde, bölge devletlerini anti-sovyet bir mutabakat(abç) temelinde saldırgan politikası doğrultusunda yönlendirmeyi birinci amaç olarak görmektedir"

diyerek, "global sorunların" çözümü için taraf olan ABD'nin en başta SSCB ile bir "mutabakata" varması zorunluluğu kabulleniliyor. zaten bu "mutabakat" vardır....

"TBKP", Orta-Doğu siyasetini de yanlış yorumlamaktadır:

"ABD yönetiminin,"bölgede politik, ekonomik ve özellikle askersel varlığını güçlendirmek, başlıca bağlaştığı İsrail ve gerici,emperyalizm yanlısı rejimlerle işbirliğini derinleştirmek ve onları bölgede gerginliği arttıracak bir bloklaşmaya çekmek, bölgeyi NATO'nun eylem alanına katmak, antiemperyalist hükümet ve hareketleri bölmek(abç) ve birbirine düşürmek,askerî müdahalelerle zayıflatmak ve yok etmek,devlet,milliyetler, etnik gruplar,din ve mezhep grupları arasında çelişki ve gerginlikleri kızıştırmak, Sovyetler Birliği ve öteki antiemperyalist güçleri(abç)

bölge sorunlarının çözümü dışında tutarak ABD yanlısı çözümleri daha kolay kabul ettirmek istemektedir" (s:15-16)

demektedir..Böylece, "İyi komşuluk münasebetleri"ni zorunlu gördüğü halde, bu kez "kötü komşuları" ayırtetmekte. Orta-Doğu'daki durumu hedef şaşırtarak sunmaktadır.Bizce bu değerlendirme yanlıştır, gerçekleri ifade etmemektedir. Orta-Doğu'da emperyalizm yanlısı bir güç aranıyorsa, bu herşeyi ile en başta Türkiye'dir. Bunun yanında, İran,İrak ve Suriye gerici rejimlerinin varlıkları nesneldir ve sömürgeci tasarrufları ortadadır. Bulgaristan silah deposu gibidir ve hatta iyi bir silah pazarlayıcısıdır. Yunanistan ile tarihsel olarak düşmanlık Türk devleti için vazgeçilmezdir ve her dönem gündeme getirilmektedir. O zaman bölgede kim askersel varlığını güçlendiriyor? Antiemperyalist güçler kimlerdir? Bölge zaten NATO'nun eylem alanıdır. ABD yıllardır, Nato ve Cento vb.. kurumlarla Orta-Doğu'dadır...Anlatmaya çalıştığınız "tehlike"nin en önemli gücü Türkiye'dir ve sizin "İlerici,antiemperyalist" gördüğünüz devletlerdir. Bir bütün olarak ABD ile birlikte bölge halklarının başlarına bela kesilmişlerdir. "İyi komşularınız"dan bazılarının SSCB'nin "sözünü tutan" gerici rejimler olduklarını biliniz..

Orta-Doğu'da barış ve demokrasi başka yerde

durmaktadır. Başlıbaşına Kürt Sorunu'nun çözümüne bağlıdır ve SSCB'nin uygulayacağı Orta-Doğu siyaseti ile direkt bağlantılıdır...

Diğer emperyalistler ise, "TBKP" programında yer almıyorlar. Örneğin; Alman, Fransız, İngiliz, Japon emperyalizmi ve militarizmleri saklanmaktadır. Yine, Suriye, Irak, İran ve Türkiye gibi sömürgecilerin adı konulmamıştır... Ayrıca, bir Afganistan sorunu gözlerden uzak tutulmuştur. Arap gerici rejimlerinin durumları, İslam-Paktı, Mısır'ın oynadığı rol, Ürdün'ün durumu vb...gibi Türkiye'de oluşan siyaset üzerinde çok etkili olan sorun ve devletlerin durumları açıklanmıyor... Bütün bunları yalnız ABD ve "bağlaştığı İsrail" ile örtmenin mümkünü yoktur...

"TBKP": durup dururken Türkiye'ye demokrasi ve barış getirmeye çabalamaktadır. Bunun içinde en geniş biçimiyle "iyi komşuluk münasebetlerini" çizmektedir. Türkiye'de bir zamanlar "Milli Selametçi" lerin "kardeşlik ve müslümanlık" çağrıları gibi bir izlenim yaratmaktadırlar...

Orta-Doğu'da saldırganlık Kürdistan'ı paylaşmış devletler tarafından bizzat gerçekleştirilmektedir. Türkiye bunların başında gelmektedir. İran, Irak ve Suriye'nin durumuda budur. Bunlar, İsrail'den çok daha gerici ve saldırganlardır. Bunları gizleyerek bir yere varmak mümkün değildir.

Sorun açık olarak şudur: Orta-Doğu'da ABD ve SSCB arasında bir "detand" vardır. "Mutabakat" aranıyorsa burada aranmalıdır. Aralarında bütün sorunların başlama ya da bitirilmesi ile ilgili bir açık anlaşma görülüyor.. Orta-Doğu devletlerinin iradeleri sorunlarda etkili değildir. Savaşlar hemen-cekik durabiliyor!...Bu büyük devletler birbirlerinin önerilerine uygun olarak "barış ve demokrasi"yi yer yer "uyguluyorlar"...

(...)

SSCB, emperyalist(yalnız ABD olamaz) rasyonelleri kabullenmiştir. Bahsedilen "barış ve demokrasi"nin de kurulmasına taraftardır. Kendi sorunları, en azından bunu gerektirmektedir. Bu anlayışla da sosyalizm'den (komünizm'den zaten vazgeçilmiştir) önemli dönüşler göstermektedir ve büyük tavizler vermektedir. Küçük devletlerin ve mazlum ulusların "Kendi başlarının Çaresine Bakma Hakkı" sorunu bir hal aldığından, Tecrit'e uğramamak için zorunlu taraf olmaları dayatılmıştır... Bu nedenle, biz de mazlum bir ulus olarak "Kendi Başımızın Çaresine Bakma Hakkı"mızı kullanacağız...Bu Hak, bizim için önemli karşı-devrimci bir güç olan TC'ye karşı mücadeleyi zorunlu kılmaktadır..

Eğer, siz TC'de "barış ve demokrasi kazanacak-sanız" -ki, öyle söylüyorsunuz- ve TC sizin ülkeniz

ise(!), o zaman Kürt ulusu ile bu gerici ve emperyalizm yanlısı saldırgan devlet arasındaki uzlaşmaz çelişme nasıl çözümlenecektir? TC'nin sömürgeci bir devlet olduğu, Orta-Doğu'nun en büyük Jandarma gücünü oluşturduğu ve militarizmi açıkça belirtilmelidir.. SSCB, Türkiye'de "istikrarlı bir devlet yapısı" istiyorsa, bu onun Orta-Doğu'daki stratejik durumu ve kendi çıkarlarıyla ilgilidir. ABD ile arasındaki "detant" gereği ve Orta-Doğu'daki emperyalist rasyonelleri resmen kabul etmiş olmasındandır. Peki, siz "ülkenizin çıkarları"ni nasıl açıklayacaksınız? Sizce, TC "istikrarlı bir devlet" olarak, bu saldırgan yapısı ile sömürgeci tasarruflarını devam ettirmeli midir?

Eğer, "gelişmenin temel eğilimi, artık barış ve toplumsal ilerleme güçlerinin başarıları, çağımızın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olma karakterini" belirliyorsa ("TBKP" Program Taslağı, s:15), o zaman hedefi açık koyunuz. "Bazı yasallıkların" oluşturulması, yani, kendi çıkarınız için, "uluslararası dayanışma ve işbirliği" gibi bir kavramı öne sürerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile sömürgeciler arasındaki çelişmenin üstünü örtemezsiniz! Böylesi bir çelişmenin "kapak altı" edilmesi, Ulusal Kurtuluş Hareketimizi safdışı eder... Bu programınız ile Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi safdışı edilmektedir. Bunu görmek ve

60

bilmemek için, ahmak olmak gerekir! Zaten, Programınızda "demokratikleşmenin önünde Kürt Ulusal Sorunu'nu engel" görmektesiniz...Bizim, emperyalizm ve sömürgeciler ile onların yerli ortakları arasındaki çelişkimizi (nitelikleri ne olursa olsun) ortadan kaldırarak; "ne verilirse biz kabul ederiz", yeterli "barış ve demokrasi" olsun demektesiniz... Filistin Devleti'ni meşru sayarak, Kürdistan Sorunu'nda bu kadar koşullu ve pragmatist hareket etmek, dayatılan emperyalist rasyonellerin kabullenilmesi ve açıkça çıkarlarınızın savunulmasıdır. İstedığınız kadar "İlteratür" parçalayınız, bunu kamufle etmek mümkün değildir...

Bir sorun da şudur:

"saldırganlık ve baskı politikasına karşı, barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme(abç) için mücadele çağı"

ndan bahsediyorsunuz. Bu "toplumsal ilerleme", eğer Türkiye'de olacaksa, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ne kadar geri tutulacaktır? Çünkü, KUKM'nin bunun "önünde engel" olduğunu söylüyorsunuz.

Hiç sıkılmadan da "bu gelişmeyi başarı ile sürdürmekte" olduğunuzu açıklıyorsunuz. Nerede ve nasıl? 70 yıldır, sosyalizm "toplumsal ilerlemeyi" Gıdanks ve Lenin tersaneleri'nde "haç çıkaran

proleterler" ya da uzayan "kuyruklar" kadar mı ilerletti? İşçilerin "önemi artarken" "sosyalist" ekonomiden aldıkları paylar mı arttı? SSCB'deki başkaldırıların ve 70 yıl sonra oluşan ulusal ayaklanmaların, yaratılmış "ikil insan tiplerinin" yoksulluk simgesi haline getirilmesini mi pazarlıyorsunuz? Bizi de bu biçime sokmaya mı niyetlisiniz? "Sosyalist" devletlerdeki "ileri gelişmeleri" anlatmak, biraz ayıp olmuyor mu?

(...)

"TBKP" Program Taslağı "emperyalist ülkelerdeki askersel-sınai komplekslerden"(s:9) söz ediyor. Askersel kompleksler "sosyalist" devletlerde nasıl, bunu da açıklamak gerekmez mi? Bugün SSCB'de ve Doğu Bloku'nda oluşan olayların nedenlerinin büyük bölümü, milyarlarca liralık askersel yatırımlar değil mi? "En önemli barış gücü sosyalist devletlerdir"(s:10) diyorsunuz... Tersine, SSCB ve Varşova Pakti Devletlerinin askeri yatırımlarının fazlalığından Gorbacov bile şikayette bulundu... Programınızda, "2000 yılına kadar yeryüzünü nükleer silahlardan arındırmaya" söz veriyorsunuz! Buna SSCB'yi de örnek gösteriyorsunuz:"Sovyetlerin askeri gücünün, emperyalist saldırganlık politikasının geriletilmesi için olanaklı"(s:11) olduğunu belirtiyorsunuz... O zaman "mutabakat"ın nerede ve nasıl olması gerektiği açıkça ortaya çıkmaktadır... Bize, dünya'

nın herhangi bir yerinde bir savaş gösteriniz ve taraflarından biri "sosyalist" devletler olmasın? Silah pazarlarında, her 10 büyük satıcıdan yarısını "sosyalist"devletler (ya da "sosyalist" patentler) oluşturmaktadır. Böylece, dünya silah pazarının kontrolü de, yarı yarıya "sosyalist" devletlerin egemenliği altında değil midir?

"TBKP" Programı hedefi resmen şaşırtmaktadır. "Barış ve Toplumsal İlerleme"ye ayrılan büyük bölümü ile yalan ve yanlış belirlemelerle doludur. Bunların tümünü burada sıralamak olanaklı değil.

(...)

Program "ülkemizde tarihsel bir geleneğe sahip olan barış hareketi"nden de söz ediyor. Türk devleti ve toplumsal yapısında, bırakınız bu geleneği barış kavramının tartışılması bile zordur. bu da katmerli bir yalandır. Yıllardır gasp, talan, ganimet anlayışı ile büyümüş, geleneksel vurucu ve kırıcı bir toplumun, hiç bir yerinde barış bulamazsınız..

d-"Genel Strateji" ve bugünkü "amaç".

"TBKP", emperyalizm ve gelişmeler konusunda, yukarıdaki gibi bir anlayış izlediği sürece, "sittin sene" Türkiye'yi kapitalizmden sosyalizme geçire-

mez. Zaten, bunun evrensel boyutları da gözler önündedir...

Çünkü, "TBKP" anti-kapitalist mücadeleyi gündemden çıkarmıştır ve bunu "Milli Cephe"(bir hayli geniş!) için feda etmektedir. Hem de, legal, parlamenter mücadele veren bir parti olarak "meclislere" girmek için... Bu reformizm'dir ve geleneksel yanlarıyla birlikte bazı özgün durumları da getirmektedir. Ekonomik olarak sosyal-demokrasiden daha geri bir liberal "program", nasıl olduğu belli olmayan bir "kitle partisi" ve en geniş "cephe" ile gündemleşmektedir...

Doğal olarak, stratejisi de "BARIŞ VE DEMOKRATİK YENİLENME" (s:27) olmaktadır. Barış, aslında "Türkiye'de uslu uslu, kardeş kardeş oturma"dır. Rahatsız edici olanlar ve "terbiye edilmemişler" çıkarılsa, bunlara karşı mücadele edilecektir. O zaman, kendi burjuvazisi ile birlikte olma yoluna girilmiş olunacak... "Barış ve Demokrasi" burjuvazinin ver-al yetkileriyle olduğundan, oyun bozulduğunda, arkasında birçok insanı da ortada (her zaman olduğu gibi) bırakıverecektir...

TC'nin "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" Atatürkçü parolası, "TBKP'nin "Uluslararası Birlik ve Dayanışma" ile birlikte "Barış ve Demokrasi" parolası

olarak kendini bulacaktır.

(...)

"TBKP" programındaki "Yenilenme" olarak ordu, ekonomi, parlamento, anayasa, ulusal çıkarlar vb... konularında öne sürülen çözümler(!) tümü ile Türk burjuva parlamenterizmi'nin Plan ve Programları çerçevesindedir ve de onu aşamayacaktır.

Demokratik "Yenilenme", açıkça sosyalizmin evrensel bunalımı (buhranı da diyebilirsiniz!) için, yeni bir çıkış yolu aranmasından başka birşey değildir...Bunun Türkiye'ye yansımaları ise, "TBKP'nin Türk burjuva parlamentosunda yerini almasıyla belirginleşecektir. Elbette, "TBKP" buna bir program ve hatta sloganı da getirecektir. Örneğin; "emekçiler meclisi" gibi... Ama, bu burjuva demokrasisi'dir,"yenilenme" bu olacaktır...

Bu "Yenilenme"nin neler olacağı da "TBKP'nin Program Taslağında şöyle sıralanmaktadır:

"Ekonomik, toplumsal, kültürel ilerlemenin; iş, toprak ve adil bir gelir dağılımının; konut, eğitim ve sağlık hizmetlerinin; bunalımsız (abç) bir gelişmenin ve gelecek güvencesinin; barış, özgürlük ve eşitliğin tam olarak gerçek-

leştirilmesi"(s:27)..

Bunlar Genel Strateji olarak öne sürülmektedir. Ve bunların "sosyalizme geçilmesiyle olanaklı" olacakları iddia edilmektedir. Böylece, Genel Mücadele ile Program çatışmaktadır.

Bu hedefler aşlında sosyal-demokrat hedeflerdir. En liberal burjuva partilerinin program hedefleri arasında bile yer almaktadırlar. "Sosyalizmin gerçekleşmesinde olanaklı" olmalarını kitlelere bekletmemek gerekir! Genel bir "komünist" strateji, herhalde böyle olamaz...

Ayrıca, bu hedeflere varılabilmesi için kimin elinden neler alınacak, belli değildir ve işin ilginç yanı da "burjuvazizm geçiş"le buna varılacaktır. CHP ve SHP'deki "halkçı düzen, eşit işe eşit ücret, toprak reformu, adil gelir dağılımı, sosyal adalet vb..." önermeleri ile bu "TBKP" programının ayırtedici yanları nedir? Bütün bunlar "sosyalizme geçilmesiyle olanaklı olacak" da denilemez. Bugünkü düzen içinde de çözümleri olanaklıdır. Ayrıca, biz bunları çözmüş "sosyalist devlet" te görmüyoruz

Bu Genel Strateji, "demokrasiyi kazanma" olarak gerekçelendirilmektedir. Peki, kazanılacak olan demokrasi hangi demokrasidir? Bunun . adını koymak gerekir.

Elbette, burjuva demokrasisi'nin tüm olanaklarından yararlanmak gerekir.. Komünistler ve sosyalistler olarak böyle bir platformda bulunulmalıdır.. Biz, KUKM'nin ittifakları açısından Türk devrimci ya da demokrat oluşumları için böyle bir yapıyı ister ve tercih de ederiz...

"TBKP" bunun için mücadele edilmesini öneriyor, gerekliliğini savunuyor, ama, adını açık koymuyor. Kendisi "KP" olma yolunda olduğu için mücadele edilmesini istediği düzeni gizliyor...Ayrıca, bu yapının oluşmasının "sosyalizme geçiş ile olanaklı olacağını söylüyor... NEDEN? "TBKP"nin mücadele edilmesini önerdiği düzey "sosyalizme geçiş" ile olanaklı olacaksa, önce sosyalizme geçişin mücadelesini vermek gerekmez mi? Bu yanı ile de "TBKP" programı çalışmaktadır. Hem de "TBKP" "Türkiye nüfusunun ezici çoğunluğu çıkarına bir çizgi" olarak strateji belirliyor. Fakat, bu strateji işçi sınıfının siyasal iktidarı için değil. Bu mücadele ona göre, "işçi sınıfının değişik kesimleri için"dir. Bu anlayış ile, elde edilmesi umulanların "sosyalizmin kuruluşu" na ihale edilmesinin gereği de yoktur. Çünkü, "TBKP", "gerici iktidardan devrimsiz(abç) yönetimi alma yolunu" seçmiştir! Bizce, önerilen böylesi bir süreçte, sosyal-demokrasi'nin iktidar alternatifini olma olanağı daha fazladır...

Hem toplumsal "yenilenme" için bazı sorunların

çözümü gerekli, hem "devrimsiz" bir biçimde burjuvaziden "yönetimi alınacak", hem de sosyal-demokratlar dahil bütün güçlerle "Milli Cephe" kurulabilecek... O zaman, bu sorunların çözümünün "sosyalizme geçiş" e terkedilmesi gereksiz olmuyor mu?

"TBKP" Program taslağı, "barış ve toplumsal yenilenmenin toplumsal güçlerini" de açıklıyor:

"işçi sınıfı, kent yoksulları, köylülük, aydınlar ve geleneksel orta katmanlar(abç), ulusal ekonomiye katkıda bulunan iş adamları (abç)"...

Bunlar "TBKP"ye göre "sosyal sınıflar" dır..

Ayrıca,"sınıfsal olarak türdeş olmayan gençlik, kadınlar" gibi "sosyal sınıflar" ile "Kürt halkı gibi ulusal bir güç (abç)" ü de "çıkarları bu strateji ile uyum içinde olan toplumsal güçler (abç)" olarak ayırıyor(s:28)...

Böylesi karmaşık ve kendine göre bir anlayış ile sınıfları belirliyor. Bu sınıfların hepsi örgütlülüklerine ve yapılarına göre, "birleşik" içinde yer alacaklardır. Ve "işçi sınıfının öncü politik gücü TBKP" bu yapı ile sosyalizme geçmeyi de ihmal etmeyecektir!.. Biz, bu stratejiyi anlamakta güçlük çekmekteyiz. "TBKP" sözünü ettiğimiz

bu güçlük karşısında belli "suçlamalar" da bulunabilir. Ama, bu uydurma ve "zorla" konumlandırılan yapı ile sosyalizme geçemez...Kürt halkının durumu da ilginçtir. Örneğin;"ulusal bir güç olan Kürt halkı" "TBKP" programına göre: ne yapacaktır? "Barış ve yenilenme" için nerede ve nasıl duracaktır? Dil ve kültürü serbest edilerek,"TBKP" program hedeflerine uygun bir örgütlenme için Kürdistan'da potansiyel mi olacaktır? Ya da "TBKP"nin "birleşik" örgütsel çalışmasına katılarak "ilerleyecek" midir?

Yine, "ulusal ekonomiye katkısı olan iş adamları" "anti-tekel mücadelede" Milli burjuvaziyi mi temsil etmektedirler? Bunlar ekonomiye nasıl "katkı" yapacaklardır? Acaba, "TBKP" nin yasallaşmasını gerekli gören "büyük sanayiciler" yok mu? Bunlarla ilgili program nedir? Bunlar da mücadele kapsamı içinde görülebilirler mi? Çünkü, "global sorunlar" karşısında "sistem farkı" kalmadığına göre, "bilimsel ve teknik devrim" gereği oluşan yeni durumlar içinde büyük sanayiciler de haydi haydi görülebilirler! Ekonomiye de "katkı" da bulunabilirler...

Nitekim, kapsam o kadar geniş tutulmaktadır ki, "TBKP" programı "Amerikancı, gerici, militarist güçlerin politikasından(abç) çeşitli burjuva kesimler de zarar görmektedir" diyor...Ve;

"barışın korunması ve demokrasinin kazanılması,ülke ekonomisine katkıda bulunmak isteyen küçük-büyük bütün sanayici ve iş adamlarının(abç) çıkarlarıyla uyum içindedir" (s:28)

denilmektedir. "TBKP"nin böylece "keli görünmüş" oluyor. "Ulusal ekonomiye katkı da bulunan iş adamları ve sanayiciler" diyerek daha önce gizlemeye çalıştığı "ayırım", genel "strateji"si doğrultusunda ortadan kaldırılmaktadır.

Böylece, mücadele emek-sermaye çelişkisi ve ilişkisinden "ulusal çıkarlara" yükselip ve oradan da "barış ve demokrasi" ye geçmektedir..."İş barışı", "eşit ve dengeli kalkınma", "eşit gelir dağılımı", "vergi adaleti" vb... isteyen, kendisine "ben de sosyalistim" diyen Sabancı da herhalde bu tanım içindedir. Ülke ekonomisine, ulusal ekonomiye katkısı olan ve vergisini de düzenli veren(bununla da övünen) bir iş adamı olarak Sabancı da "global sorunlar"dan etkilenmektedir. Ve barıştan da yanadır. Ayrıca, Amerikancı politikadan da zarar görmektedir(kendi belirlemesi)..Sabancı, son belirlemelerinde Liberal bir ekonomi ve bunun doğal sonuçları olarak da burjuva demokrasisi'nden, çoğulcu demokrasiden, AT'ye girmekten de yana olduğunu açıklamaktadır. "TBKP" de sadece "gerici iktidar" dan (ortada yok, belki Özal iktida-

rı söz konusudur!) yönetimi devralmayı(!) önüne koymuştur... "TBKP"nin bu soyutlamasına ve genel stratejisine uygun olarak "bugünkü amacı" da bellidir:

"BARIŞ ve YENİLENME". Bu amacını da resmen açıklamaktadır(s:34)...

e-Devlet, Siyasal İktidar ve Ordu.

"TBKP", sömürgeci Türk devletine sahip çıkmaktadır. Devleti ortadan kaldırmak yerine, onu yeniden düzenlemeyi (geleneksel yurtseverlik yanıyla i) ve güçlendirmeyi öneriyor. TC Devletini, gerici, emperyalist saldırganlığın en önemli gücü kabul etmiyor ve militarist yapısını "ulusal çıkarlara göre" gerekli de görüyor.

"TBKP",TC devletinin niteliğini; "1980 öncesi bilinçli yaratılan terör ve buna dayanılarak gerçekleştirilen askeri darbe"(S:39) olarak görmektedir. Yani 12 Eylül'ü hemen hemen meşru saymakta ve devletin kendini savunduğunu ifade etmektedir. Ayrıca, 12 Eylül'ün gerekçelerinin hiç birine değinmemektedir. 12 Eylül böyle bir nedene dayalı gelmedi, önceden planlanmıştı ve biz, "yaratılan terör'ü" klmın yarattığını da "TBKP"den sormak istiyoruz. Bu "gözle görülmeyen elle tutulmayan

güç" kimdir? Ve "TBKP" "faşizmi" de ortadan birdenbire kaldırıp, yerine henedense "askeri darbeyi" ikame etmiştir...

Keyfianlayış ile sorunları yorumlama alışkanlığı, ona, kendisine yönecek "tehlike"ye göre devlete istediği niteliği verme cesaretini de veriyordu. Sergilenen bu anlayış, devlet ile mücadele ve ilişkilerin "gerici, militarist güçler"le(s:19) mücadele derekesinde aşağılara çekilmesi olarak kendini gösteriyor. Yani, TC devleti hedeften özellikle düşürülmüş olmaktadır...

"TBKP" ABD'yi "işçilerimize kabaca(abç) müdahale eden bir güç" sayarak, ABD emperyalizminin saldırganlığını da hedef olarak küçültmektedir. ABD'nin "ordu, devlet aygıtı, toplumsal yaşamın tüm alanlarında kendine bağlı kadrolar oluşturmakta" olduğunu belirleyerek, aslında "kaba olmayan" biçimde müdahaleci olduğunu kabulleniyor. Hatta denilebilirki, TC'nin her yerine girmiş durumdadır. "TBKP" ABD'nin oluşturduğu yapıyı kaldırmak için de TC'nin düzeltilmesi görevini üstleniyor... Bu işgüzarlığı, ona, TC'nin reform yoluyla "yenileneceğinin" olanaklı olduğunu gösteriyor ! Herhalde, belli kıyafet düzenlemeleri, parasal olanaklar verilmesi, generallerin değiştirilmeleri, polis ve MIT şeflerinin "eğitilmeleri" vb... gibi düşüncelerle, ABD'nin "ordu ve devlet aygıtı"nda

denetimi azaltılacak, TC devleti düzeltilerek, düşürüldüğü "badireden" kurtarılacaktır...

TC devletini ele alırken, tanımlamasında devletten ayrı bir de "baskı aygıtı" ayrımı getirerek, kendi müdahalesi ile bu "aygıtı" düzeltmek yoluyla, devleti siyasal olarak ele "geçirmeyi" hayal etmektedir ! Programının başka bir yerinde ise, bu söyledikleri ile hemen çelişerek, bu "baskı aygıtının" kolay kolay değişmeyeceğini vurgulamaktadır. Devletin bu "baskı aygıtı" ile birlikte bir bütünlük

oluşturduğunu da göstermektedir diyor:

"Ordu,polis,MIT, yargı organları hem sayıca, hem de nitelikçe güçlendirilmiştir" (s:25)

diyerek "bir hayli" yakınmaktadır. Bu baskı güçlerinin "modernleştiklerini" ve "bilimsel-teknik devrimin" zorunlu bir sonucu olduklarını gerekçe gösterip, bir ölçüde kabullenilmelerini önermektedir. Bu nedenle de mücadele hedeflerinin şaşırtılmasını sağlayarak, önemli bir yanıltmaya girmektedir.

"TBKP" "yenilenme" önerdiği için, buna uygun kavramları da bulmayı ihmal etmiyor. "Bu denli güçlü ve baskıcı, gerici, emperyalist saldırganlığın temsilcisi devlet" ten de bahsediyor. "Egemen

güçlerin yeni politik rejimi(abç) içinde" nihayet, TC devletini "daha sağlam ve daha etkin bir yer almış" olarak belirliyor. Çok şükür l.

"TBKP", "Oligarşinin uyguladığı politikadan" bahsetmek suretiyle, TC devleti için yeni bir (onun için) tanıma geçmektedir. Bu oligarşinin "anti-demokratik, otoriter rejimin işlevi, işçi sınıfı ve halkın(abç) istem ve çıkarlarının gerçekleşmesini engellemektedir"(s:26) diyerek, daha "ileri" belirlemelerle; "Komünist" olmasa bile, "yenilenmenin" kazanacağı "demokratikleşme" için zemin aramaktadır. Sormak gerekir, gerçekten Türkiye'de böyle mi oluyor? Halkın çoğunluğu 1980 Askeri Cuntası'nı desteklemedi mi? İşçi sınıfı ve diğer "rejimin uygulamalarından zarar gören sınıf ve tabakalar"10 yıldır nasıl bir mücadele geliştirdiler?Eğer "TBKP"nin yasallaşması için onay vermezse ("TBKP"nin kurulması ve TCK'nun 141,142. maddelerinin kaldırılması için referandum daha demokratik olabilir i) halka ne diyeceksiniz? Parlamenter yoldan mücadelenin sonuçlarına katlanabilecek misiniz?

Çoğunluğun kararının esas alındığı bir burjuva yönetimi, oyları ile seçmek ve düşürmek hakkına sahip halkın karşısında nasıl bir mücadele verilecektir? Belki de, halk oylarıyla sağ bir yönetimi, en fazla sosyal-demokrasiyi seçecektir. O zaman

"KP"nin gereği ve önemi işçi sınıfı ve halk için ne olacaktır? Görünen odur ki, bütün yasal koşulları (nasıl olursa olsun anlayışı ile) kabullenmek durumundasınız...İşte, böylece "demokrasiyi kazanacak" sınızl.

Askerlerden "yurtsever yanları olanlarla", "halkın içinden çıkma subay ve erler"le birlikte, otoriter rejimin size ve devrimci mücadeleye karşı nasıl bir tavır alacağını düşünüyorsunuz? Halkın duyguları ve bulunduğu düzeyi, bugünkü iktidar temsil etmiyor mu? 70 yıllık "komünist kültürün taşıyıcısı" partiler olarak, "halkımızın" geleneklerini ve "milli niteliklerini" nasıl değiştireceksiniz? Artan camilerin sayısını nasıl azaltacaksınız? "Global Sorunlar"ı öne çıkararak, "Barış" havariliği yapmak başka şey, "KP" olmak başka şeydir...Bugün burjuvazinin temsilcileri bile "barışa çağrı" da bulunmaktadır. Ve "Halk", bütün dünyanın barış içinde rahat yaşaması için "heykeller" diyor...

(...)

"TBKP", mevcut anayasanın da "birçok sorunun gerçekleştirilmesi" için değiştirilmesini istemektedir. Türkiye'de bütün siyasal partiler, kendi çıkarları açısından, şöyle ya da böyle bu değişikliği istiyorlar. "TBKP" ayrıca, bu anayasanın "demok-

ratik" bir anayasa olmasının ancak kendi katılımı ile mümkün olacağını söylüyor!..(s:38) Bu tür değişiklikler "TBKP" parlamentoda olduğu zaman da yapılabilecektir...O zaman anayasa kendiliğinden "demokratikleşecek"tir...

Değişecek anayasa "katılımcı bir demokratik rejimi,demokratik,laik,sosyal,hukuk devletini kurallara bağlama"(s:39)yı sağlayacak. Bugün 1982 Anayasasının değişmesini SHP'de istiyor, ANAP'ta DYP'de.. SHP'nin programında da "Laik, sosyal,demokratik, hukuk devleti" ilkeleri var. Bu biçimde bir anayasa TC devletini daha da garantiler altına alır. Sosyal-demokratlar bunu iyi bilmektedirler. Peki, sizin bunlardan ayrıldığınız yanlar nelerdir? Biz hiçbir farklılık görmemekteyiz. Tersine geri yanlar bile vardır. Bu anayasa TC'nin anayasasıdır. Onun kurallarını belirlemektedir. Yani, "TBKP" Türk Parlamentosunda yer almanın programını önermekte ve bunu "Marksizm-Leninizmi fikirsel olarak Türkiye koşullarına uygulanması" olarak adlandırmaktadır...

"TBKP",TBMM'nin "politik sistemin en üst organı olması" (s:36) görüşündedir.. "Gerçekten çok partili bir rejim (abç) kurulmalı" diyen "TBKP",

"Komünist partisi ve Kürt ulusal hareketi,

tüm yasaklı politik örgütlenmeler (abç) yasallaşmalı, serbestçe faaliyet gösterebilmeli, 141, 142 ve 163. (Türk Ceza kanunu'nun maddeleri-bizim-) maddeler kaldırılmalıdır" (s:36)

da diyor...

"TBKP", bu program hedefleri ile, bazı devletlerdeki "kardeş partileri" gibi "ne uzayan ne de kısalan" yapısıyla düzen partisi olarak yerini alacak ve Türk burjuva demokrasisine "çeşni" katacaktır. "Tüm yasaklı politik örgütlenmelerin yasallaşması" ise, faşist ve dinci eğilimdeki hareketlerin de bu düşünülen demokrasi içinde yerlerini almalarını getirecektir. Bunun nedenleri ise, yalnızca "TBKP"nin kendi yasallaşmasını güvence altına alması değil, aynı zamanda toplumsal olarak bir "detand"ın zorunluluğudur da. Anlaşmanın en önemli yanı da böylesi bir "mutabakat"ın olmasıdır..Zaten Türk burjuva demokrasisi de bunun peşindedir...

Kim böyle bir anlaşmaya ve "barış içinde birarada yaşamaya" gelmez ki? 141,142 ve 163. maddelerin kaldırılmasını (burjuvaziden istenmektedir ve o bu hakkı verecektir..) istemenin gereği yoktur, zaten bu anlayışla fiilen uygulanamaz hale gelen bu maddeler, özellikle de "TBKP" ye uygulanamaz duruma gelmişlerdir. "TBKP" yasal olarak zaten

korunmaktadır. Bugün cezaevlerine baktığımız zaman, bu maddelerden yargılananların sayısı o kadar azdır ki, ceza yasasının diğer uygulanan maddeleri kaldıkça bunların kalkması bir anlam ifade etmeyecektir. 12 Eylül döneminde de bu maddeler en az uygulanan maddeler olmuşlardır.. Yani, "şanlı ve güçlü mücadele gelenekleri ile" "TKP ve TIP birleşme" yoluyla (başka biçim ve başka adla olsa da) yerlerini almış olacaklardır. Buna da "demokrasiyi kazanma" diyebileceklerdir...

(...)

"TBKP" o kadar taviz vermekte ve şaşkınlık içine girmiş bulunmaktadır ki, açıkça ne yaptığını bilmemektedir. Sıkıyönetim ve Olağanüstü Hal Yasalarının "demokratikleştirilmesini" bile önermektedir. Ne kadar ilginç bir öneri. Bir devlete karşı mücadele eden ve "siyasal iktidarı ele geçirmeyi" düşünen(!) bir hareketin, o devletin en önemli baskı aracı olan yasalarını "demokratikleştirmeyi" istemek, siz bu işe bakınız l. Peki, kim bunu yapacak ve nasıl yapılacaktır? Bellidir, herhalde "TBKP"nin katkıları ile Avrupaya iyi görünecek "daha usturuplu" bir biçim verilmesi anlamına gelmektedir...

"TBKP" programının başka bir yerinde de "sıkıyönetim uygulamalarına karşı olduğunu" söylernek-

tedir. Bu, sanıyoruz ki, "demokratik olmayan sıkıyönetim" e karşı olmadır..Nitekim,"TBKP" şöyle demektedir:

"Silahlı kuvvetlerin demokratik rejime karşı kullanılmasını önleyecek, onu yurt savunmasıyla görevli kılacak, demokratik rejime ve halkın seçtiği parlamentoya bağlı kalmasını sağlayacak, iç yapısını demokratikleştirecek bir reform yapılmalıdır"

diyor...Bu düşünceye göre, Sıkıyönetim Yasası nasıl "demokratikleştirilecek"tir? Bu şu demektir: Sıkıyönetim yasal olarak olabilecek, "yurt savunması ile görevli" olduğu için, ordu, "olağanüstühal" doğal olarak yaşayabilecektir.Örneğin Sovyetlerdeki sıkıyönetim uygulamaları "demokratik" olmaktadır. Türk ordusu da yurdunu "koruyup kolladığı" dönemlerde "demokratik sıkıyönetim" uygulayabilir. Açıkça şunu demek daha iyi olurdu;"ordu, bizi rahatsız etmesin" "yurdu korumak için sıkıyönetim ve olağanüstü hal"yaşasın..."TBKP" kendi yasalitesi için özgürlükleri en çok baltalayan ve ordunun elinde müdahale için en önemli silah olarak bulunan sıkıyönetimin "demokratik" olarak uygulanabilirliğini kabul etmektedir...

"TBKP" Türk Ordusu konusunda çok"ulusal"dır ve "Yurt savunması"nın da çok düşünen bir parti-

dir. Böyle olduğu için ("Komünistler" için ülkenin siyasi sınırları yeniden çiziliyor!) de, ordunun bugünkü yapısını kabul etmiyor ve onu "reforma" götürüp, düzeltmeyi düşünmektedir. Böylesine geliştirip, güçlendireceği orduya "demokratik sikiyönetim yetkileri" vermenin sakıncasını görmemektedir. Bu durum, ordunun, "Olağanüstü Hal" yaşarken de "demokratik" olmasını kolaylaştıracaktır. Çünkü, "TBKP"nin Türk ordusu ile ilgili düşünceleri şunlardır:

"Subay ve erlerinin de bütün yurttaşlar gibi temel hak ve özgürlüklere sahip"

olmaları gerekir. Demek ki, subaylar ve erler "demokratik olmayan sikiyönetim ve olağanüstü hal"ler nedeniyle temel hak ve özgürlüklerine sahip değildir, bunu sağlamak için ordu'da "reform" gerekmektedir...

"TBKP" birçok sorunda olduğu gibi, ordu ile ilgili de olup-bitenleri, tarihsel süreç içindeki uygulamaları, ordunun iç yapısı, eğitimi vb.'yi görmemektense gelmektedir. Bugün Kürdistan'da "Olağanüstü hal" vardır. Bu bizzat "Anayasal" bir çerçeve içinde ve "demokratik" olarak "yurdun savunulması nedeniyle ordunun askeri bir hareketi" dir.. Bu özel yasalar, hemen hepsi TC Parlamentosunun kararlarıdır. Ve onun emri ile gerçekleştirilmektedir. Kürdistan'daki ordu birlikleri tümü ile seçme

birliklerden oluşmaktadır. Birakınız "temel hak ve özgürlüklerine sahip olmamayı", parlamentonun vermediği yetkileri kullanmakta büyük bir güvence altındadır. Donanımı, bakım ve hareket olanakları ile, "Temel hak ve özgürlükleri" en kötü biçimde kullanarak; baskı, zulüm, jenosid vb.. gibi uygulamaların tümünü Türk ordusu yapmaktadır...

"TBKP" diyor ki,

"Emir komuta zinciri, ordu mensuplarının ülkenin durumu (abç) ve geleceği konusunda özgürce görüş geliştirebilmesine engel olmamalı, subayların değişik düzeylerde kendi özgür iradeleriyle politik yaşama katılmasının olanakları yaratılmalıdır. Bu, ordunun halkla yakınlaşması ve yurt savunması (abç) görevini daha iyi yerine getirmesi için gereklidir"(s:38)...

Böylece, "temel hak ve özgürlüklerine sahip olmasını" istediği Türk ordusu ile ilgili görüşünü burada daha da netleştirmiş olmaktadır. Türk

ordusuna "yağ" çekmekten vazgeçiniz baylar. Bu sizin "kendi kendinizi sokmanızı" getirir. Onu palazlandırmayınız!.. Nedeni ne olursa olsun ("TBKP"nin yasallaşması da olsa..), militarist bir ordu ile ilgili düzeltme ve güçlendirme önerileri, anti-Marksist, anti-demokratik bir anlayıştır ve açık bir

oportünizmdir..Hele hele Kürtler üzerindeki uygulamalarını "yurt savunması" gibi nedenlere dayamak zorunda kaldığınızda, daha da aşağı seviyelere düşersiniz. Bu anlayış, yalnız başına bile bütün siyasal önermeleri ortadan kaldırıncıdır. Kaldı ki, Türk ordusu gibi bir ordunun düzeltilmesi ve güçlendirilmesi sosyal-demokrat bir görev bile değildir. Bu ancak koyu bir milliyetçilik olabilir. Mazlum bir ulus karşısındaki milliyetçiliğin de nereye varacağı bellidir. "Barış, demokrasiyi kazanma, Yenilenme vb.. "gibi düşüncelerin karşısında en önemli engelin de Türk ordusu olduğunu unutmayınız. Varlığının nedeni budur... Niteliği, donanımı, eğitim ve ilişkileri; bağlantıları ile Türk ordusu yalnız Türkiye'de değil; Orta-Doğu'da da özel görevli bir ordudur. Militarist-Kemalist yanları ile baskıcı ve barbar bir güçtür ve görevini başarı ile yürütmektedir. Buna katkıda bulunmak size düşmez...

"TBKP" NATO ile ilgili de reform düşünmektedir. Böylece, Türk ordusunu daha da güçlendirmek ve eğitiminde "kendine özgü olmayan irade" ile daha militarist olmasını gerçekleştirmek programında da ısrarlıdır...

"Türkiye Nato içinde kendi meşru güvenlik çıkarlarına ve dünya barışının çıkarlarına uygun

politika izlemeli"
diyor "TBKP"..

Bir kere,NATO'nun dünya ve bölge barışının düşmanı bir güç olduğunu gizlemektedir. Çünkü, Nato, barışın kurulması için en önemli engeldir.

İkincisi,Nato emperyalist bir güçtür. Emperyalizm ile ilgili belirlemede "sert"(özellikle ABD için) ve Nato için "iyi niyet" gösterileri birbiri ile çelişmektedir. Nato herhalde emperyalist bir Pakt'tır ve onun en önemli vurucu gücüdür. Orta-Doğu'nun bekçisidir..

"TBKP" bu belirlemede de durmuyor, "Nato ve Varşova ("TBKP" programı Varşova'yı küçük yazmış!) Anlaşması Örgütü askersel doktrinlerinin savunma ilkeleri temelinde yeniden düzenlenmesi" (s:40) ni istemektedir. Yani, "TBKP" Nato'ya da reform istiyor. Biraz ileri de ise şu belirleme var:

"giderek -eğer sosyalizm Türkiye'de kurlursa- her iki askersel pakt'ın eşzamanlı kaldırılması için çaba gösterilecek".

Bunun nasıl olacağını da "TBKP" şöyle belirliyor: "bu doğrultu da bir ilerleme sağlanamazsa (Doğu Bloku/Varşova paktı/ erken davrandı ve "TBKP'nin önerisine gerek kalmadı!) Türkiye Nato'nun (Ama,

Varşova paktı için birşey yok!) askeri kanadından çekilmelidir"(s:40), diyerek öneri ve iyi niyetini ifade etmektedir..

(...)

"TBKP" açıkça, TC Devleti'nin iki temel olayını koruyup kollayacak, şimdiye kadar yapılmayanı yapacaktır! Bu ise, REFORM'dur. Aslında reform adı altında Türk ordusunu "güçlendirmek"tir...Kendisini M-L bir parti saymasına rağmen, "TBKP" neden böyle bir ihtiyaç duymaktadır?

1.Türk parlamentosunda yer almaya, herşeye rağmen "savdalı"dır. Eğer zaman kalırsa, diğer "KP"ler gibi kendiliğinden değişecektir. Bu konu Türkiye'nin koşulları ve bilimsel tesbitlerle olmayan, güdümlü ve dayatmacı bir biçimde olacaktır.

2.Ordu'yu "güçlendirme" yoluyla "ikna"ya uğraşmaktadır. Devlet olayı "TBKP" için bitmiştir. "TBKP" bir düzen partisi olma yolundadır.

3.Ve en önemlisi bürokrasi sorunudur.. Çünkü, ona dokunamaz. Ama, ondan da vazgeçemez. Liberal bir ekonomi ve bunun dayattığı teknokratizm onu aşmaktadır. Kendisi de başlı başına Türk bürokrasisi'nin "temel direği"dir...

Böylece, "TBKP" yasallaşmayı Türk parlamentosundan diliyor. Bu nedenle "hem nalına hem

de mihına" vuruyor:

Tüm anayasal partilerin, sosyalizmi benimsemese de demokratik kurallara saygılı olmak koşuluyla, bütün haklarını kullanabildikleri politik bir sistem çerçevesinde (bunun en üst organı "TBKP"yegöreTBMM'dir), sosyalizmi amaçlayan değişik parti ve örgütler arasında işbirliği ve bağlaşıklığı içinde işçi sınıfının toplumdaki öncü rolü gerçekleşecektir"(s:59-60) demesine rağmen, aslında kendi durumunu "garanti altına alma"nın yasalitesini kurmaktadır. tüm "yasaklı hareketler için ortak bir platform, politik bir sistem" olmaktadır ve bunun en üst organı da TBMM'dir...

f-"TBKP"nin dış-politika hedefleri ve ekonomi anlayışı.

"TBKP", "Türkiye'nin düzeni" için varolan yapının korunması ve ilişkilerin rasyonelleştirilmesini kabul etmektedir.

Slogan olarak; "Barış ve istikrar içinde yaşamak, ekonomide söz sahibi olmak halkımızın hakkıdır" (s:18-19) diyor...Ve "barış, egemen(abç) bir dış politika"(s:39) öneriyor.

"TBKP" programında "M-L temellerden" hareket-

le "işçi sınıfının politik gücü" olmaktan "halkın partisi olmaya" gelişini -şimdilik- "global sorunlara" bağladığı için (!), "barışçı egemen bir dış politika" yapacak... Bu mücadele ile "demokrasiyi" de kazanacak... Temel sorunların kalıcı çözümü için "sosyalizme geçmek" zorunluluğundan da vazgeçilmeyecektir(s:7)...

"TBKP" programının başka bir yerinde de kapitalizmden sosyalizme geçişin "devrimci"(!) bir süreçle) gerçekleştirileceğini saptıyor ve şöyle diyor:

"Devrime yaklaşma biçiminin demokratik yolla, yani geniş demokratik bağlaşıklık sistemiyle, çoğunluğun kazanılmasıyla, politik demokrasi zemininden köklü dönüşümler için mücadele yoluyla gerçekleştirilmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarına yönelen devrimci geçiş sürecinin demokrasiyi koruma ve güçlendirme yoluyla ilerletilmesini"(s:7)

öngörüyor... Yani, önce "barış" sağlanıp ve "yenilenme" olduktan sonra, bu süreçte (adı konulmayan)"demokrasi kazanılarak" iktidar olunacaktır... Ayaklarımızı yere basarak konuşursak, bu programın ne olduğu ve nereye gittiği gayet açık anlaşılır. Baylar, "demokrasiyi kazanma" ile parlamenter mücadele vermeyi, alacağınız oy kadar temsil

edilmekten bahsediyorsunuz. Ayrıca, dünyadaki "komünist" gelişmeler ve ilişkilerin içeriği, "komünist" partilerin durumu da gözönüne alınırsa, sizin de "enternasyonalist birlik ve dayanışma" zorunluluğu nedeniyle kendiliğinden dönüşüme uğramanız gerekir. Bu sürece bağlı olarak koalisyon dönemlerinin ortağı olmak, Avrupa parlamentosunda temsil edilmekten öteye birşey olmayacaktır. SSCB'deki durum ve onun uluslararası siyaseti ile Orta-Doğu için çözüm önerileri vb... hemen hepsi sizin nasıl bir biçim alacağınızı şimdiden net olarak göstermektedir..

"TBKP" Türkiye'nin içinde bulunduğu durumdan da yakınmaktadır ve kendisinin "çoğulcu demokrasi" de olmamasının bir eksiklik olduğunu vurguluyor...Bütün suçu da "ulusal kurtuluş savaşımızın ulusal egemenlik ve bağımsız gelişme ülkülerine ihanet" eden politik iktidara "egemen" olanlara yüklüyor(s:19)...Bu "egemenler"e "oligarşi" diyerek, bunların elinden politik iktidarı almak için en geniş "Milli Cephe" anlayışını öneriyor.

"TBKP"nin, iktidar alternatifi olamayacağı ve devrimci bir yapı ile mücadele etmeyişi nedeni ile önerdiği siyasal hedefler ve ekonomi-politika ise, burjuva program hedefleri ile tamı-tamina çakışmaktadır. Ve sosyal-demokrasi'nin ekonomik programının gerisinde duran reformcu program

hedefleri olarak sunulmaktadır...Politik iktidarı "egemen güçlerden" alacak, ama, emperyalizme her yanıla bağımlı olan ekonomiyi ise sadece düzeltereksiniz!..Böylesi bir değişiklik "politik iktidarı" almak için yeterli midir?

(...)

"TBKP" ekonomide "halkımız söz sahibi olmalı" dır diyor. Neden,"siyasal iktidarı" almak yolunda işçi sınıfı değil de halkımız oluyor? Sloganı ise, "halk-la beraber,halk için demokrasi"dir. Yani, "halkça bir düzen" vb... Nitekim, "TBKP" halkın özlemleri arasında "sosyal adalet, diğer halklarla kardeşçe ve kendi gönlüne göre bir yaşam tarzı gerçekleştir-

mek vb..."yi sıralıyor. Aslında bunlar, seçim sloganı olarak "güzel"dirler...

"TBKP" bütün bu "halkımızın özlemlerinin gerçekleşmemesine", emperyalizm ve onun temel ekonomik düzeni kapitalizmi değil, "egemen güçlerin bugünkü politikaları ile anti-demokratik otorite rejim"i neden göstermektedir..Oysa, "halkımızın özlemlerinin" burjuva demokratik düzen içinde bile gerçekleşmesi kolaydır. Ama, anti-kapitalist mücadele ile siyasal iktidarın ele geçirilmesi oldukça zordur...

(...)

"TBKP" ekonomide de "düzeltmeler" öneriyor:

-Dış borçların ödenmesi yeni plana bağlanmalı,

sabit kur uygulamasına geçilmeli,

-İthalat ve ihracat rejimi kalkınma hedeflerine uygun biçimde, yeniden düzenlenmeli,

-Yabancı sermaye girişi, sanayileşme, ileri teknoloji edinme ihtiyaçlarına göre yönlendirilmeli,

-Yabancı banka ve mali kuruluşlar, devlet denetimine, ülke ekonomisine katkıda bulunacak etkinliklere yönlendirilmelidir"(s:42)

diyor.(abç)

Ayrıca, IMF, OECD vb.. gibi kuruluşlarla ilişkilerin "ulusal çıkarlar temel alınarak yeniden düzenlenmesi"(s:43) önerisinde de bulunuyor.

Türkiye'de hangi partinin programı bu belirlenenleri içermiyor(daha ileri olanlar da var)... Dikkatlice bakıldığı zaman, bu programın ayırtedici yanları olmadığı ve "sol" bir program olmadığı da görülebilir...

"TBKP" daha da "ilerliyor",

"dış ticaret tekeli haline gelmiş olan ayrıca-
lıklı dış ticaret şirketleri yerine tek bir
devlet dış ticaret şirketi kurulsun"(s:43),

da demektedir.

Kapitalist ekonomi içinde devletin dış ticaret
şirketi kurması nasıl olacaktır? Bunun tekel meyda-
na getirmesi daha kolay olmayacak mı?

"TBKP" bütün bunları hesapsız-kitapsız söylüyor:

"Bir bütün olarak devletin ekonomiyi yönlendirme
mekanizmalarını" kabul ettiği için, bu noktada
özel girişimi devlet eliyle denetleme yolunu öneriyor.
Nede olsa "KP" dir ve biraz "devletçi" olması
gerekir!...Üstü kapalı olarak karma ekonomiyi öne
çıkıyor. Kurulu düzeni diğer partilerden ayrı
"koruma ve kollama"nın adı farklı olsun diye bu
kadar zonlanmaya gerek yoktur.Bugün değil düzen
partileri(ki, bunların hepsi sınıfların temsilcileridir-
ler!),büyük sanayiciler de aynı görüşler ve
birçok görevi devlete yüklemektedirler. Adı konul-
masa da, buna devlet kapitalizmi demek, "TBKP"yi
daha da rahatlatmış olacaktır.Geleneksel, Atatürkçü
bir anlayış ve İzmir İktisat Kongresi'nden beri bir
tür türlü "hayallerden" silinmeyen tezlerin geldiği
noktadır bu...

(...)

"TBKP" programı bakınız neler söylüyor:

Bir kere, bütün konularda "yenilenme" öneril-
mektedir.

Örneğin;

"-İleri teknolojiler kullanılacak,

-Sanayi ve tarım üretimi modernleştirilecek
ve artması sağlanacak,

-Sektörler arası bağların rasyonalleşmesi
oluşturulacak".(Buradaki kasıt herhalde devlet
ve özel sektörlerdir. Çünkü, özel sektör
vardır, rasyonalleşmiş ve tekelleşmiştir.)

Bunlar yapılırken de,

"...

-verimlilik arttırılacak, bürokratism ve
asalıklık önlenecek,

-özel sektörün, küçük üreticilerin, esnaf
ve zanaatkarların... hem kendi hem de ülke
çıkartları doğrultusunda değerlendirilmeleri
sağlanacak,

-...çeşitli türden yeni ortaklıklar yaratıla-
cak,

-Ekonomide plan yapılacak,

-Toprak reformu yapılacak,

-vergi adaleti sağlanacak" (s:44)...

Böylece "emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi için tedbirler alınmış olacak"(s:44-45) tir.

"TBKP", "sosyalizmde kişisel mülkiyete dokunulmayacak" diyor ve "daha çok güvence altına alınacağına" da söz veriyor..."Miras hakkının koruna çağını"(s:58) bütün bunlara ekliyor...

(...)

"TBKP",programındaki ekonomik hedeflere uygun, TC'nin "uluslararası işbölümünde eşit haklı bir yer elde edebilmesi"ni de önüne koymuştur. Bu nedenle, "Çağdaş uygarlık düzeyine çıkmada" Özal Hükümeti'nin programı kadar uluslararası düzeyde "tırmanmaya" çalışacaktır... Atatürkçü bir dış politika hedefi olarak da "bütün ülkelerle ve özellikle Komünist ülkelerle karşılıklı yarar(abç) sağlayan ilişkiler kurulmasını" dış politika hedefi olarak programına eklemiştir...

Bugün Türkiye'de bu program dışında kalmış bir parti var mıdır? Bu, Komünist bir program olabilir mi? "TBKP" programı, açıkça, burjuva-liberal bir ekonomi politika ile ulusalcı yanları

ağırlıkta olan bir programdır...Önerilen "Milli Cephe" politikası da merkez sağ ve sosyal-demokrat partilerin programlarında aynen ifadesini bulan hedefleri içermektedir.."TBKP" bu programdan hareketle kapitalizmden sosyalizme geçiş değil, Türk burjuva düzeninin daha da rasyonalleşmesini sağlar.. Bu ekonomi-politika hiçbir yanı ile anti-kapitalist değildir.Kapitalizmi düzenleyen, ona daha akıllıca biçim vermeyi öneren bir programdır. Bu ekonomi anlayışına dayalı dış-politika hedefleri de bağımlılığı kaldırmayan, tersine emperyalist ilişkileri daha da sağlamlaştıran bir politika olarak durmaktadır.

Böylesi düzeni sarsıcı olmayan, tersine iyileştirici ve düzeltici olan bir programı, elbette burjuvazi de görmemezlikten gelemez.

(...)

Ne kadar söylenirse söylensin, "TBKP" programı M-L bir temele de dayanmamaktadır. Bütün bunlara rağmen, neden "Komünist bir parti programı" ile çıkılmak istendiği ve bunda ısrar edildiği esas dikkat edilecek noktadır !...

g-Kürt Sorunu"na daha fazla ilgi ve "TBKP".

"TBKP", "Kürt Sorunu"nu Taslak Programının

birçok yerinde şu ya da bu biçimde -ama, hep değişik- ele almaktadır. Bu "ele alış"larında bazı önermelerde de bulunmaktadır. Gerek "birleştiği TİP" in geçmişi ve (özellikle, "4.TİP Büyük Kongre" (1970)isindeki "HALKLARTASARISI") gerekse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin ulaştığı boyutlar, "TBKB"yi de "Kürt Sorunu"nu tartışma zorunda bırakmıştır... Bunlara ek olarak da, Avrupa'nın baskısı ile oluşan Türkiye'deki siyasal ortam da "Kürt Sorunu"nu tartışmayı gündemde tutmaktadır.

En azından "demokratik" bir platform olması, yassallaşma süreci ve "TBKP"nin kurulmasına izin verilirse (ki, adı "TBKP" olmasa da verilecektir!) Kürdistan'ın Kuzey kesiminde örgütlenme zorunluluğu da hesaba katılırsa; "Kürt Sorunu" ile uğraşmak ve onu programlamak gerekmektedir... İşte bu gereklilik, "TBKP"yi, sorunu tartışmaya ve programlamaya "kuzu kuzu" getirmiştir.

Ancak, "Kürt Sorunu" ile ilgili programında birçok çelişmeli belirlemeler ile, KUKM'nin hedeflerine ters önermeler vardır. Bunların tartışılarak belirlenmesi gerekmektedir. Ayrıca, "TBKP"nin "birleşikliği" içinde olan "TKP ve TİP" in geçmişinde Kürdistan Sorunu ile ilgili teorik-ideolojik yanlışlar, siyasal "kaçak" durumlar ve eksikliklerin eleştirilmesi de zorunludur.

(...)

"TBKP" Taslak Programı "Kürt Sorunu" ile ilgili bölümüne, bu sorunun "kendileri tarafından gündeme getirildiği" gibi bir belirleme ile giriyor. Ve sorunu "Kürt halkının varlığını kabullenme" düzeyinde bir aşamaya vardiıyor.

Birincisi; bu sorun tarihsel süreç bakımından belirledikleri gibi gelişmemiştir ve özellikle, "TKP ve TİP" kanadının sorunun "geliştirilmesi" ile ilgili katkıları yok denecek kadar azdır. Tersine, gelişmesine engel olma durumları olmuştur. Tarihsel ve siyasal, ideolojik-teorik bilgi ve belgeler, daha doğrusu yaşanmış bir hayat henüz canlı olarak durmaktadır. (Geçen bölümlerde yeri geldikçe bu konuya değinildi.)

İkincisi; Kürt halkının varlığı sorunu'nu kabullenmeleri onlar açısından "ileri" bir aşamadır. Bunu programlamak da onların bileceği bir iştir. Ancak, şunu belirleyelim ki, Kürt halkının varlığı sorunundan öte, Kürdistan ve Kürt ulusu sorunu gündemdedir ve mücadele düzeyine sıçramıştır. Talepleri ve asgari-azami değişik programları ile yürümektedir.

Üçüncüsü; Geçen bölümlerde kısa da olsa birkaç kez değinmiştik.yine tekrarlayalım:Kürdistan sınıflı bir toplumdur. Kapitalist üretim ilişkileri egemendir. Bu nedenle; asgari Ulusal Kurtuluş Programı ile **azami** Toplumsal Kurtuluş Programımız da gündemdedir. Bunu da Kürdistanlı Marksistler programlamışlardır.

Kürdistan'ın bu aşamadaki mücadelesi, Ülkemizin askeri işgalden arındırılması,tüm sömürgeci ilişki ve bağımlılıklara son verilmesini gerektirmektedir. Bu nedenle Kürdistanlı bütün siyasal güçlerin ortak bir taarruz cephesinde birleştirilmelerini sağlayacak UKC programı ile hareket edilmesi zorunluluğu vardır. Bu da Kürdistan Toplumsal kurtuluş Programının (azami) baş çelişmesinin çözümüne denk düşmektedir.

Bu kısa belirlemelerden sonra, çerçevesini çizdiğimiz Kürdistan Sorunu'nun Orta-Doğu'da bir sorun olduğu ve sonuçta **Bağımsız-Birleşik-Demokratik** bir KÜRDİSTAN'ın yaratılması mücadelesini dayattığı ortaya çıkmaktadır. Giderek **sosyalist** bir KÜRDİSTAN'ın yaratılmasını da içeren bu mücadele, nesnel, somut ve bir bütünsellik arz-etmektedir...

Şimdi bu hedefler doğrultusunda "TBKP"programı na bakalım.

"TBKP" Programı şöyle bir belirleme yapıyor:

"Demokratik çevrelerde, Kürt halkının varlığı, Kürt ulusal sorunu'nun kabul edilmesi TKP'li ve TİP'li yoldaşların katkıları ile gerçekleştirilmiştir"(s:6-7)

Bu belirleme açık bir yalana dayanıyor. Bu Sorunun ta 1958'lerden 69'lara ve oradan da günümüze kadar yoğun tartışmaya sunulduğu ve bu uğraşta "TKP"nin bir "Komünist" partisi olarak her zaman geride kaldığı,"Kürt Sorunu"nu kabullenmediği ve şimdi ise, yeni "keşiflerle" ortaya çıktığı ise daha doğrudur...

Yıllardır, fasılasız bir biçimde, poliste,mahkemelerde ve daha sonraki dönemler kamuoyunda, basın-yayın hayatında ve örgütlenme düzeyinde, meydanlarda verilen dişe diş mücadelelerin; "TBKP" programında çok ince taktiklerle inkar edildiği ve küçültüldüğü gözlemlenmektedir. Eğer bir sorunun tartışılması isteniyorsa, onun geçmişi ve mücadelesi perspektifi inkar edilemez. Bu, bilimsel ve namuslu bir davranış olmasa gerek... Kürt Ulusunun ve mücadelesinin tarihsel süreç içindeki durumu belgelidir. Hiç olmazsa, biraz olsun süreci kabul etmek, bazı doğruları teslim etmek gerekirdi. "Yenilenirken" eski hastalıklardan arınmış olarak, ciddi bir öz-eleştiri yaparak işe başlamak, daha

namuslu bir davranış olurdu. Tersine, Kürt ulusunun mücadelesi bu "TKP ve TİP'li yoldaşlar" tarafından her dönem dışlanmış, öcü olarak bakılmış, "bölücülük" le suçlanmıştır. Yıllarca Tecrit altında tutularak bugünlere gelinmiştir. Şimdi bunu tartışırken önce hesabının verilmesi gerekiyor.

(...)

"TBKP" "Kürt Sorunu"nu tartıştığını ve tartıştığını söylüyor. Ama, kendi program hedefleri ve çıkarlarına uygun tartışmakta ve tartıştırmaktadır.. Oysa, bu sorunu kendi programı doğrultusunda değil, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin muhtevasına ve programına uygun tartışmak durumundadır. Kendisini "herşeye kadir" sayamaz ve onun çizdiği çerçeveye içinde sorunlar tartışılmaz.

Ayrıca, "Hem Türk hem de Kürt ulusal çıkarlarını(abç) birlikte savunduğunu"(s:7) iddia etmektedir. Bu "ortak çıkarları" savunmasının nedeni belli değil. Üstelik yılların "Komünist" hareketi birdenbire durup dururken böyle zor ve ciddi bir "ortak çıkar" felsefesine nasıl vardı? "TBKP" şunu açık bilmelidir ki, (samimi söylemiş olsada) elbette halkların çıkarları ortak savunulmalıdır.(Biz ulusal çıkar olarak almıyoruz!) Ancak bu aşamada Türk ve Kürt ulusal çıkarları birbirleri ile taban tabana zıt ve çelişmelidir. Bunu hiçbir bakımdan ört-

bas edemeyiz ve bunun için "enternasyonal dayanışma" dan bahsetmek de yeterli değildir. Eğer bir "utanma duygusu" varsa, "Komünist" olarak ulusal çıkarlar değil, sınıfsal bir dayanışma -eğer mümkünse- gündemleşmelidir. Halkların ve ulusların ortak çıkar ve birliklikleri ayrı bir yerde durmaktadır..Sorunu tartışırken Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin hedeflediği devlet ve onun ulusal çıkarları herhalükarda dikkate alınmalıdır. Ki, bu devlet sömürgeci bir devlettir. Bırakınız bunu "Komünist devletler" bile ulusallaşma yolunda "enternasyonal" bütün dayanışmaları bir kenara itmiş durumdadırlar..Peki, neden "TBKP" böyle bir ortak ulusal çıkar gündeme getiriyor? Nedeni bellidir, Türkiye'de gelişen ve bir tehdit aracı haline gelmiş olan Kürdistan (aynı zamanda Orta-Doğu ve bölge için) Sorunu'nu kamufletmek ve kendi muhtevasından ayırmak içindir. Programda yer yer birbiri ile çelişen belirlemelerin altında böylesi "ortak bir ulusal çıkar" yatmaktadır ve bu, açıkça Türk ulusunun ulusal çıkarı demektir...

"TBKP" "Kürt Sorunu"nu Türkiye'nin "bir iç sorunu" olarak almaktadır.Yanılgı da buradadır(belki bilinçlidir)..Diyor ki, Kürt halkına karşı "aman-sız terör uygulanıyor","sürekli askeri operasyonlar düzenleniyor"(s:25) ve bunlardan yakınıyor.. Ama,

bunların neden yapıldığını açıklamıyor. sanki, sıradan bir iktidarın yanlış uygulamaları izlenimi verilmek isteniyor. Oysa, Kürdistan üzerindeki uygulamalar bir siyasal iktidarın sıradan uygulamaları değildir, bundan "aman yapmayın, vazgeçin" diye yakınmak yanlıştır. Bu bir resmi devlet politikasıdır... Kürtlerin her başkaldırı ve mücadeleleri "Türkiye'nin bir iç sorunu" olarak algılandığı için, "TBKP" bu tür uygulamaların yapılmasını "demokratik Türkiye"ye yakıştıramıyor ! Ayrıca, dünya kamuoyu ve uluslararası platformlarda Türkiye aleyhine geliştirilecek kampanyadan da korkuyor ve bu tür öneriler yapıyor... Kürtlere yapılanları (ne kadar gizlenme ve basite indirgenip, siyasal iktidarların hatası olarak sunulsa da) kimse kabullenmediği için, Türkiye'de "demokrasi" kurulması anlayışına uygun bazı trampelenler kurmaya çalışmaktadır. Seçtiği en somut trampelen de Kürdistan'dır.. Hem dıştaki muhalefeti tatmin edecek, hem de içeride bazı "parseleri" toplayabileceklerdir...

Programının 31. sahifesinde gayet açık olarak şöyle demektedir:

"Türkiye nüfusunun önemli bir bölümünü (abç) oluşturan Kürt halkı çifte baskı altındadır"...

Bir kere; "TBKP" "Kürt Sorunu" nun Türkiye'nin 80

"bir iç sorunu" olarak görmese ve kendisi için

ele almasa; "çifte baskının kaldırılması yerine, "Filistin halkının kendi devletini kurması için" nasıl Türkiye'yi yardıma "çağırıyorsa"(s:40), Kürt ulusunun ayrılma ve kendi devletini kurmasını da önerirdi...

"TBKP" "Türk halkı ile Kürt halkının ortak mücadelesini sağlamak, barış ve toplumsal ilerleme için mücadelenin her aşamasında (abç) başarının zorunlu ön koşulu"(s:31) saydığından, soruna bakışını buna uyarlamaktadır. Dolayısıyla "TBKP", "Kürt halkının mücadelesi ile kendi mücadelesini birleştirerek" düşündüğü programını (!) başarı ile uygulayacaktır... Zaten, "TBKP", önerdiği "yenilenme" için "Kürt halkını politik bir güç"(s:33) saymaktadır.

Ayrıca, Kürdistan'ın 4 parçasından biri ve en önemlisinde, sömürgeci azgın bir güç olarak Türk devletinin askeri işgali vardır. Sömürgeci ilişki ve bağımlılıklar (öyle "demokrasiyi kazanma" yoluyla kolayca kaldırılmayacak olan ilişki ve bağımlılıklar...) ve askeri işgal sona erdirilmeden, Kürt halkının mücadelesini "TBKP" vereceğini söylediği parlamenter mücadele ile nasıl birleştirecektir?

Bizce, sorunun çözümü için en başta Kürdistan'ın

kabullenilmesi gerekmektedir. Bunu kabullenmek, en azından TC'dan işgal ettiği Kürdistan parçasının kopmasını kabullenmektir. Bunu içine sindirmeden soruna çözüm getirmek mümkün değildir ve somut da olmaz..."TBKP", Türk ordusu ve bazı çevreleri kendi programı ve en başta da yasallaşması için ikna etmeye uğraştığından; soruna Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından değil, vermeyi düşündüğü parlamenter mücadele açısından bakmaktadır..Ve Kürdistan'ı (TC sınırları içinde kalan 19 il l...) kendi mücadelesi açısından önemli bir potansiyel ve zemin olarak gördüğünden, "Kürt Sorunu"na yalnızca siyasal bir çözüm getirmektedir. Sorunu; hem programının dışında bırakmamak (içindekiler ve dışındakilerin baskıları nedeniyle), hem de bazı çevrelerin ikna edilmelerine bağlı tutmak ile Kürdistan Sorunu'nun çözümü ayrı ayrı yerlerde durmaktadır...

Çünkü, "TBKP" için,

"Türkiye'nin kan kusturduğu Kürt halkının sorununun çözümü, Türkiye'nin demokratikleşmesinin(abç) önünde büyük bir engel olarak durmaktadır".

Bu sorun, "TBKP"nin yasallaşması için öylesine acil bir sorun olmuştur ki, "TBKP" TC'nin

Kürdistan'daki uygulamalarından geri dönmesini dilemektedir, "ırkçı,şövenist, militarist" politikasını eleştirerek (bu kavramların hitap ettiği hedef belli değil !), bu politikanın "ulusal sorunu keskinleştirdiğini" söylemektedir..Üstü kapalı olarak bir anlamda akıl vermektedir. Yani, diyor ki, "bu sorunu keskinleştirmeyin, iç sorunumuz olarak elinizden geldiği kadar yumuşatın ve yozlaştırın ve Avrupa'nın gözünün içine bakarak durumu idare edecek bir çözüm yapın, bize de örgütlenme fırsatı verin ki, işin 'çoğulcu demokrasiye yaraşır' komünist teorisini yapabilelim l.." "Bu iş için en iyi yardımcınız biziz" demeye getiriyor. "Avrupanın tüm ülkelerinin başına "bela kesilmiş" böylesi hareketler vardır, ama onlar korkmuyorlar, siz de korkmayın.En zayıf olan yanını seçin ve inkar etmekten çok kabullenerek, içinize çekin ve eritin" diyor ve bu önerisine uygun çözümler getiriyor... Eğer bu sorun çözümsüz kalırsa, "TBKP"nin kurulması engellenecektir...Ayrıca, bir ülkede hem böyle bir ulusal sorun olsun, hem de kurulu bir "Komünist" Partisi bulunsun, bu biraz ayıp" olacaktır..Zaten, AT'ninprogramı da böyledir. "TBKP" dolayısıyla "adil, barışçı ve kalıcı bir çözüm" ün hemen olmasını istiyor.Ve Kürtlere de "ne verirlerse kabul edin" diyor. Böylece "Ulusal kültürel-özerklik"adı altında bundan da aşağı bir program dayatılmış olmaktadır...Bu konudaki sonuca "TBKP"

her yanıyla katılacaktır,kimsenin bu konuda kuşkusu olmamalıdır. Ve programını "keskinlikten" kör bir düzeye kendiliğinden çekecektir. Çünkü, Kürdistan Sorunu'nu kendi muhtevası ve UKKTH'nın gerekleri dışında ve yalnız "enternasyonal dayanışma"yı gerekçe sayıp gündeme getirmek; Kürdistan Mücadelesine bu öneriye ters düştüğü için "milliyetçilik ve bölücülük" damgası vurma olasılığını kuvvetlendirmektedir, böylece, KUKM bir kenara atılıp üstü küllendirilmeye uğraşmaktadır. Bu da, "KP'nin kurulması gündeminin programıdır...Biz, "TBKP'nin bu sorunu zorunlu kaldığı ve taktik bir "plan" gereği ele almasını kınıyoruz ve sorunu gereği gibi ele almasını öneriyoruz. Gereği gibi ele almak ise, KUKM'nin bulunduğu düzeyin kabullenilmesi ve Sorunun "Türkiyenin" "iç bir sorunu" olmaktan çıkarılması ile mümkün olacaktır...

Eğer bu şekliyle ele alınmaya devam edilirse, yıllardır her direniş ve başkaldırı nasıl dışa bağımlı ve bölücü gösterildiyse, bu geleneksel alışkanlık devam ettirilecektir. Bunu dolaylı da olsa gündeme getirmek yanlıştır... Örneğin;

"Amerikan emperyalizmini, Orta-Doğu'daki gerginliği arttırmak için"

Kürt sorunu'nun arkasında göstermek ya da
82

bunu KUKM ile özdeş bir politika olarak sunmak çok vahim yanlışlar yaptırmıştı, şimdi de yapacaktır... "Türkiye'yi maceralara sürüklemek" planlarını işaret ederek, "Kürt Sorunu'nun başka yerlerde göstermeye çalışmak artık modası geçmiş bir siyasettir. Bu gerginlik olacaksa, bunun nedeni Kürt Sorunu değildir. Gerginliği yaratan en önemli güç TC'dir, bunun da vurgulanması "Kcmünist" bir programın görevleri arasında olması gerekirdi.. KUKM bağımsızlık ve özgürlük için TC ile çatırırsa bunun adını Orta-Doğu'da "gerginlik" koyarak, "barış ve demokrasi için" Kürtleri dayatma karşısında bırekarak uygulanacak programda "TBKP"yi özgür bırakmamak gerekmektedir..

Bu yalnız "TBKP" kanadında geliştirilmeye çalışılan bir dayatma değil, "seçkin" Kürtlerle programlanmaya uğraşılan bir dayatma olarak da gündemleştirilmektedir...

(...)

Kürtler Orta-Doğu'da 4 devletin sınırları içindedirler. Bu bölgede oluşacak her "gerginlik" dolayısıyla "Kürt Sorunu"na bağlanacaktır. Bunun arkasından gelecek öneri de bellidir:

"Kürtler gelin bizimle birlikte olun. Sorunlarınızı çözelim...Yoksa tecrit olursunuz..."

diyeceklerdir. Bunu tarihte çok gördük, yeniden

görmek için denemeye gerek yoktur.. Bugün geliştirilmeye uğraşılan dayatma budur ve gerek "TBKP" ve gerekse "seçkin Kürtler" tarafından büyük bir telaşla tartışılmaktadır. KÜRDİSTAN'ın temel güçleri ise, gündemin dışında ısrarla tutulmaya çalışılmaktadır.

Zaten "TBKP",

"Kürt ulusal sorunu ancak politik bir çözüme kavuşturulabilir, askeri yöntemlerle çözülemez"

diyor. Yani, görünürde hangi belirleme yapılırsa yapılsın: Kürt halkının dili, kültürü vb...'ye sahip çıkılsın; altta yatan gerçek amaç, bu sorunu dizginlemek, terbiye etmektir... Sonuç olarak "KÜRTLER SİLAHLARINIZI BIRAKINIZ" diyorlar...

(...)

"TBKP" siyasal manevraları dışında yeni "keşifler" de yapmaktadır. Hiç kimsenin haberi yokmuş gibi "Kürt Sorunu"nu ele almış görünüyor. Oysa, bu konuya denilebilir ki, en son "TBKP" girmiştir.

"TBKP"nin yeni "keşifleri"nden bazıları şunlardır:

"Çağlar boyu aynı topraklar üzerinde yaşayan ve bugün sayıları milyonları(abç) bulan

Kürt halkı"(s:47)

üzerindeki "teröre son verilmeli", "varlığı tanınmalı" ve "Kürt sorunu adil, barışçı ve kalıcı bir çözüme kavuşturulmalıdır"(s:37)...

Ayrıca,

"Kürt ulusunun varolan ve gelişen kültürel değerleri canlı bir alış-veriş (abç) temelinde ele alınmalıdır"(s:46)

(...)

Peki, bütün bunları kim yapacak? En önemlisi, bu yeniden "keşfedilen", "TKP ve TİP"li yoldaşların katkıları ile gündemleşmiş" sorunlar, nasıl bir mücadele ile kazanılacaktır? "TBKP" Programı bunlara cevap vermiyor. Sorunları hedefi belli olmayan bir soyutlukla tartışıyor.

(...)

"TBKP" üstü kapalı olarak asimilasyondan yanaadır. "Kürt ulusunun varolan ve gelişen kültürel değerleri canlı bir alış-veriş temelinde ele alınmalıdır"(s:46) diyerek, geri kalmış Kürdistan toplumunun egemen ulus kültürü önünde asimilasyonunu önermektedir. Bu konuda öneri şöyle olmalıydı. Kürt kültürünün gelişip güçlenmesi için her olanak sağlanmalı ve asimilasyondan kurtarılmalıdır. Bunun karşısı da Türk kültürü ve egemen-

ligine karşı mücadeledir.. "Canlı bir alış-veriş temelinde" ele alınırken, sözde ulusal olmayan bir yan gibi görünüyorsa da, tamamen Türk ulusal yanının ağırlıkta olduğu bir önerme yapılmaktadır. Radyo,TV, basın-yayın araçları vb...'nin Türkiye' deki durumu ve Türk dilinin okul, adliye, devlet daireleri,ticaret hayatı vb..'de kullanılması ve Türk kültürünün ağırlıkta oluşu gözönüne alınırsa, bu "canlı alış-veriş"ten ne anlaşılması gerektiği ve kimin karlı çıkacağı anlaşılır...

"Kürt Sorunu"nu,"TBKP", Türkiyenin demokratikleşmesinin önünde "engel" gördüğü (Türk burjuva demokrasisi olacak) için, kendisi gibi Kürt ulusunun mücadelesini de ehilleştirmek, terbiye etmek istemektedir. Zaten, ehilleştirmede oldukça ustadır. Ve bugünkü tartışmasının adabı da bunu açıkça göstermektedir.Kimlerin ve nasıl terbiye edildikleri ya da edilecekleri açıktır...

"TBKP" "demokrasiyi kazanma "mücadelesinde" "en temel sorunlardan biri olarak Kürt Sorununun çözümlenmesini başarmayı" önüne koymaktadır. Bunu da parlamenter mücadele ile yapacağını söylemektedir. "TBKP" bu mücadeleyi önererek, Kürdistan'da taban bulma yolunu hesaplamaktadır ve hazırlıkları da bunu göstermektedir. Bu nedenlerle "Kürt Sorunu"nu tartışmada "tarafsız" kalamazdı. Yasal olmayan dönemin içinde sorunu

biraz da "cüretkar" olarak tartışır görünmektedir. (Ama, yasallaşma dönemine uygun ve kendi çıkarları doğrultusunda sorunu bir dönem sonra rötüşleyacaktır...).

Bu kapsam içinde "TBKP";

"Tarihsel köklere sahip Kürt Ulusal Hareketi içindeki güçlerle diyalogun" da şart olduğunu vurgulamaktadır... Bazı çevreler ile değişik çizgilerdeki örgütlerin de "Kürt Sorunu" ile ilgili daha duyarlı olmalarını ve "demokratlar"ın soruna sahip çıkmalarını da önererek, bu güçleri arkasına almaya uğraşiyor.

(...)

"TBKP"nin parolası "herşey barış, ulusal egemenlik ve demokrasi için" olduğundan, başka bir ulusun sorunu'nun çözümü ve tanınması nederini de gayet açık olarak koymaktadır: "DEMOKRASİYİ KAZANMA"...Süreç bakımından böyle bir zorunluluk ve şart, UKM veren Kürt ulusunun tehdit edilmesini getirmektedir. Kürt ulusunun önüne koyduğu bu tehdit, aynı zamanda "TBKP" için de bir tehdit'tir.Dolayısıyla parolasını yerine getirmeyecektir. Kürt ulusuna böyle bir tehdit dayatarak kendi üzerindeki tehdit'in ortadan kaldırılmasını sağlamak istemektedir.Çünkü, "TBKP"nin programının temelini "Türkiye Kürdistanı'nın olağanüstü

yönetilmesine" karşı tavrı oluşturmaktadır. Bu, onun, yasallaşmasını engellediği gibi, yapısına da ters gelmektedir. Bu durum devam ederse yasallaşması dikkat çekeceği gibi, bu bölgede örgütlenmesi de mümkün olamayacaktır.. Sorunu, bu nedenlerle Türkiyeye "özgü" bir sorun gibi programlayıp, ele almakta ve bu doğrultu da çözümlenmesini desteklemektedir..

"İki halkın birlikte mücadele etmelerinin şovenizme emperyalizme(ABD), iç gericiliğe karşı barış ve demokrasi için şarttır"(s:187

diyor. İşte, "Kürt Sorunu" için düşündüğü en açık program hedefi budur. Kürt ulusunun tehdit edildiği en belirgin nokta da buradadır: "Her şey kendi çıkarı ve yasallaşması için"dir...

"TBKP" "Kürt Sorunu"ndan hiçbir zaman Kürtlerin ayrılma ya da bağımsız devletlerini kurmalarını anlamamaktadır. Daha doğrusu bunu istemektedir. Buna şiddetle karşıdır. Ama, "namus belasına" belli etmemektedir ve kimseyi de "incitmemeye" özen göstermektedir. Kendi içindeki "iki ulustan ulusal güçler"in varlığı da onu rahatsız ediyor!.."TBKP" sorunun "tam demokratik" çözümlü diye bir ayrıma gidiyor ve bugünkü çözümden bunu ayırıyor ve daha ileriki dönemlere tehir

ediyor..Kendisini bu konuda da yetkili saymaktadır. Bu "tam demokratik çözüm" Kürtlerin ayrılma hakkı'dır. Bu konuda da görüşünü şöyle açıklıyor:

"Türk ve Kürt halkının Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde gönüllülük ve eşit ulusal haklılık temelinde birlikte yaşayabilmeleri"

için "ayrılma hakkı"nı tanıyor...Burada esas amacını açıklamış oluyor. Gönülü bir türlü "birlik" dışında bir şeye razı olmuyor !.. En önemlisi de "sosyalist Türkiye'de -eğer daha önce gerçekleşmemiş ise- Kürt halkı Kendi Kaderini tayin hakkına kavuşacaktır"(s:59) demektedir... Gayet mantıklı bir durum !..Yani, "TBKP" esas amacını belirlemiş. Bu, kendi yasallaşmasıdır. Görünürde bu amacın oluşması için bazı sorunların çözümünü gerekli görmektedir. Bunların başında da "Kürt Sorunu" gelmektedir...Tek yanlı ve kendi program hedefini saptayıp bir çözüm önermesine rağmen(daha doğrusu dayatma..);

"TBKP, Türk ve Kürt ulusal güçlerinin üzerinde anlaşmaya varacakları çözüm önerilerini desteklemeyi" kabul ettiğini de açıklamaktadır. Bu destek aynı zamanda "sosyalist devletlerden" de gelecek... Buna neden gerek duyduğu belli değildir. Kürt ulusunun

ve siyasal güçlerinin bir dayatma ile karşı karşıya olduğu açıktır. "TBKP"nin ve Türk devletinin programları da bellidir. Hangi çözüm üzerinde "anlaşılacak"tır. Bundan açıkça "TBKP" programının ve dolayısıyla TC'nin uygulamalarının kabullenilmesi çıkmaktadır. Bu işin bir yanıdır.

Diğer yanı ise, Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Mücadelesi veren ve TC'yi sömürgeci bir devlet olarak gören güçlerin önerilerini "TBKP" önerdiği bu program ile nasıl kabul edecektir? Bu onun yasallaşması ve "demokrasiyi kazanması"na engel olmaz mı? Bizce, "TBKP" Kürt ulusal güçleri ile anlaşmaya varamaz. Varsa varsa, ancak kendisine bağımlı eklentileri ile anlaşmaya varabilir !

Eğer "TBKP" bilimsel ve gerçekçi, aynı zamanda samimi olarak soruna eğilmişse ve çözüm arıyorsa; o zaman gündemini Kürt ulusal güçlerinin yönüne ve lehine çevirmesini öğrenmelidir..

Ama, bugünkü belirlenen yanıyla, programındaki "Kürt Sorunu" ile ilgili belirlemeleri ve Türk "demokratlarını iktidarın her türlü saldırısına karşı Kürt halkını savunmaya çağırması" vb.. ile demokratik bir oluşum olarak durmaktadır. Ancak, şimdiden sonra

bu programı ile nasıl tavır koyacağı ve tam yasallaştıktan sonra neleri, nasıl değiştireceğini, olup-bitecekler karşısında ne kadar direneceğini hep birlikte göreceğiz...KUKM'ni ittifaklar siyaseti'nin genel hatları içinde "TBKP" yi ele alır ve değerlendirir..

IV

BAZI SOMUT TESBİTLER. SONUÇ ve DİYALOG:

a-Somut İdeolojik-teorik ve siyasal tesbitler.

-"TBKP" Komünist bir sınıf partisi değildir. Türkiye'de sosyal-demokrat bir parti olarak kurulacak(adı ne olursa olsun) ve Türk, burjuva demok-

rasisi'nde yerini alarak, ona "çeşni" katacaktır.

-"TBKP"nin ideolojik-teorik olarak Marksizm+Leninizm ile hiçbir alakası yoktur (oportünist olmasından başka !), bu onun eklentileri için de söz konusudur.

-"TBKP","TKP" gibi bütün teorik tezlerini istediği gibi kuran ve kaldıran bir hastalık ile malüldür. Faşizm tezinde olduğu gibi..

-"Sol Birlik","UDC" ve "UDG" gibi topluluklar oluşturarak, Özellikle Kürt ulusunun mücadelesini yıllarca savsaklamış, KUKM'ni birçok yanlış anlaşılara peşkeş çekmiş ve çektirmiştir.

-"TBKP"nin anladığı demokrasi Türk Burjuva Demokrasisi'dir. Bu demokrasiyi "kazanmayı" önüne koymuştur.

-"TBKP" bazı "demokratları"ni yurt dışına "haçlı seferleri" gibi salarak, Türk Demokrasisi (TKP tarafından savunulan)'nin meşru ve gelişme yolunda olduğunu anlatmak mücadelesi sürdürmektedir. Bu, davranış Türk devrimci ve demokrat hareketine çok pahalıya mal olacaktır.

-"TBKP" oluşumu, kapalı kapılar arkasında "komünist" siyaseti pazarlık konusu yapmıştır. Bunun sonucu yerini almaya uğraşmaktadır ve yasallaşması tamamlanınca bir düzen partisi olacaktır.

-"TBKP", "TKP"nin ehlileşmesi ve "TİP"in legal-

tesidir. Bir anlamda, "TİP"lilerin "TKP" yönetimini ele geçirme eylemidir.

-"TBKP"nin ekonomik tezleri anti-kapitalist değil, reformist'tir. Burjuvazi'nin ve AT'nun serbest ekonomik görüşlerinin savunulmasıdır..

-"TBKP" Avrupadan "tasını-tarağını" toplayarak, "elini-kolunu sallaya sallaya" Türk burjuvazisi'ne teslim olmaya gitmiştir. Kendilerine "karşılama törenleri"nde gösterilen "nezaketi" tüm dünya'ya açıklayarak zevk duymaktadır.

-"TBKP" Avrupa'daki muhalefetini durdurarak, burjuvazi önünde güçlenmek için "bakınız biz olmayınca zaten başka da muhalefet yok" demeye getirmiştir. Kendisini "ana muhalefet" olarak sunduğu için, onun "susması" Türk ve Kürt devrimci hareketlerinin susturulması sanılmaktadır. Bu, yanlış bir anlayıştır ve vehme kapılmazdır..

-"TBKP","saçı-başı ağarmış 70 yıllık yaşlı haliyle", "genç" Türk burjuvazisi ile "metres" bir hayatı seçmiştir..

-"TBKP", Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni, kendî yasallaşmasını sağlamak için çok aşağı mertebelere indirerek, savunmaktadır..Bu aynı zamanda içindeki Kürt unsurlara verilen bir "taviz" olarak gösterilmektedir.

- "TBKP" Kürt ulusunun Kendi kaderini Tayin Etmesi'ni içine sindirememektedir ve Kürtleri her zaman olduğu gibi kendi "vesayeti" altında görme alışkanlığını sürdürmektedir.

- "TBKP" Kürtlere bazı "hak"ların verilmesi önerilerine katılmakta ve bunları bir "bağış" gibi dayatmaktadır. Aslında, tartışılan ve yolu henüz bulunamayan "dil ve Kültür" özerkliği planı, Hem Türk burjuvazisinin ve hem de AT'nun program hedefleridir. "TBKP"nin bu gellenen yerde kendisine "paye" çıkarması gerekmez..

- Bugün Kürtler için sunulan "plan" üzerinde Devlet, "TBKP", AT ve özellikle "seçkin Kürtler" ittifak halindedirler...İleride Kürdistan'da gelişecek mücadelede bu "plan" (sunuluşu herkese göre değişik olsa da), KUKM'ni büyük bir ihtimalle terörizm ile mahkum edecek ve tecrit'e uğratacaktır. Bu, büyük bir tehlike olarak üzerinde dikkatle durulması gereken bir konudur.

- KUKM'nin suçlama aşamasına geldiğinde, bunun teorisini de kimlerin yapacağı bilmece değildir..Her zaman kapatılma tehlikesi ve mülteci olma korkusu içinde olanların, kendilerine yapılacak tehdit karşısında Kürdistan Sorunu'nu gözardı etmeleri mümkün dür !..

- Türkiye'de Kürtler için düşünülen "plan"ın bir

parçası da GAP'tir. "TBKP" bunu övmektedir ve daha da geliştirilmesini istemektedir. Ancak, GAP, Kürdistan için değil, Türkiye'nin ve emperyalist devletlerin çıkarları içindir. KUKM için de büyük bir tehdit oluşturmaktadır !..

- "TBKP", "TİP" in Kürdistan'da çektiği "kurulma sıkıntısı" nı aynen ve daha fazlasıyla çekecektir. Böyle bir durum onun davranışının netleşmesini de sağlayacaktır..

- "TBKP" yönetimi, "TKP ve TİP" gibi kariyerist bir kadrodan oluşmaktadır (Yeni katılımlar değişik olabilir.) ve her yanıya oportünist bir politika ile bugüne gelmişlerdir. Bunların oportünizmi iflah olmazdır..

- KUKM içindeki ulusal ve toplumsal siyasal güçler "Kürt Sorunu" ile ilgili "TBKP"nin gerek programında ve gerekse kamuoyunda yaptığı tartışmalara azami dikkat göstermelidirler. Demokratik her oluşum izlenmeli ve tartışılmalıdır. Türkiye ile ilgili program hedefleri ayrı tutulmak koşuluyla, "Kürt Sorunu", KUKM'nin ittifaklar siyaseti'nin çerçevesi içinde ele alınmalıdır. Ancak, ideolojik-teorik tezleri eleştirilmeli ve siyasal olarak teşhir edilmelidir.

(...)

"Nüfusun, azıcık olsun, siyasal bilince erişmiş

olan kesiminde siyasal teşhir için bir tutku yaratmalıyız. Siyasal teşhir'in sesinin bugün bu kadar zayıf ve seyrek duyulur olmasından cesaretimiz kırılmamalıdır. Bu polis zorbalığına toptan boyun eğildiğinden ötürü değildir. Bu, Teşhirler'de bulunabilenlerin ve bulunmaya hazır olanların konuşabilecekleri bir kürsüden yoksun bulunmalarından, kendilerini dinlemeye istekli ve onlara cesaret veren bir dinleyici yığınından yoksun bulunmalarındandır..."

b-"Yenilenen TKP" oportünizmi.

"TKP'nin 65. yaş gününde TKP Merkez Komitesi şu sloganı atıyordu:

"...TKP üyeleri ister zındanda olsunlar, ister öteki savaş boylarında, işte bu bilinçle savaşı sürdürüyorlar. Hiç bir gün, hiç bir zorbalık bizi işçi sınıfımız, halkımız, ülkemiz için savaşmaktan alıkoyamaz. 1985 yılında partimiz 65. yılını kutlarken, işte bu kararlılıkla, işte bu üstün güçle savaş alanlarındadır.

Zındanda komünist başını dik tutuyor. O, haklı bir savaşın ödün vermez militanıdır. Yığınların içinde sesini yükselten komünist

gözünü kırpmadan bakıyor tehlikenin gözüne... Kavga sesleri geliyor, köylerden şehirlerden".

Hayır bay kutlu, durum hiç te öyle değil, 4 temmuz 1989 tarihinde(bak:Cumhuriyet gazetesi) sizinle yapılan röportaj sorularına verdiğiniz cevapta tamamen tersini söylüyorsunuz.

-"Bizim sosyalizmimiz bizim ulusal(abç) renklerimiz ve çizgilerimizi taşıyacaktır",

-"Sosyalizme demokratik yoldan(abç) gidilecek, daha çok demokrasi olacak",

-"Sosyalizm kapitalizmin bağrından kendiliğinden doğup egemen hale(abç) gelmez",

-"..öncelikle politik erkin(abç) yapısının değişmesi gerekir",

-"Günümüzde sosyalizmin olgunlaşan bunalmı(abç) üç temel nedene dayanıyor:

1-Öznel yanlışlar(abç), 2-Tek ülkede sosyalizmin kuruluşunda(abç) tarihsel koşulların oynadığı zaafılar(abç), 3-Dünyamızdaki değişmeyle,yeni koşulları zamanındakavırıyamamak(abç)"

-"Stalin zamanının günahları(abç), bürokratik deformasyon(abç),iradeci yanlışlar(abç), sosyalizmin hümanist özünün yok edilmesi

vb... sosyalizmin bunalımında çok önemli rol oynamıştır".

-"Ekim sosyalist devrimini yinelemek ne gerekli ne de olanaklıdır..."

Bu ve buna benzer birçok nedenle artık "iyice yumuşamış" ve sulandırılmış tezlerle ortaya çıkıldığı görülmektedir. Ve daha kısa bir süreye kadar ısrarla söyledikleri ve birçok unsuru da eleştirerek, suçladıkları tezleri gerekçesiz ve "yetkileri" ile ortadan kaldırmışlardır...Yasallaşacak "TBKP" programında zaten "demokratik yoldan kapitalizmden sosyalizme geçiş" e gelinmiştir...TC Partiler Yasası ve Anayasasına göre -eğer kurulursa- "TBKP" daha da "sakin" ve "TİP"i geride bırakan bir oluşuma geçecektir...

Nitekim, H. Kutlu açıklamasında şunları da söylüyor:

"Marksist teoriyi çağımızın yeni niteliklerini kapsayacak biçimde yenilemek,kapitalizmden sosyalizme geçişin yeni yolu, yeni politik strateji ortaya koymak demektir..."

Böyle bir program yalnız sınıfsal çelişkilerden değil, sınıfsal olmayan çelişkilerin çözümüne talip olmak, köklü reformlar

programı ile çevrecilerden feminist harekete kadar, geniş bir toplumsal muhalefet ile birlikte yürümek demektir..."

Evet gelinen yer burasıdır...

"TBKP" çoktan bütün "savaş boyları"ndan vazgeçtiği gibi, işçi sınıfı ve halk için de "savaşmaktan" vazgeçmiş ve Türk burjuvazisine kendisini olduğu gibi, "şanlı geçmişini" de teslim etmiştir...İşte, sayın Kutlu ve Sargın, sizlerin kararlılığınız bu kadardır..Başınızı cezaevlerinde korunaklı ve özel bölmele-
rinizde "DİK" tutabilirsiniz artık !..

"...günün geçici sorunları karşısında büyük temel düşüncelerin bu unutulmuş, geçici başarılar uğruna girilen yarış ve nihai sonuçları gözönünde tutmadan çevrede verilmekte olan mücadele; bugünün sonuçlarına feda edilen hareketin geleceği...bütün bunların belki de namuslu nedenleri vardır. Ama, bunlar oportünizm'dir ve oportünizm olarak kalacaktır. Ve 'namuslu' oportünizm, belki de oportünizm'lerin en tehlikelidir..."

c-Sonuç ve "diyalog".

Bu genel tesbitlerden sonra şunları söyleyebiliriz:

*"TBKP", günün koşullarına uygun davranış ve

hayata kendini uydurmanın adını "mücadele" koymuştur. Reel Sosyalizm'de evrensel olarak meydana gelen bozulma ve çürümeler içinde, stratejik olarak proletaryanın iktidarı ve komünizm olgusudur (adı KP olsa da) geri çekilmiş, Türk burjuvazisinin programını şartsız-tercihsiz kabullenmiştir.

*Hayata ve gelişmelere icazetli ve koşullu uymak, Türkiye Devrimci ve Demokrat Hareketine birşey getirmeyecektir."TBKP" seçtiği yolda, parlamento seçimlerine girerek, "TİP" legalitesini elde etmeye (belki onun kadarı bile güç) çalışacaktır. Mücadelede uygulanacak taktiklerin genel stratejinin parçaları olduğunu unutamayız...Stratejiden tüm den vazgeçerek yalnızca taktikleri hareket ettirmek, saptanan strateji yerine başka bir yere götürür...

*Kendisini "öncü" ileri birlik olarak adlandırmak yetmez. Öyle davranılmalıdır ki, bütün ötekiler başta yüründüğünü anlaşılar ve bunu kabul etmek zorunda kalsınlar. Ötekiler biz "öncüyüz" dediğimiz zaman, sadece bizim sözlerimizle yetinecek kadar aptal değillerdir. Anayasayı, burjuva demokrasisini, kendi hayat şartlarını ve grup çıkarılarını savunarak siyaset oluşturanlar (içlerinde çok akıllı(!) olanlar ve Kemalistler de var...),kendilerini aldatmaktadırlar...Bunların üzerine sadece gülünür. Artık, burjuvazi o kadar dikkatli ve

"akıllı" hareket etmektedir ki, budalalardan oluşan "öncü" olmaz diyerek, bunu da "Proletaryaya" kabul ettirir..Burjuvazinin dayatmaları ve icazetli ile düzen partisi olma süreci, onun rasyonallerini kabullenmeyi zorunlu olarak getirir. Bunu "koşullar böyle gerektiyor" diyerek gerekçelendirmek de olmaz...

*Türkiye açısından gününü gün etme politikası yanında, "Kürt Sorunu" açısından da durum bilinçli olarak Ters-yüz edilmek istenmektedir. Burjuvazinin kendilerine verecekleri ile ilgili olan yanı gündemin baş sırasına koyduklarından , "KÜRT SORUNU" konusunda zaman kazanmaya çalışmaktadırlar.Ne kadar idare edebilirlerse "kar"dir... Her defasında Kürtlere "üvey evlat muamelesi" gerekerek, osmanlılıktan kalma alışkanlıklar ve Kemalist mantıkla yaklaşmışlardır. Kürtlerin tüm devrimci atılımlarını "Doğu kabadayılığı" ile suçlamışlardır. Ama, hayat ise, onları her defasın da tekişip etmiştir...

*Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi boyverip gelişti.. Bilincimizi, inisiyatifimizi ve enerjimizi kendi ulusumuz ve ülkemizin mücadelesine kanalize ettik. Daha bir inat ve kararlılıkla mücadele sürmektedir. Nihayet bizi kabullenmeye başladılar ama, bu kez de kendi programlarını dayatmaktadırlar...

(...)

"TBKP"nin diyalog önerisine gelince:

"Türkiye'de köklü toplumsal değişiklikler üzerine kapitalizmden sosyalizme geçiş ve sosyalist Türkiye üzerine bütün sol güçlerle tartışmaya, ülkemiz koşullarına, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkar ve görüşlerine en uygun çözümleri birlikte arayıp bulmaya hazır olduğunu açıklar"(s:63)

demektedir..

Bu diyalog çağrısında her nedense "KÜRT SORUNU" yok.. Ama, "TBKP"nin yukarıdan beri ele aldığımız program hedeflerinin eleştirisinde de görüleceği gibi, "Kürt ulusal güçleri" ile ilişkilerin yer yer açıklanması var...

Biz, "TBKP" Program Taslağı'nın ideolojik ve teorik eleştirisini yaparız ve siyasal olarak teşhir ederiz..."Kürt Sorunu" ile ilgili belirlemelerini de dikkatle ele alıp değerlendiririz.. Tartışmalarımızda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin İttifaklar Siyaseti gereğini yerine getiririz.Demokratik oluşum olarak "Kürt Sorunu" ile ilgili önerilere cevap veririz...Ancak, diyalog kıyıda-köşede ve dayatma ile olmaz. Resmî kanallarla olur. Tek yanlı değil, çok yanlı ele alınır."TBKP" ise, herşeyi

92

tamamlamış, yola çıkmış, Türkiyelere gitmiş, programını yazıp yayınlamış ve ilişkilere geçmiş, şimdi "gelin daha iyisini bulalım" demektedir. Bu açık bir dayatmadır. "TBKP"liler dayatmalardan vazgeçmelidirler.Diyalog için ise, şu önerilerimizi dikkate almalıdırlar:

1-"TBKP", "TKP ve TIP'in geçmişleri,

2-SSCB üzerine şimdiye kadar yaptıkları belirlemeler,

3-Rızgari siyasal hareketinin ideolojik-teorik ve siyasal tezleri,

4-Kürdistan Sorunu'nda şimdiye kadarki yanlılığı ve yanlışları ile red ve inkarı,

ile ilgili ciddi bir öz-eleştiri yapılmalıdır ve kadrolar ile kitleler önünde durumu açıklamalıdır..

Her ne kadar bizi de "sol güçler" içinde saymış ve "ülkesinin sorunlarını tartışmaya" çağırmışsa da, böylesi bir davranış diyalog için gerekli bir zemin oluşturabilir...

Şimdilik bu kadar.

Herşeye rağmen,

Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi.

Yaşasın Sosyalizm...

KAYNAKÇA:

- Günümüzde TKP, S. Üstüngel, "TKP" yayınları, 1975.
- Türkiye Olayları, S.Üstüngel,1975.
- Türkiye Komünist Partisi, Program, Ürün yayınları, 1978 ve Yurtdışı yayınları.
- Türkiye İşçi Partisi, Program,1977.
- CHP, Program,1976.
- TKP MK Genel Sekreteri H.Kutlu yoldaşın MK Plenumlarında okuduğu Politik Büro Çalışma Raporları:1(1984),2(1984),3(1984),4(1985),5(1985),6(1986).
- Türkiye Komünist Partisi Ulusal Konferans Tezleri:
 - *TKP'nin Silahlı Kuvvetlerle İlgili Reform Programı, Ulusal Demokrasi ve Ordu,
 - *Barış-ulusal güvenlik ve egemenlik alternatifi,
 - *Ekonomik ve sosyal politika alternatifi,
 - *Batı Avrupa'daki faaliyetler.
- Halkın Özlediği demokrasi TKP'siz olamaz Parti yayını.
- TKP'nin 65. Kuruluş Yıldönümü Toplantısı, Parti yayını.

- TKP MK Genel Sekreteri İsmail Bilen'in MK Raporu, 1977.
- 1927 Komünist Tevkifatı, Birikim yayınları,dizi 1,1978,
- Oportünizme karşı savaş ve TKP'nin Leninci birliği için, İşçinin Sesi yayınları,1982,
- Oportünizmin telaşı, İşçi Gerçeği yayınları,1984,
- Türkiye Birleşik Komünist Partisi Program Tasarısı.
- Özgürlük Yolu Oportünizmine İstedığı Bir Cevap, -Rızgari özel ek:1,1977.
- Ürünün Sosyal-Şoven Milliyetçi İdeolojisinin Teşhiri Üzerine, Rızgari özel ek:2,1977.
- Kürt Halkının Anti-Sömürgeci Ulusal Demokratik Mücadelesinin Seçim Siyaseti, Rızgari:3,1977.
- Kürt Halkının Anti-Sömürgeci Ulusal Demokratik Mücadelesine Sosyal-Şoven Taarruz Harekatı,Rızgari:6,1978.
- Kürt Halkının Anti-Sömürgeci Ulusal Demokratik Mücadelesinde Sağ Oportünizm ve Özgürlük Yolu'nun Eleştirisi, Rızgari:7,1978.
- Türk Tarih Tezi,Güneş-Dİİ Teorisi ve Kürt Sorunu, İsmail Beşikçi, Komal Yayınları,1977 ;ayrıca Avrupa-

baskısı,1986.

- Mecburi İskan, İsmail Beşikçi, Komal Yayınları ,1977
- Kürdistan Komünist Partisi, Program, Yekiti Dergisi, sayı:5.
- Kürdistan Komünist Partisi Örgütlenme Planı, Yekiti Dergisi, sayı:1,2,3.
- Kürdistan Kurtuluş Partisi, Program.

www.arsivakurdi.org

KADRO VE BİRLİK(2)

Demek ki, Kuzey Kürdistan'da Kürt halkı 20-30 yıllık bir mücadele sürecinden süzülüp gelen bir kadroya sahiptir. Bu kadro, klasik sömürgeciliğin çöküşünü, anti-emperyalist ulusal kurtuluş mücadelelerinin birçok ülkede başarıya ulaşmasını, Vietnam ve Küba Devrimlerini, Salazar ve Franko rejimlerinin çatırdayarak yıkılışlarını, Siyah Afrika'nın uyanışını vb,vb, yaşamış;Gün-ney Kürdistan Devrimini bütün boyutları ile yakından,hatta içinden izlemiştir...

Ve bu süreç içinde miting alanlarından,zıندانlardan, işkence tezgahlarından geçerek, direne-dövüşe, Türk Militarizmi'nin iki karşı-devrim dönemini de aşarak, eksiğiyle kusuruyla bugünlere ulaşmıştır. Ve halen, ideolojik-politik ve örgütsel çalışmalar,bu kadronun omuzlarında durmaktadır. Kürt halkının mücadelesine öncülük etmek,Onun ulusal ve uluslararası ilişkilerini kurmak, siyasal ve toplumsal örgütlenmesini yaratmak görevi de bu kadronun omuzlarında durmaktadır.

Ne var ki,görüldüğü kadarıyla, bu kadro, bu temel,hayati ve vazgeçilmez görevi yerine getiremiyor. Ya da getirmiyor!

Nedenleri irdelemeye değer.

Genel olarak,Kürt halkının örgütlü öncü müfrezeleri sıfatıyla,siyasi hareketler ve bunların önderleri ve ideologları Kürt feodallerini suçlarlar. Denir ki,eğer Kürt feodalleri aralarındaki çatışmalara bir son verebilselerdi, hayatın dayattığı ulusal çıkarlar etrafında birleşebilselerdi,Kürt ulusu da, ulusal bağımsızlığını kazanabilirdi,ulusal bir devlet örgütüne sahip olabilirdi! Şöyle ya da böyle,yukarıdaki yargıya konu ile ilgili her yazıda ya da tartışmada rastlamak mümkündür. Bu yargının sahibi olan siyasi grupların niçin kendi aralarındaki bitmez tükenmez kargaşaları bir yana bırakarak, ortak paydalarda,ortak siyasi-ideolojik değil- hedeflerde güçlerini birleştiremedikleri ise, büyük bir soru işareti olarak ortada durmaktadır. Özellikle, 1978-80 dönemini ve 12 Eylül darbesini yaşayan Kuzey Kürdistan'daki Kürt örgütlerinin,Orta-Doğu ve Avrupa deneyleri de ortada iken,bir türlü ortak bir dile,ortak bir

sese ulaşamamaları,feodallerin kendi aralarındaki çatışmalardan daha az zararlı değildir herhalde?

Güney Kürdistan'da 9 yıllık bir savaştan sonra,bir,iki gün içinde kurtarılmış alanlardan sömürgeci devletlere muhacir düşüldüğü,binlerce militanın halen hapislerde, binlercesinin sürgünlerde çürüdüğü bir dönemin kapıya dayattığı günümüzde ortak-birleşik bir mücadele örgütüne ulaşmayı engelleyen nedir acaba?

Kürt hareketi içinde birliğin kaçınılmaz olduğunu herkes kabul ediyor. Siyasi grup ya da partilerin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini tek başına omuzlamasının çok çetin, hatta olanaksız olduğunu söyleyenler bir hayli fazla. Ama,sorun birlik sorununa,birleşik bir güç yaratma sorununa geldiği zaman, duraksama başlıyor. Birlik adına atılan adımlar ise,temelde birliği engelleyici, gerçekten mücadelecı bir birleşik gücün ortaya çıkışını dışlayıcı nitelikler olarak biçimleniyor.

Birlik sorunu tartışıldığı zaman, ideolojik dayatmalardan vazgeçmek gerektiği bütün boyutları ile bilindiği halde,ideolojik tercihler birinci planda rol oynuyor. Ortak düşmana karşı ortak paydalarda biraraya gelmek,hedefi küçültmek gerekirken;ortak çıkarılarda biraraya gelmek,birliği kendi grup çıkarları temelinde ortaya çıkarma eğilimi ağır basıyor. Bunun yanında, son derece dar kapsamlı ve geçici -ve bu bağlamda- son derece pragmatik birlikler mücadele sürecinin önüne dikiliyor.

Bu konunun ayrıntıları bu yazının konusu değil. Bu yazı da özellikle son 20-30 yıllık mücadele sürecinin ortaya çıkardığı politik insan ögesinin küçümsemesi mümkün olmayan bir nicel ve nitel varlığa ulaştığı, bununla birlikte ulusal kurtuluş sürecini omuzlayacak niteliklere de sahip olduğu tezinden hareketle, yapılması gereken ve fakat yapılmayan -ya da yapılamayan- faaliyetlerin birtakım görünür nedenlerine işaret etmek.

Görüldüğü kadarıyla, gerek siyasi grup ve partilerin içinde yer alanlar ve gerekse bu yapılardan ayrılıp politik faaliyet içinde olanlar, politik bir tez olarak ulusal kurtuluş sorununda açık değildir. Özellikle Güney Kürdistan deneyi ve bugün Güney Kürdistan'da varılan nokta konuyu biraz daha somutlaştırmaktadır. Eğer Kürt hareketine yön verecek kadrolar ulusal kurtuluş sorununda ikna değillerse, ulusal kurtuluşu bir olgu olarak politikanın gündemine getirmiyorlarsa, bunun dışında girilen faaliyetlerden bir sonuca ulaşmak mümkün olmayacaktır. Örneğin, Kuzey Kürdistan'da özellikle son yıllarda öne çıkan -ya da çıkartılan- Kürt dili üzerindeki yasaklar kalksın, Kürt halkının varlığı tanınsın şiarlarına kimse karşı değildir. Tersine bu şiarlar demokratik bir içerik taşımaktadır. Türkiyede olsun, Avrupada olsun, bu çerçevede sürdürülen her türlü çalışmaya omuz vermek, baskı mekanizmalarını harekete geçirmek, TC'yi bu demokratik talepleri yerine getirmeye zorlamak gereklidir. Fakat Kürt hareketinden tüm çalışmalarını bu çerçeve ile sınırlandırmasını istemek veya Kürt dili üzerindeki yasakların kalkmasını ve Kürtlerin ulusal varlıklarının tanınmasını ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin önüne çıkartmak tutarlı bir tavır değildir. Üstelik böylesi tavırlar ulusal kurtuluşçu ortak bir mücadele örgütü

yaratmanın önündeki en büyük engellerden biridir. Hele hele, içinden geçilen politik sürecin kaçınılmaz bir dayatması olarak bazı Türk aydınlarının, Kürtlerle ilgili açıklamalarına ya da fiili çalışmalarına gereğinden çok daha fazla önem vermek, bu insanların geçmişleri ile ilgili eleştirilmelerine tahammül göstermemek gibi saldırgan tutumlar hiç mi hiç tutarlı değildir. Türk aydını, eğer, Kürt dili üzerindeki yasakların kalkmasını istiyorsa, bunun için bir çalışma içine girmişse, bu geç kalmış bir görevi yerine getirme biçiminde anlaşılmalıdır. Ve tabii, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin çok daha farklı bir yerde durduğunu ve çok daha farklı taleplerin sahibi olduğunu bilmek gerekir. Kürt hareketinin kadrolarının bir bölümü, sürgün psikolojisinin ağır tahribatı altında, sorunları ters yüz etmeye son derece elverişli bir yerde durmaktadır. Gözünü Türkiye'ye diken sürgündeki aydın günlük politika'daki zikzaklara göre stratejiler çizmekte, taktikler saptamaktadır. Bu arada ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin genel, temel ve vazgeçilmez ilkelerini ve hedeflerini gözardı ederek, TC burjuvazisinin gerek iç sorunlarının ve gerekse dünya burjuvazisi ile ilişki ve bağlantılarının türevleri olan bazı politik manevraları devrimci Kürt hareketinin önüne dikmektedir. Teorik olarak bunlar ifade edilmeseler bile, somut siyasi pratikte birer gerçeklik olarak yaşanmaktadır. Bu arada Kürt hareketinin kendi başına soyut ve izole bir olgu olmadığı gerçeği her zaman ya unutulmakta ya da unutulmuş görünmektedir. Orta-Doğu'nun en karmaşık, en çetin problemlerinden biri olan Kürt Hareketi'nin, bölgedeki devrimci hareketten soyutlanarak öne sürülmesinin yaratacağı kaos hep devre dışı tutulmaktadır..Örneğin, İran ya da Irak'ta Kürt dili ile ya da Kürt ulusal varlığının tanınması ile ilgili bir sorun olmama-

sına rağmen, kan içinde yüzen bir Kürdistan gerçekliği olduğu, Türkiye söz konusu olunca unutulmuş görünmektedir.

Şunun altını kalınca çizmek gerekiyor: İşçi sınıfının ekonomik-demokratik hakları için sürdürdüğü mücadele bir şeydir, siyasi iktidar için sürdürdüğü mücadele bir başka şeydir. Bir sosyalistin, işçi sınıfının siyasi örgütlerini, siyasi iktidar mücadelesinden alıkoyma girişimleri ne kadar tutarlı ise, bir devrimcinin de Kürt halkının siyasi örgütlerinden Kürt dili üzerindeki yasakların kalkması uğruna, ulusal kurtuluş mücadelesini tatil etmelerini istemek de o kadar tutarlıdır.

Bu anlayış, birlik sorununda temel bir hareket noktası olarak ortada durmaktadır. Kürt hareketi teorik-ideolojik olarak ifade edilmese de, muhtevada, reformist niteliklerle radikal niteliklerin çatışması biçiminde bir saflaşma yaşamaktadır. Reformist nitelikler birlik faaliyetlerini, radikal güçleri dışlayarak sürdürme durumundadırlar. Bu faaliyetlerde, hemen hemen her durumda ulusal kurtuluş alanında gerçek mücadelecilerle birleşik bir politik gücün oluşmasını engellemektedir. Reformist nitelikler sürekli olarak Türk solunun sağ kanadı ile dirsek teması içinde durmaktadırlar. Sık sık iş ve güç birliği içine girmektedirler. Türk solunun sağ kanadının ideolojik ve politik tezleri-

nin taşıyıcılığını yapmaktadırlar. Ve bu nedenle sistemli bir biçimde Kürt hareketinin ideolojik zeminini çatlatmakta ve ulusal kurtuluş perspektifinden uzağa düşmektedirler. İdeolojik düzeyde ortaya çıkan çatlaklıklar, politikada da kendisini ortaya koymaktadır. Sol Birlik girişimi bu konudaki en çarpıcı örneklerden biridir. Bugün gözünü TC parlamentosundaki politik manevralara

diken ve buna göre strateji ve taktik saptayan anlayış ile, devrimci Kürt hareketini Sol Birlikçi reformizmin peşine takan anlayış aynıdır. 12 Eylül baskınından sonra somut bir gerçeklik olarak gündeme gelen sosyallistlerin siyasal birliği yerine, muhaceretin ilkesiz, eklektik 5'li Güçbirliği de, tüm güçleri tek bir genel taarruz cephesi'nde biraraya getirecek ulusal kurtuluş cephesi yerine, varlıkları bile tartışma konusu olan niceliklerle Tevger'i gündeme süren anlayış da aynı niteliktedir. Bu tür girişimleri grup çıkarılarını koruma uğruna hareketin genel çıkarılarını tahrip eden girişimler olarak sıfatlandırmadurumundayız. Somut pratik bu yargıyı onaylamaktadır.

Öte yandan birlik sorunu, politik tercihler nedeniyle de çıkmazlara sürülmektedir. Son tahlilde Türk devletinin ve Türk burjuvazisinin rasyonelleri içinde soruna çare arama eğilimleri tek çözüm olarak öne çıkarılmaktadır.

Bu girişimlerin dışında duran kadrolar için ne söylenecektir?

Eğer soruna gerçekçi bir bakış açısı ile yaklaşırsak, bu kadroların çok büyük bir bölümünün likide olduğunu vurgulamamız gerekir. Bir kez örgütsel ilişki ve bağlantılardan şu ya da bu nedenle kopan kişi, süreç içinde örgütlü insan ögesinin değerlerinden ve ilişki biçimlerinden de hızla kopuyor ve likide oluyor. Bundan öte, örgüt ilişkileri içine girmesi, örgütlü bir bireyin değerlerine ve davranış biçimlerine girmesi sanıldığından çok daha çetin bir iç hesaplaşmayı gerektiriyor. Bireysel irade, kolektif iradeye başkaldırıyor. Yoğun eleştiriler, giderek suçlamalar bireyin düşüncesinin merkezine oturuyor.

İlgi alanı,bilgilenmesi ve sorumluluğu daralıyor. Özellikle aydınlar için bu durum iki misline çıkıyor. Ulusal kurtuluşun genel çıkarlarına hizmet edemeyen bireysel yetenekler, süreç içinde hayat içinde eriyor, kayboluyor.

Birlik sorununda sisayi hareketlerin açık ve net programlara, somut politik hedeflere sahip olmaları ve bunları mümkün tüm araçlarla kitlelere taşımaları gerekmektedir. Açıklık cevap bekleyen soruları saptayıp,bunları herkes tarafından anlaşılır formüllere bağlamayı gerektiriyor. Tek tek yetkin politik ögelerin de en azından durumlarını somutlaştırmaları gerekmektedir.

Bunlar kadar önemli bir diğer sorun ise,teorik ve programatik sorunlarda olduğu kadar,pratik politik sorunlarda da,önerilerin,ülkenin ve bölgenin somut gerçeklikleri üzerinde yükselmesidir.

Birlik sorununda Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş platformunun asgari siyasi taleplerinden geri düşmemek koşuluyla,burjuva demokratik mücadelenin üst sınır çizgisinde -ideolojik dayatmaları bir yana bırakarak- tüm yetenekleri,tüm güçleri harekete geçirebilecek,tüm potansiyelleri değerlendirebilen birleşik bir mücadele örgütüne duyulan ihtiyaç,Kürt halkının varolma durumu kadar büyük bir önem taşımaktadır.

Bugün bu görev ve sorumluluk varolan güçler ve kişiler tarafından mutlaka omuzlanmalıdır.

(*) KÜRDİSTAN PRESS, Nr:74, 27.06.1989, sayfa:3'ten alınmıştır.

CEZAEVLERİNDEKİ DURUM ÜZERİNE (...)

12 Eylül Müdahalesi öncesinde, Sömürgeci TC'nin içine düştüğü ekonomik ve siyasal kaos derinleşerek devleti iktidarsız kılmıştı.. Bankalar iflasın eşiğine gelmiş,devlet desteği ile zorla ayakta durmaya çabalıyorlardı. Tam bu sırada bir yığın umut taciri banker de iflas etmişlerdi...Sokaklardaki denetimi de devlet adeta kaybetmişti...

Banka ve banker iflasları devletin sırtına milyarlarca lira ile ifade edilen büyük bir borç yükü eklemiş,enflasyon önü alınamıyacak duruma gelmişti. Yönetenler yönetemez ve yönetilenlerin ise memnun olmadıkları bir ortam oluşmuştu. İşte bu sırada, generaller 12 Eylül 1980'de silah zoruyla siyasal iktidara el koymuşlardı.. Amaç açıktı: Tıkanan ekonominin önünü açmak, devlete istikrar kazandırmak isteniyordu..Mevcut Anayasa feshedile-

rek, devleti yeniden organize edebilmek için önceden yapılmış program hesaplı bir biçimde gündeme getirilmişti. Ancak, ekonominin düştüğü çıkmazın sorumlularıyla hesaplaşamadılar ve bunu çok ince manevralarla ertelediler, sermayedarları kısa sürede müdahalenin sahipleri kıldılar. Buna bağlı olarak, "düzen sınırları dışına taşmış olan" Faşist Hareketi, bir iki göstermelik "yargılama" ile düzen içinde terbiye etmek için "kulaklarını çektiler". İslamcı Hareketin radikal yanlarını törpülediler... Sonuç olarak; Bölücülük ve Komünizm ile amansız bir mücadeleye giriştiler. 12 Eylül müdahalesi her zaman olduğu gibi esas amacı gizlenerek, bu iki hareketin üstüne yıkılıverdi...Ama, hemen 13 Eylül sabahı müdahalenin nedeni olarak sundukları olayların ne kadar abartıldığı herkes tarafından anlaşıldı...

"Fakat devrimci mücadelenin hayat alanı zorbalıkla, kalleşlikle, silah zoruyla, hapishanelerle ve işkence odalarında gasp edildi". Militarist-Bürokratik Cunta'nın bu karşı devrimci baskınına karşı bu kez de hazırlıksız yakalanan "SOL"un tamamına yakın bölümü;dişle-tırnakla

yaratılmış olan muhalefete siyasal bir içerik kazandıramadı..Ve mücadeleyi sürekli kılacak siyasal örgütlenme düzeyinin olmayışı, Militarist-Bürokratik Cunta'nın saldırılarını pervasızca sürdürmesine neden oldu...

Militarist-Bürokratik Cunta'nın saldırıları karşısında en ufak bir varlık dahi gösterilmediğinden, saldırı ve vahşetin bütün yükünü cezaevleri çekti ve çekiyor...Bu durum, aynı zamanda muhalefetin odağına da cezaevlerini yerleştirmeye neden oldu. Örgütlü bir kamuoyu desteğinden yoksun cezaevlerine karşı, Militarist-Bürokratik Cunta; ekmek,su, yemek,çay ve tuz'a kadar, en doğal yaşam koşullarını sınırlayarak şantaj uyguladı. Cezaevlerinin teslim olması için herşeyi kullandı...

Dışarıda ise, Avantür kavramların ardına gizlenilmeden, hayati çözümler üretilmesi yerine, her yeni gelişmenin farklı bir şablona oturtulması, hayatın her alanında bir tehdit durumuna geldi..

Anti-Faşist mücadeleyi burjuva demokrasisi için mücadele derekesine indirgeyen reformist

sol;literatürün bilinen ve süreci izah ettiğine inandığı kavramlarını, yerli malı kavramlarla harmanlayarak, bozuk plak gibi tekrarladı durdu. Bu gelinen düzey bu şarlatanlığın sonuçlarından biridir.

Elbetteki durumu çok iyi kavrayan generaller, cezaevleri için de bir çözüm buldular:

Bir yandan akla hayale gelmeyen kurallar ve yasaklarla, (özellikle Diyarbakır 5 Nolu Cezaevi) cezaevlerinin üstüne üstüne giderek, tarihte görülme-yen vahşet uyguladılar. Tutukluların kışlarına yanan sigara monte ederek, volta attıran, kimliksiz, kişilik-siz ve sakat bırakılan, öldürülen insanlarla hesapla-şıp, tarihe karşı sabikasını tescil ederken, diğer yandan "Barış yanlısı Kemalîst 12 Eylülzedelerin cezaevlerindeki "trajik" yaşamlarını konu alan "anıları"nın yayınlanmasına izin vererek, "Devlet Baba" imajını güçlendirerek kamuoyunun binlerce çığılığa kulak tıkamasını sağlamıştır...

Evet, bu "eslerle" cezaevleri direnişleri kırılmak istenmiş ve ticari bir kazanç yolu haline getiril-miştir. Böylece, devrimcilerin en sağlıklı biçimde

işletmeleri gereken önemli bir progpaganda aracı bozulmak durumuyla karşı karşıya bırakılmıştır.

Buna bağlı olarak, değerlendirilmesi gereken diğer bir olgu da basının durumudur. Ahlak'ın en basit kurallarını dahi yok sayan basın, Türkiye'deki cezaevlerinde siyasal tutuklulara karşı yürütölen devlet terörünü, zulümle direnişleri sindirme yöntemlerini görmezden gelerek, yalnızca pişmanlıkları ve itirafları sunmuş ve bir-iki "haksızlığı" yayarak suç ortak olmuştur..

Tüm bu dezavantajlara rağmen, Millitarist-Bürokratik Cunta önünde 9 yıldır direnen; vurulmak istenen pişmanlık ve ihanet zincirine karşı yüreklerinden ve bilinçlerinden başka hiçbir araca sahip olmadan, devrimci olmanın onurunu koruyan cezaevleri direnişlerine sahip çıkılmalıdır. Fakat, cazip kavramların ardına gizlenerek ve ölü ticareti yaparak değil...

Bu bağlamda, düşmanın cezaevleri siyaseti çok iyi kavranarak, sağlıklı bir çözümün kitlelerde dal budak salarak gelişmesinin koşulları; düşmana karşı ortak bir duruş gösteren tutukluların davra-

nişları içinde geliştirilmelidir... Ayrıca, cezaevlerine karşı periyodik aralıklarla ve kamuoyunun dikkatlerinin farklı bir yöne kaydırılması için yapılan Tünel vb.. ile sunulan provakasyonlar; cezaevi kitlesi üzerinde sonsuzda bir cezaevi imajını kökleştirmiş ve tutuklularda dayatmalara karşı sonsuzda bir istek düzeyi yaratmıştır. Bu, sömürgeci TC'nin "bitmez-tükenmez" dayatmalarına karşı bir baraj olarak kabul edilemez.

Doğası gereği provakasyonlardan aynı şekilde etkilenen tutuklular; insanca yaşamak temel ilkesiyle, düşmana karşı ortak bir duruş içindedirler...Dayanışma da, bu temelde ve maddi olmak durumundadır. Sömürgeci TC'nin, cezaevleri siyasetine karşı ortak mücadele zeminine ayak basmak ve bu somut siyasi pratiği, saptıyacağı temel mücadelenin bir mevzisine dönüştürerek, cezaevlerinin imha merkezleri haline gelmesinin önünde durulabilir..Görev: DAR GRUP ÇIKARLARININ MEKANİK REFLEKSLERİNİ KIRARAK ACİL VE KALICI BİR ÇÖZÜMÜN ZAMAN GEÇİRİLMEDEN OLUŞTURULMASINI VE YÖNTEME BAĞLANMASINI GEREKLİ KILMAKTADIR.

ESKİŞEHİR/AYDIN DİRENİŞ HATTI...

"Demokrasiye geçtiği" ya da "geçeceği" söylenen ve buna içeride ve dışarıda inanan pek çok insanın ; siyasi hareketin bulunduğu 89 Türkiye'sinde, ESKİŞEHİR-AYDIN HATTI'nda olup bitenler umarım ki ; TC için iyimser düşünmeye çalışan çok kişi için uyarıcı olmuştur...

AT kapısına dayanmış; insan hakları ihlalleri karşısında "kişisel başvuru hakkını" tanımış olmakla övünen TC hükümetleri'nin; en küçük görevlisinden, en yetkili amirine kadar asker-sivil bürokrasi'nin ne kadar ilkel, iki yüzlü, güvensiz ve sefil ilişkiler içinde; şark kurnazlıkları'yla hem kendi halkını, hem dünya kamuoyu'nu aldatacağını sanan bir grup olduğunu, bu olaylarla bir kez daha tesbit etmek mümkündür.

Devletin en güçlü olduğu alanlardan biri, kuşkusuz cezaevleri'dir. Fakat, TC devleti kendine o kadar güvensiz ve acz içindedir ki, sık sık elinin altındaki

bu insanlara karşı kaba kuvvet gösterisi yapmaktan; kendi gücünü bu savunmasız insanlara karşı uygulamaktan tatmin olmaktadır. Sık sık, elindeki mahkumun ekmeğiyle, suyuyla, havalandırmasıyla, mektubuyla oynamakta; birgün uyguladığı bir sistemi ertesi gün kaldırmakta; bir kullanılan olanağı ertesi gün kesebilmektedir. Hiçbir yetkilinin hiçbir sözünün biran için bile geçerliliği yoktur. O kadar iki yüzlü ve riyakar bir yönetim anlayışına sahiptirler ki; her şeye kolaylıkla "evet" diyebilmekte ve yine aynı kolaylıkla bunlardan vazgeçebilmektedirler..

Devletin bu kindar ve düşmanca tavrı, bütün ahlak ve mantık kurallarından arındırılmış, sistemli bir politika olarak yürütülmektedir.

O devlet ki; her an elinin altında bulunan insanlara karşı, her iki-üç ayda bir;kahraman bir Osmanlı seferi düzenleyerek; onları dayaktan geçirmeyi; eyaletlerini yakıp-yıkmayı, talan etmeyi; kendi eski kaybol-

muş ırkçı hayallerinin adeta intikamı biçiminde yinelemeyi marifet saymaktadır. Böylece, dünyanın hiçbir düzeyinde beş para etmeyen sözde güç ve itibarını siyasi mahkumlara operasyonlar düzenleyerek ispatlamaya çalışmaktadır. Sosyal Demokrat Oktay Ekşi ve tescilli faşist Arif Yüksel'de aynı görüşler:

"Devlet cezaevleri'nde gücünü göstermelidir". Bir devlet ki, cezaevleri gibi, dört-duvar, kapı-kilit altında tuttuğu insanlara "güç gösterisi" yapma ihtiyacı duyuyor ve bunu kendini çok akıllı sanan MİT uzmanlarınca rasyonelleştirmeye çalışıyorsa, o devlet zaten iflas halindedir. Mahkumlarla ne kadar uğraşsa da bu zaafını gizleyemez.

12 Eylül 80 darbesiyle yeniden düzenlenen bu devlet yapısının; cezaevi'ndeki bu insanlara karşı, bitmeyen, ölçü ve kural tanımayan kindarlığının nedeni biliniyor.. Çünkü, 12 Eylül, 9 yıllık icraatıyla cezaevleri'ndeki insanları bir türlü teslim almayı başaramamış'tır. Bazen ve bazı alanlarda başarılı olmuş; fakat her zaman ve her yerde asla... Teslimiyet alanları ve süreleri kısa olmuş, direnme ise, hep kazançlı çıkmış'tır. İşte, 12 Eylül'cülerini çileden çıkararak da budur. Vahşi işkencelerle örülmüş soruşturmalar; askerleştirilmeye ve işkence ocağı haline getirilmeye çalışılan cezaevleri ve ağızsız-dilsiz, savunmasız yargılama süreçlerinde Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci güçleri bu üçayaklı idam sehпасıyla ipe çekilmeye çalışılmıştır. Yüzlerce insan soruşturma

tezgahlarında öldürülmüş; yüzlerce kaybedilmiş; yüzlerce insan özellikle Diyarbakır cezaevi'nde öldürülmüş, sakatlanmıştır. Onlarca devrimci idam edilmiş, onlarca açlık-grevi ya da ölüm orucu direnişlerinde şehit düşmüş; sakat bırakılmış. Evet, binlerce ve binlerce insan da, cezaevleri politikası içinde kişilik-sizleştirme ve depolitizasyon'a, pasifikasyon'a tabi tutulmuş, ama son tahlilde; devlet değil, devrimci direniş galip gelmiştir.

İşte, Devlet, 9 yıldır teslim alamadığı bu insanlar karşısında bu yüzden kendisini güçsüz ve çaresiz hissetmektedir. Saldırganlığının, kindarlığının temelinde bu yatmaktadır.

Sıkıyönetimin kaldırılmasından, Askeri Cezaevleri'nin Adalet Bakanlığına bağlanmasından sonra da; siyasi mahkûmlar üzerindeki baskının, yıldırma ve yıpratma yöntemlerinin yeni biçimler içinde devam ettiği bilinmektedir. As. Cezaevlerindeyken bile başarılama-yan Tek Tip Elbise uygulaması, aynen sürdürülmeye çalışıldı. Giyilmeyeceğinin, giydirilemeyeceğinin çok iyi bilinmesine karşın; bu ısrarın ve TTE'yi sürekli gündemde tutmanın nedeni; direnen mahkûmları "infaz yakma" tehdidiyle içinde tutmak, teslimiyete zorlamak; bunu bahane ederek, mahkûmun yaşamsal haklarını ikide bir kısıtlayıp, operasyonlar düzenleyip yıldırma çalışması.

Sayırsız yöntemler denenmektedir. Hepsini bu yazıda

açmak gereksiz. Cunta'nın "Asmayıpta besleyelim mi?" bakışından "devletin gücünü göstermeliyiz" tavrına kadar, cezaevlerini bir işkence laboratuvarı ve mahkûmları her türlü sindirme yönteminin denendiği kobaylar olarak kullanma çizgisi hep sabit kalmıştır. Siyasal iktidarın iç ve dış hesaplar gereği giriştiği göstermelik "düzenlemeler" hiç bir zaman muhtevayı yansıtmamış; en kalıcı "düzenlemenin" bile ömrü 3 ayı geçmemiştir. Siyasal tutsakların her defa, canlarını ortaya atarak giriştikleri direnişlerde elde edilen kazanımlar da aynı şekilde en küçük bahaneyle tekrardan gasbedilmek için fırsat kollanmıştır.

Son yıllarda, devletin cezaevi politikasında sinsî bir fiziki imha tavrının daha da öne çıktığını görmek gerekiyor. Fiziki imha'nın sinsî yanı şudur: "Teslim olmayan ezilsin, çürümeye bırakılsın". Artık, açık ve pervasız bir imhayı en azından cezaevleri'nde göğüsleyemeyen siyasal zorbalık, bu politikayı uygulamaktadır. Sık sık siyasal tutsaklara operasyonlar düzenleyip, hakları gasbediliyor. Sürgün'ler, talan'lar, toplu işkence'lere girişiliyor. 8-9 yıldır, siyasal kişiliğine sahip bir siyasal tutsağın, bu yaptırımlara boğun eğmeyeceği artık her dereceden yöneticinin bildiği basit bir gerçektir. Mahkûmlar, saldırılara karşı her seferinde Açlık Grevleri ile karşılık vermiş ve yaşamlarına ancak yine yaşamlarını ortaya koyarak sahip çıkmışlardır.. Ve, siyasal iktidar ne kadar soyutlamaya çalışırsa çalışsın; tersine daha da artan

bir kararlılıkla, aileler çocuklarına sahip çıkmış; toplumun diğer kesimleri onları kucaklamakta tereddüt göstermemiştir.

25-30 günden az sürmeyen AG'ler sonunda, gasbedilen hakların lade edilmesiyle son bulmuş; ancak bu hakların kullanımı henüz oturmadan yeniden geri alınmış, mahkûmlar "ya kısıtlamalara boyun eğmek, ya yeni bir direnişe girişmek" tercihiyle karşı karşıya bırakılmıştır.. Tercih'in direnişten yana olacağı kuşkusuzdur. Yönetimin, her iki-üç ayda bir, cezaevleri'ni karıştırmasının, kullanılan hakları gasbedip, operasyonlar düzenlemesinin amacı nedir?

-İlkin; sürekli gergin, psikolojik bir ortam yaratarak, siyasî tutukluları üretimden, yaratıcılıktan, özgürlük tutkusundan soyutlayıp; canının derdine, gündelik sıkıntıların karabasanına sokarak, yıldırma ve pasifikasyon yaratmak.

-İkincisi; sürekli direniş ve AG ortamı yaratarak, bu direnişlerin aile ve kamuoyu desteğini laçkalaştırıp, günlük ve adli olay düzeyinde etkisizleşmesini sağlamak. Direnişler sonucu elde edilen kazanımlar'ın geçici olduğu ve faydasızlığı yönünde mahkûmlara deneysel bir kanı empoze etmeye çalışmak.

-Üçüncüsü; Her iki-üç ayda bir uzun süreli AG'lere kışkırtarak, direnen mahkûmların fiziki olarak çökmeleri'ne zemin hazırlamak..

Olayın bu sinsi yönüne dikkat çekmek isterim. AG eylemlerinin taleplerini, çoğunlukla daha birkaç gün önce kullanılıyorken, keyfi olarak gasbedilen hakların geri verilmesi oluşturmaktadır. Yani, talepler hiçbir zaman "karşılanmaz ve uygulanmayan" şeyler olmamıştır. Buna karşılık, yönetimler, AG'leri ani bir ölüm olmamasına dikkat ederek uzatmaktadırlar. Bu süre bir ayın altına düşmüyor. İdare kabul edebileceği ve nihayet sonunda uyguladığı bir isteği neden AG'siz vermez veya neden 30-40 gün bekler? Amaç açıktır: direnen mahkûmları fiziki çürümeyle yüzyüze getirmek, onları bedenen çökertmek'tir. Çünkü, AG'lerin bu kadar sık ve uzun sürmesi, her defasında en az 10 kişinin "beyin felci" ile karşılaşıp sakat kalmasına; mide, karaciğer, böbrek gibi organların çürümesine, diğer birçok hastalığın ilerlemesine neden oluyor. Bakım ve tedavi yapılmıyor. Mahkûmların sağlık sorunları'nın bilinçli olarak savsaklandığı, engellendiği, tedavi edilmedikleri bir ortamda, sonuç; cezaevin'deki mahkûmların "sessizce ölüm cezasına yollanmaları" olmaktadır.

İpliğine kadar teşhir olmuş bir siyasi iktidarın, zorba bir rejim'in; kamuoyu'nun protesto ve eylemleri karşısında ne derece duyarlı olduğu ise ortadadır.

Dünya'nın gözlerinin içine bakarak; 30 gündür aç olan insanları, havasız-susuz ve sıcak bir atmosferde 20 saatlik sürgüne gönderip, ardından onları kıyasıya

dayakla yıldırırmaya çalışan ve bütün bunları kamuoyu'nun gözleri önünde; "Benim yapabileceğim bir şey yok. Onlar siyasi eylem yapıyorlar.." diye açıklama yapabilen bir Adalet bakanı ve hükümetin, dışardan ve içerden ne kadar "çekindiği" ortadadır. Hiçbir insani ve demokratik değere sahip olmayan bir yönetimin; kendini yalan ve demagoji ile savunmaya çalışması doğaldır. Doğal olmayan 89 Türkiyesi'nde devrimci muhalefetin, cezaevi'ndeki bir parçasına sahip çıkamayışdır.. Onu kollayıp koruyabilecek araçlara, örgütlenmeye, politikaya ulaşamamış olmasıdır..

AG'leri kışkırtarak fiziki imha'ya zemin hazırlama taktiği o kadar açıktır ki; örneğin, Eskişehir Özel Tıp Cezaevi'nde on ay içinde üç kez AG Direnişi olmuştur. Bunlardan, geçen Ekim-Kasım ayındaki AG 37 gün; Şubat 89'daki 19 gün ve Haziran 89'daki AG ise, 52 gün sürmüştür. Bu cezaevi'nin "hizmete" girdiği üç yıl içinde 8 kez AG yapılmış ve her birinin arası 2-3 ay sürmüştür. Aynı bilançoyu, diğer cezaevleri için, aşağı yukarı aynı düzeyde çıkarmak mümkündür. AG'nin başlaması ve sonuçlanma talepleri, Cezaevi koşullarının insani düzeyi ile sınırlıdır. 1 Ağustos Genelgesi, bu hakların genel gasbı anlamında ortak bir hedef oluşturmuştur. Demek ki, siyasi tutsaklar, aslında cezaevi'nde uygulanabilen ve kazanılan haklar için, her defasında bilinçli olarak eyleme kışkırtılmaktadırlar: "Ya kısıtlılık ve teslimiyet koşullarını kabul et" ya da "direnmenin bedelini

canıyla öde" ikilemi dayatılmaktadır..

Bizler sürekli böylesi ikilemlerle karşı karşıya bırakıyoruz. Ama, siyasi tutsakların belirleyici çoğunluğu; gururla ifade edelim ki, "direnenek ölmeyi" seçmişlerdir. İşte, Temmuz 89'da Eskişehir-Aydın Direniş Hattı bu tercih'in ve kararlılığın destanıdır.

ESKİŞEHİR SALDIRISI

22 Haziran'da Kurtuluş, TKEP gruplarının kaldığı 1.Blokta, Dev-Yol grubunun kaldığı L blokta iki ayrı tünel çalışması ortaya çıkarıldı.Olay,nöbetçi bir erin gece kazma sesleri duyması(!)ve ardından yapılan aramalarla ortaya çıkarılmıştı.

Bunun üzerine bekleneneği gibi tüm cezaevinde tünel araması yapılacaktı.Ama arama tünel araması biçiminde değil,tamamen saldırı,intikam,yağmalama,kırıp dökmeye varan askeri bir operasyon haline geldi.Zaten üç-dört aylık bir aradan sonra,haklarımızı yönetleneceği beklentisi içindeydik.Nasıl bir bahane ve yöntem bulacakları ortadaydı.Saldırının sinyalleri şurda burda duyuluyordu.Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'nun 1 Ay öncesinde cezaevini ziyaret ederken kullandığı sözler, heyetkilerin söz ve tavırları,yeni bir saldırı beklentisini daha da güçlendirmişti. Sağmacılar'da iki tünel ve toplu işkence faslı da bir göstergedydi.Dahası,

cezaevlerine toplu bir saldırının ortamı ve zemini için, Hürriyet ve diğer bazı MİT bağlantılı gazetelerde haber ve yorumlar çıkmaya başladı. Bu düzmece haberler, cezaevlerine saldırının salt Adalet Bakanlığı değil,ama MİT'in,Genel Kurmayın vb...devletin organizeli bir girişimi olacağını habercisiydi.Örneğin,Tünel olayından yaklaşık iki hafta önce Hürriyet'te Naci Şapan ve İhsan Dörtkardeş imzasıyla;örgütlerin cezaevlerinden yönetildiği,özellikle PKK'nin Diyarbakır ve Eskişehir'den idare edildiği;koşuşların "Kurtarılmış Alan" haline geldiği,içerde "örgütsel çalışma yapıldığı, sempatican girenin militan olarak çıktığı" gibi düzmece bir "haber" in manşetten verilmesi, saldırının kamuoyunda savunulmasının temeli olarak yayın yapıldığını gösteriyordu.Deney ve gözlemlerimizle,bir saldırıya muhatap olacağımızı biliyor ve bekliyorduk bu yüzden. Tünelin ortaya çıkması, Bakanlığa saldırı için arayıpta bulamadığı bir bahane çıkardı.

Tünel araması tam bir saldırı, provakasyon, yağma ve sindirme eylemine dönüştü. İlik elde cezaevi'nin tüm alt koşuşları boşaltılarak, hepimiz üst koşuşlara alındık. Bu nedenle 4 kişilik odalara 8-11 kişi dolduruldu. Tüm yaşam askıya alındı. Arama -deha doğrusu talaan - tam bir hafta,blok blok sürdü. Alt koşuşlardaki arkadaşların eşyaları havalandırmaya alındı. Herşey rast gele kırılıp dököldü, askerlere eşyaları parçalamaları emredildi. Kitaplar, dosyalar, aile albümlerine kadar rast gele yırtılıp sökülerek; hapis-

haneden çuval çuval taşınıp ateşe verildi. Yiyecekler döküldü, radyolar-teypler, mutfak eşyaları kırılıp ezildi. Kıymetli eşyalara göz göre göre el konuldu, üleşildi... Alt kat'ların talanı bitince sıra üstlere geldi. Bu kez hepimiz alt kat'lara alındık. Üst kat'lara aranmasında da aynı yol izlendi. Fakat, saldırının hızı azaldığı için; üstlerdeki kayıplar, diğerlerine göre nisbeten farklı oldu. Yine de, özellikle dosyalar, defter-kitap, albüm, resim türü şeyler rast gele toparlanıp yakılmaya götürüldü. Bütün eşyalar kırılıp döküldü..

Bu saldırı ve provakasyon sırasında; direnişimizi isyana dönüştürmek için açıkça kışkırtıldık. Böylece, hapimize fiziki saldırı yöneltmenin bahanesi oluşturulmak isteniyordu. Zaten operasyonu yöneten

Dış Güvenlik Komutanı Zafer NAKIŞOĞLU böyle bir fırsat beklediğini herkese karşı açıkça belirtmekten çekinmemişti. NAKIŞOĞLU, Elazığ Askeri Cezaevi'nde görev yapmış ve MHP'li faşistlere açıkça yardım ettiği; devrimcilere düşman olduğu bilinen bir kişiydi.. Tünel araması sırasında, tutsaklara fiziki bir saldırı ortamı bulunamaması; onların niyetinden değil; bir yanıyla bizim soğukkanlı tutumumuzdan, bir yanıyla da Eskişehir Özel Tıp Cezaevi'ndeki personelin fiili bir işkence ortaklığına yakın olmayışından ileri geliyordu. Personelin ve bir kısım idarecilerin açık işkence olayına suç ortağı edilemeyişi nedeniyle dir ki; çaresiz kalan bakanlık, direnişi kırmak için bizleri

Aydın'a sürme zorunda kalacaktı.

Aramaların sürdüğü sırada Tünel olayı basına yansıtıldı. Bakan Sungurlu, yanına bir kısım basın mensubunu da alarak cezaevine geldi ve şov yaptı. Bu gösterinin amacı ve mesajı belliydi. "Tutsaklara aşırı haklar verilmiş, onlarda bundan yararlanarak durmadan tünel kazıyorlardı. O halde bu ortamı kaldırmak ve devletin disiplin ve otoritesini korumak gerekiyordu. Bu da ancak, 1 Ağustos Genelgesi'nin işletilmesiyle mümkündü". Bakan Sungurlu, beklenen bir AG'nin haklı zeminini kırmak için de gazetecilere "bazılarının AG'leri kışkırttığını ve siyasal eylem olduğunu, dolayısıyla taviz verilmeyeceğini" ilan ederek, baskı programını da başlatmış oluyordu. Aynı gün tünel'in çıktığı bloktakiler (I blok), süresiz AG'ye başladıklarını ilan ettiler...

Tünel olayını 9 kişi üstlenmişti. Buha rağmen, cezaevi'ndeki daha önceki direnişlerde sağlanmış tüm haklar geri alınmıştı. Oysa, her defasında "ben görevde olduğum süreç haklarınıza dokunulmayacak, namus sözü" diyen Eskişehir Cumhuriyet Başsavcısı Uğur İBRAHİMHAKKIOĞLU, bakanlığın talimatı ve kendi emirleriyle 1 Ağustos Genelgesi'ni yürürlüğe sokmuştu bile.

-eşyalarımız talan edilmiş, büyük bir kısmı depolara alınmıştı.

-Ocak,ısıtıcı,teyp, radyolara el konulmuş ve bir

daha verilmeyecekti.

-Hapishanelere, basına ve kurumlara mektup yazılmayacak, mektuplar haftada bir adet iki sahife ile sınırlanmıştı.

-Havalandırma günde 2 saat ve 8'er kişilik gruplar halinde yapılacak.

-Dışarıdan yiyecek alınmayacak, kapalı görüş 1 saat, açık görüş 2 saat yapılacaktı,vb...

-Kısaca, bir hafta önce uygulanan ne varsa hepsi kaldırılmış; hiçbirzaman uygulanmayan yaptırımlar dayatılmıştı.

Açıkça yeni bir direnişe zorlanıyorduk. Buna rağmen olağanüstü koşulların düzelenbileceği, durumun netleşmesi, ailelerimizi ve kamuoyunu duyarlı kılmak için bir süre daha bekledik. Böylece AG'ye başlayan arkadaşlarla aramızda 1 hafta ve 3'er günlük farklar oluştu. Gasbedilen tüm haklarımızın iade edilmesi istemiyle, 29 Haziran'da tüm cezaevi AG eylemi içine girmiş oldu. Yönetimin haklı taleplerimize karşılık cevabı ise, üçer ay mektup ve görüş yasağı vermek oldu. Böylece, havalandırmamız, görüş ve mektupsuz, bir odada 8-10 kişi ile AG'yi yürütmek durumunda kaldık. Buna karşılık Avukat görüşü, Basın ve Televizyonu izleme gibi olanaklarımız kısıtlanmamıştı. Dışarıdaki gelişmeleri izleyebiliyorduk. 17 Temmuz'daki Bayram Açık Görüşü 1 saat'le sınırlandı

ve AG'dekilere de yasaklandı. Açık görüş yapılmadı. Durumu 4 gün boyunca sloganlarla protesto ettik. Bayram öncesi, ailelere yardımcı olmasını önlemek için, Eskişehir İHD'nin kapatılması, ailelerin polis takibi, direnişe karşı devletin tavrının ne olacağını belli ediyordu. Adalet Bakanı'nın demeçleri de sorunun "bir devlet hesaplaşması"na çevrildiğini gösteriyordu. Zaten, daha grevin ilk haftasından itibaren karşımızda sorumlu ve yetkili kimse kalmamıştı. Sadece gardiyan ve doktorlarla muhatap olabiliyorduk. Dışarıda da hiç kimse sorumlu ve yetkili bulamıyordu. Cezaevi Müdürü Hasan BAYRAKTAR önce izne ayrılmış, sonra da tayini çıkmıştı. Diğer müdürlerin hiçbir fonksiyonu kalmamış, hepsi görevden alınma veya tayin beklentisinde. Savcı U. İBRAHİMHAKKIOĞLU ortadan kayboldu. İzne çıktığı söylendi. Bakan ise, "Benim elimde birşey yok" diyor. Kısaca, cezaevine "görünmez güçler" el koymuş, diğer bütün yetkilileri ya kuklalaştırılmış, ya devre dışı bırakmıştı. Direnişimizin uzun ve acılı geçeceğini seziyorduk ve buna hazırдық.

AG'ne, yaşlı ve ağır hastalıkları nedeniyle dayanamıyacak durumdaki arkadaşlar sokulmadı. Ayrıca, tahliyesine bir yıldan az kalan arkadaşlar da infaz engeline takılmamaları için AG'ye sokulmadılar. Sayıları 40 kadar olan bu arkadaşlar da, direnişi değişik biçimlerde desteklediler. Temmuz'un ikinci haftasına geldiğimizde Eskişehir'de 230 kişi AG'de olmak üzere, tüm cezaevi direnişteydi.

AG'nin 19. gününde, beklenmedik bir gelişmeyle idare şekerli su vermeyi kabul etti. O zaman bunu iyimser bir biçimde yorumlamıştık. İlk haftalar her tünel operasyonundan sonra olduğu gibi, sürgün bekliyor fakat ,bu saatten sonra bir sürgün yapma ihtimali görmüyorduk. Şekerli su verilmesinin, 19. günden sonra kabul edilmesinin, sürgüne hazırlık olduğu sonradan anlaşıldı.

Bu arada, kanamalar dolayısıyla tehlike arzeden arkadaşların sayısı da artmaktaydı. 30 kadar hasta vardı. Fakat tedavi kabul edilmiyordu. Ayrıca, Devlet hastahanesi'nin mahkum koşuşu; tedavi değil, tam işkence yeriydi. Morgun havalandırmasının açıldığı bir bölmede, havasız koşullarda bulunuyordu. Tedavi bir yana, hastalar ayaklarından zincirle ranzaya bağlanıyor, tuvalete gitmek için bile saatlerce görevli subayın çağırılması, izni gerekiyordu. Hiçbir ihtiyaca cevap verilmiyor. Doktorlara hiçbir biçimde inisiyatif tanınmıyordu. Hastahane'nin mahkum koşuşuna hasta olarak yatan, daha ağır hasta olarak dönüyordu. Bu nedenle hastahaneye kaldırılan arkadaşlar; bu koşulları ve kendilerini el ve ayaklarından zincire vurulmalarını protesto ederek geri dönüyorlardı.

Kurban bayramı'nın ikinci günü SHP Eskişehir Milletvekili Cevdet SELVİ'nin AG'deki tutukluları ziyaretine izin verildi. SELVİ AG'ye ara verilmesini ve sorun dışarıdan girişimlerle çözümünün beklenmesi önerisini getirmişti. Durumun acilliği kendisine anlatıldı ve

ikna olarak geri döndü.

İdarecilerle hiçbir diyalog yoktu. Daha doğrusu ortada yetkili ve sorumlu kimse kalmamıştı. 3. derecedeki Müdürler de görevden alınmış, gün bekliyorlardı. Bazı idareciler alt koşulların zeminine pekiştirilmiş beton döküleceğini, bu iş için Bakanlıktan ödenek ayrıldığını belirtiyorlardı. Ayrıca, Bakanlığa "bu işin 20 gün içinde kendiliğinden çözüleceği" bildirilmiş, oysa bir ayı geçmesine rağmen AG'nin çözülmemesinin Bakanlığı telaşlandırdığı ve durumu kötüleşenlere "zorla serum takılması" talimatı gönderildiği söylentisi dolaşıyordu.

Ailelerimizin Ankara İHD'nde başlattıkları AG, ikinci haftasına girmiş; Samsun ve Adana İHD şubelerinde AG'leri başlanmış; SP Eskişehir İl Yönetimi destek grevi yapmıştı. Bütün cezaevleri'nde de süreli ve süresiz destek AG'leri yayılarak sürüyordu. Bakanlığın tavrı ve görünen oydu ki, Türkiye'de cezaevleri'nin önmüzdeki aylardaki kaderi Eskişehir'deki direnişle bağlanmıştı. Bu direniş kırılırsa; Bakanlığın 1 Ağustos statüsünü yerleştirmek için tüm cezaevlerine saldırıcağından kuşku yoktu. Diğer cezaevleri'ndeki devrimci tutsakların da bu tesbiti yaptıkları; şu an Eskişehir'deki hesaplaşmanın genel bir hesaplaşma olduğu ve topyekün bir saldırı ile karşı karşıya kalındığına ikna olduklarına şüphe yoktu. Sorunun ortak bir direnişle çözülmesinin gelip dayattığı, bu süreci yaşayan her devrimci tutsağın aşağı yukarı bir kensensüs noktasıydı.

AYDIN SÜRGÜNÜ

Bu yaygın direniş ve destek eylemleri ile 1 Ağustos Genelgesi'nin yıldönümüne de girmiş olduk. Bakanlığın ya da bu hesaplaşmayı yürüten organizeli devlet güçleri(hangisi ise)'nin bize yeni bir "yıldönümü hediyesi" hazırladıklarından habersizdik. AG'ye ilk başlayan arkadaşlar 35. güne, diğerleri 27. güne ulaştıkları, 2 Ağustos gecesi "sürgün" tebligatı yapıldı. Bu kadar ilerlemiş bir AG sürecinde sürgün yapmak tam bir çığlıktı, yolculuğa dayanmak mümkün değildi. Tebligatın hemen ardından "tavrimiz ne olmalı diye" ayak üstü görüştük; herkes halsiz ve güçsüzdü; sürgüne karşı fiili bir karşı koyuş pekçok arkadaşın kaybına neden olabilirdi. Zaten AG'nin ilerlemiş bir boyutundaydık. Dolayısıyla fiili karşı koyuş gündeme gelmedi.

Halsiz ve hasta halimizle eşyalarımızı alabildiğince toparlayıp, denk etmeye çalıştık. Oldukça yorucu bir işti. Bir-iki saat içinde kan ter içinde kaldık. Ve kusanlar, baygınlık geçirenler oldu. Bizimle beraber eşyalarımız ikinci ve üçüncü bir talana daha uğrayacak demektir. Çünkü, her sürgünde, ailelerimizin dışından

tırnağından arttırarak aldıkları eşyaların çoğunluğu tahrip oluyor. Aylarca, yıllarca el emeği ve göz nuru ile yaptığımız çalışmalar bir saat'te harcanıp-gidiyordu. Çantaların üzerine isim yazmak bile, bizi bitkin düşürmeye yetti.

Bu arada sürgün'ün Aydın ve Nazilli'ye olacağı söylen-tisi yayıldı. Bu, bakanlığın Direnişi kırma seferberliği demektir. Çünkü, Nazilli E/Tipi Cezaevi, o anda mevcut siyasi mahpushaneler içinde en kötü statüde olanıydı. Ve Bakanlığın niyeti, her yer "Nazilli" ayarına çekmekti. Bir ay kadar önce Ceyhan Cezaevi'ni gezen Bakanlık Müsteşarı "burayı Nazilli'ye çevireceğiz" yollu bir tehdit'te bulunmuştu. Yine de gideceğimiz yerin Aydın mı Nazilli mi, yoksa başka bir yer mi olacağı net olarak bilinmiyordu.

Bizleri blok blok aldılar. Üzerimize sigara, kağıt-kalem vb...hiç birşey almamıza izin verilmedi. Bunlar toplandı. İkişer kişi birbirimize kelepçelenerek, havasız, kapalı rinklere doldurulduk. Herkes halsiz ve yorgundu. Tam beş saat bu rinklere cezaevinin boşaltılmasını bekledik. Sevk Operasyonu'nu savcı U.İ.HAKKIOĞLU ve Güvenlik Komutanı Z.NA-KIŞOĞLU yönetiyordu. Arabada beklerken, AG'de olmayan 40 arkadaşın Nazilli'ye, geri kalan hepimizin de Aydın'a gönderileceğimizi öğrendik. Bizimle beraber Eskişehir Cezaevi infaz personeli'nin yarısından fazlası da sürgüne gönderiliyordu. Cezaevi'nin onarımı bitene kadar Aydın veya Nazilli'de görev yapacaklardı.

Sonradan gelen personelin tümü Nazilli'ye aktarıldı.

Gece yarısı 3'ten sabah 8,30'a kadar 5 saat r i n k'te bekletildik. Hiçbir isteğimiz karşılanmadı. Bizimle beraber sevke gelecek olan cezaevi doktorlarının gayreti ve epeyce gürlütü patırtıdan sonra; yola çıkmadan önce, bir bidon su ve kusan arkadaşlar için bir-iki naylon torbayı güç bela edinebildik. Görevliler ile aramızda sürekli sert tartışmalar oluyordu. Durumu acil olan hasta arkadaşların bir ambulansla ve başlarında doktor olduğu haberi bizi biraz rahatlatı. Ama, geri kalan 200'den fazla, 30 günü aşkın süredir aç, yorgun ve bitkin; insan, sıkış sıkış, havasız r i n k'lere doldurulmuştuk. Kelepçeler bileklerimize oturmuş; sıcak ve ter içinde baygın bir vaziyette bekletilmiştik. Yolculukta ölü çıkacağı, çoğu kimsenin buna dayanamayacağı açıktı. Ağır - aksak, sürgün konvoyu hareket ettiğinde, her tarafı zangir zangir titreyen ringin sallantısından içimiz dışımıza çıktı. Kendimizden geçtik. Sıcak ve havasızlıktan nefesimiz çıkmıyor, herkes kıvranıyordu. Bazı r i n k'lerde arkadaşlar bir parça hava alabilmek için küçük pencereleri kırmayı denediler. Çoğunda ise, havasızlık tüm yol boyunca devam etti.

Konvoy sık sık duruyor, bekliyor;bağırma çağırma ile güç bela ilettiğimiz isteklerimize ise, hiç bir cevap gelmiyor. Her görevli bir diğerine iletiyor, sonunda operasyon'u yönetenler her kimlerse, bunları büyük bir zevkle reddediyordu. Bayılan, kusan, kan çıkaran

arkadaşlara ise, bakılmıyordu. Çok gürlütü edince Cezaevi Doktorlarını gönderiyorlardı. Ama, adamlar bir parça hava, biraz su ve tuvalet ihtiyacı için bile inisiyatifsiz'diler. Çaresiz gözlerle bizlere bakıyorlar, istekler "yukarılara telsizle bildiriliyor" ama, reddediyorlardı. Refakatçi iki doktorun hiçbir foksiyonları yoktu. Sadece çaresiz birer gözlemci durumundaydılar. Aç, susuz, havasız cehennem sıcaklığı altındaki sürgün konvoyu saat başı durarak, bekleyerek sallantı ve şarsıntı ile, 12 saatlik bir yolculuktan sonra, Nazilli'ye vardık. Orada AG'de olmayan 40 arkadaş ve Eskişehir Cezaevi personelini bırakarak Aydın'a doğru yola devam ettik. Yol boyunca çektiğimiz eziyeti, insanın insana zulmünün ne boyutlara varabileceğini göstermesi açısından, unutmak mümkün değil. Aslında insanın insana zulmü değil; siyasal bir kınarlık; gücünü aç ve savunmasız insanları ezerek ispatlamaya, kendini tatmine çalışan sefil bir rejimin zulmüydü. Bu hem ulusal, hem sınıfsal bir düşmanlıktı. Uygulayanlar insan kılıklıydı. Ama, muhakkakki hiçbir insani değere sahip değillerdi. Yolculuk sırasında, operasyon'u yürüten komutanın hava, su ve dinlenme gibi isteklerimize "Vatan hainlerine su yok gebersinler" dediği telsizlerden duyuluyordu. Nazilli'de ise, Eskişehir Savcısı ile Bakanlık Müsteşarının "bunları iyice benzetmek lazım" talimatını veren telsiz konuşmaları duyulmuştu. Bazı iyi niyetli asker ve görevliler kaçamak biçimde Aydın'da AG'yi bırakmamız için zor kullanılacağını öğrendiklerini ve kayıp vermeden

"BOŞUNA DEĞİL

sil yorgun ağıtları bantlardan
acıyla burkulan yüreğini yargıla
titreme ayazın önünde
geceye ve hüzne yıkılma

bizimkiler
bağıra bağıra söyleyerek yasaklanmış türkülerini
zındanda da olsa
çiçek üretmeyi öğrendiler
gülümseyerek savaşmayı
ve ölmeyide

boşuna değil çekilen bunca zulum
bunca eziyet
son hesaplaşma bitmedi henüz
ama bitecek..."

kendiliğinden bırakmamızı tavsiye ediyorlardı. Bir kısım görevliler de Aydın'da "terbiye" edildikten sonra, cezaevi'nin onarımı bitince üç ay içinde Eskişe-

hire geri götürüleceğimizi söylüyorlardı. Herkes yarı baygın, nefessiz, kimileri torba gibi, morarmış şişmiş bir halde Aydın'a vardık. Duyumlar ve beklentiler içinde; iki-üç saat'te cezaevi kapısında bekletildik. Artık son çıkan sesimizle slogan atıyor, çıkarılmamız için protesto ediyorduk. Kimilerimiz arabaların kapılarını, döşemelerine vuruyorduk. Görevlilerin umursadığı yoktu. Konvoy idarecileri, yol boyunca sık sık yaptıkları gibi, yine kendilerine ziyafet çekiyorlardı. O yüzden bekletiliyorduk. Protestolarımıza karşı da, sanki o halimizle dışarı çıkabilirmiş gibi, askerlere süngü tak emri veriliyor, silahların mekanizmaları açtırılıyor. Nihayet gece 22.00 sıralarında ilk araba boşaltılmaya başlandı. Böylece yaklaşık 20 saatlik sürgün işkencesi yeni bir biçim alarak sona ermekteydi. Hepimiz içinde bizi hiç te iyi şeylerin beklediğini biliyorduk. Kuru beton üzeri bile olsa, biraz dinlenmek ve biraz hava bile o anda bize çok lüks bir mola gibi gelecekti.

AYDIN DİRENİŞİ

Arabalardan perişan bir halde sürünerek çıktık. Yıkılmak için birbirimize yaslanıyorduk; düşenler, sendeleyener oluyordu. Dış kapıdan girmeden isimimiz yazılıyor,

sonra kelepçelerimiz sökülüyordu. Kapı altına girince gardiyanlar hisımla üzerimize atıldılar. İlk elde gözlüklerimiz alındı ve hemen itilip kalkılarak soyunmaya zorlandık. Kişer kişi alındığı için, bizden önce alınanlara neler yapıldığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Benim tartaklandığımı gören kelepçe arkadaşım, bu davranışa müdahale etmek isteyince, beş-altı gardiyan onu (Y.ÇİÇEK) yaka paça edip, yere yıkıp vurmaya başladılar. "Şunlara bakın bir de bize direniyorlar" diyorlardı. Bir yandan tekme-yumruk neremiz rastgelirse vuruyor, bir yandan üzerimizi parçalarcasına soymaya çalışıyorlardı. En adi küfürleri savurmaya da ihmal etmiyorlardı. Yorgun ve bitkinlikten gücümüz kalmamıştı, bir yandan bağırarak protesto etmeye çalışıyor, bir yandan da olanca gücümle pantolonumu çekmelerini önlemeye çalışıyordum. Ama, onlar bizi yere atmış, tekme ve yumruklarla çalışırken; bizi soymaya çalışmalarını engelleyen kollarımızı ve ellerimizi topukları ile ediyorlardı. Uzun bir boğuşmadan sonra üstümüzde ne var ne yoksa parçalayarak çıkarttılar. Donlarımız elimizle tutmaya çalışırken, onları da yırtarak aşağı çektiler. Bu arada bizleri aşağılamak için kımızza parmak atarak, alay etmeyi de bir zevk sayıyorlardı. Öyle çıplak halde betonun üzerinde bir süre dövdükten sonra; tekme-tokatla eşyalarımızı koltuğumuza verip, bir odaya sokulduk. Orada kayıt işlemleri yapan memurlar, yazıcılarla beraber, elinde bir tansiyon aleti ile bir sağlıkçı ve cezaevi doktoru bulunuyordu. İçeri atılan mahkûmun hemen tansiyonunu ölçmek

isteyen bu işkenceci gürûha karşı herkes tepki gösteriyordu. Ben de isim yazmaya çalışan memura, doktorlara " bu yaptıklarınızdan utanın, bir de isim soruyorsunuz" diye öfke ile bağırdım. Adamlar hemen ayaklandılar. Müdür veya memur her kimse ardı ardına yumruklar savurmaya başladılar suratıma. Gardiyanlar da doktorların alaycı bakışları altında, bir çelme ile yere yıkıp, dördü-beşi rastgele tekmelerle ezmeye çalışıyorlardı. Top gibi büzülerek, rastgele tekmelerden kendimi korumaya çalıştım. Artık inleme de kesilince, doktorların işareti ile olacak, kapı altına sokulduk. Elinde traş makinası olan bir gardiyan saçlarımdan tutarak bir sandalyeye sürükledi. Tek başına beceremeyince, iki gardiyan desteği ile sandalyeye oturtup, koyunkırpar gibi saçlarımıza daldılar. Bir yandan çekiyor, vuruyor, bir yandan "gözlerini kapa, sağa sola bakma" diye suratıma vurup, önüme siper olmaya çalışıyorlardı. Anlaşılan, bunlar cezaevi personeliydi ve ileride tanınmak istemiyorlardı. Saçlarımız sıfır numara kırpıldıktan sonra, elbiselerim tekrar kucağıma sıkıştırılarak, çırılçıplak bir halde koridora doğru itelendim. Zaten normal de bile yürüyemiyordum, adım atar atmaz yere kapaklandım. Birisi koluma girip yerden kaldırırken, birileri de arkamızdan kımız tekme sallıyor, sırtımıza yumruklar yapıyorlardı. Kah duvarlara tutunarak, kah sendeleyip düşerek itekalkıla müşahede hücrelerine getirdiler. Ben üçüncü kata verilmiştim, benden önce ve sonra alınan arkadaşlar hücrelere konulmuştu. Ağzım kurumuş, dilim dönmü-

yordu. Herkes kan içinde ve yarı çıplak halde hücrele re serilmiş yatıyordu. Bir kişilik hücrelere dörder kişi konulmuştu. Hücrelerde sadece sünger yataklar vardı. İnsan böyle durumlarda kendisi için değil, arkadaşları için kaygılanıyor. Hücredeki arkadaşların hepsinin elbiseleri parçalanmış, kanlanmış, her yanları ezik ve morartı içindeydi.

İçeri alınan herkesi aynı şekilde, bazen karşı koymalara göre daha da zalimce döverek, sürükleyerek soyuyor, işkence ediyorlardı. Müşahade kapısına kadar tekme-yumruk, slogan ve bağışmalar sürüyordu. Daha önce getirilen bizler de her gelen arkadaşı sloganlarla selamlıyor, işkencecileri lanetliyoruz'duk. ö f k e ve h i n ç e sanki bizlere son bir can vermiş, herkes olanca gücüyle slogan atıyor, protesto ediyordu. Sloganlarımız: "Kahrolsun işkence", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" ve "İşkence yapmak şerefsizliktir", "Yaşasın Direnişimiz" gibi ortak şiarlardı. Bir süre ortalık sessizliğe bürünür, sakinleşip dinlenmeye çalışırken, yeni işkence sesleri ile, ayağa fırlayıp, protestolara başlıyorduk. İçeri alma işlemleri bitip, herkes işkenceden geçirildik ten sonra, bir süre uzun bir sessizlik oldu. Sabah 3.30 sıralarıydı, bugünkü bu fasilla yetineceklerini sanıyorduk ki, yanılmışız.

Başlarında Dış-Güvenlik Komutanı Subaylar, Savcılar, Müdürler, Başgardıyanlar olmak üzere işkenceci gürh, sürü halinde yeniden içeriye daldılar. Anlaşılan bizimle daha uğraşacaklardı. Bizler dayak atmaktan nefes nefes'e kalmış, terlemiş; iri-yarı gardıyan azmanları

belli ki, bu iş için önceden seçilmiş, görevlendirilmişlerdi. Daha önce Aydın cezaevi'nde yatan arkadaşlar, bunların Aydın'ın personeli değil, Nazilli Kapalı Cezaevi'nden seçilmiş olduklarını söylüyorlardı. İşkence ekibinde Aydın personelinden gardıyan ve başgardıyanlar da bulunuyordu. Ama, hepsi cezaevi Savcısı, Müdürler, sürgünü idare eden komutanlar ve Adalet Bakanlığı'nın nezaretinde yapılmaktaydı. Amaç, sürgün ve dayak'la bizi yıldırarak, direnişten vazgeçirmektir. Bu amaç için gözleri dönmüştü. Adeta dayaktan sonra doktorlar gayet munis sözlerle "tedavi kabul ediyor musun, serum ister misin?" diye soruyor, kabul etmiyeni, yeniden dayığa gönderiyorlardı. Gardıyanlar ilk dayığı "soyun", ikincisini "direnişi bırakın" diye atıyor; karşı koyanları ise, daha da zalimce dövüyorlardı.

Gururla söylemek gerekir ki; bu işkenceci gürh 35 gündür aç ve bitkin ve 20 saat'tir; havasız-susuz, yoldan gelen insanları; büyük bir barbarlıkla dövüp, kan revan içinde bıraktıkları insanları teslim alamadılar. 259 kişiden sadece üç kişi o anda AG'yi bıraktı. Sonuç, bizi teslim almak isteyenler için tam bir hezimet oldu. İşkenceciler bizi fiziki olarak yıpratmış, direniş kararlılığı ve moralimizden hiç bir şey alamamış, tersine daha da bilemişti o kadar. Bir ölüm-kavgası ve bir hesaplaşma içindeydik. Bu kavganın haklı ve onurlu tarafı olmanın bilincini taşıyorduk. İki işkence faslında iki arkadaşın şehit olduğunu ancak birkaç gün sonra öğrenebildik. Kendi aramızda isim yoklaması yapmış, bazı arkadaş-

ların "kayıp" olduğunu tesbit etmiştik. Görenler, aralarında Hüseyin EROĞLU ve Mehmet YALÇINKAYA'nın da bulunduğu dört -beş arkadaşın, dayaktan hemen sonra hastahaneye kaldırıldıklarını söylüyorlardı. Ağır hasta oldukları tahmin ediliyordu. Bu koşullarda ölü çıkması değil, çıkmaması mucizeydi.

İşkenceci grup, bu kez "ayağı kalkın" sayım yapacağız bahanesi ile gelmişlerdi. Hiçbir cezaevi'nde "ayağa kalkıp sayım verme" koşulu kalmamıştı. Hele hasta ve yorgun insanların sayım için kaldırılması görülmüş birşey değildi. Amaç daha yarım saat önce bize işkence eden karagömlüklü efendilere "saygı" göstermek, kısaca, bizi manen teslim alma denemesiydi. Bunun diğer yanı sıra dayak için bahane olduğu açıktı. Yılların deneyimi ile biliyorduk ki; onların en küçük yaptırımlarına bile, "evet" demek gafletti, teslimiyete giden kapının ardına kadar açılması demektir. Çoğu arkadaşımız, Diyarbakır cehennemini yaşamış kişiler olarak, bu ilk "ayağa kalkın" yaptırımının sonunun nereye varacağını çok iyi biliyordu. Bu bir yana, kimse kendine en aşağılık işkence yapan cellatların önünde ayağa kalkmayı kabul etmez, kendini alçaltmazdı.

İşkenceci ekip her hücrenin önünde içeridekilere ayağa kalkmaları için adeta havlayarak bağıırıyordu. Bir-iki kişi de yumuşak sözlerle iknaya çalışarak, ikili kumpas kuruyorlardı. Red cevabı alınca; adam başı iki gardiyan düşecek biçimde, 8-10 kişi kasap

gibi içeriye dalarak, tekme ve yumruklarla birbirine kenetlenen bu insanlara saldırıyor; kafa, göz, kemik demeden vuruyorlardı. Bazı gardiyanlar da bellerimizden çıkardıkları kemerleri kırbaç gibi kullanarak, vargüçleri ile savuruyorlardı. Bizler birbirimize kenetlenerek darbelerden birbirimizi korumaya çalışıyor, bir yandan da vargücümüzle slogan atıyorduk. O anda bütün müşahade hücreleri slogan ve protesto sesleri ile çin çin çinliyor; tekme, yumruk, inleme sesleri ile birbirine karışıyordu. Aynı işlem, otuz hücre için tek yürütüldü. Ve hepsinde aynı karşılığı aldılar. Sonra diğer müşahade bölümüne geçip, aynı işkence seansına orada da devam edildi. Bizler de her slogan sesine kalan son dermanımız ile destek vermeye devam ettik. İşkenceci grup, bu saldırısında da hezimete uğradı. Kimseyi teslim alamadan çekip gittiler. Her tarafımız acıyor, sızlıyor, kanyor, bitkin ve yorgunduk. Ama onurumuzu koruduğumuz, boyun eğmediğimiz için; işkencecilerin heveslerini kursaklarında koyduğumuz için, içimiz pırıl pırıldı. İşkenceci başlardan biri, sloganlarımıza karşı: "bu besteyi çok dinledik, başka beste yapın" diyor; bir başkası "köpek gibi hepiniz teker teker geleceksiniz" diyordu. Sonunda kendileri kuyruklarını arkalarına alarak, geri çekilmek zorunda kaldılar.

Bu arada bazı hücrelerden kendilerine kafa tutan arkadaşları, tek tek çıkarıp özel olarak da dövüldü. Örneğin bizim müşahade bölümünde A.Oruç ve Y. Çiçek. Yakubu merdivenlerden çekerek, kör hücreye

atmışlardı. Öylesine dövülmüştü ki, sırtında şerha şerha yaralar açılmış, kamçı izleriyle simsiyah doluydu her yanı.

Hemen herkesin kolları, bacakları simsiyah morarmış, yaralanmıştı. Kaburga ve kemik çatlakları, kırılan kafa gözün hesabı yoktu. Örneğin; yıllardır cezaevi'nin kahrını, ehzetini çekmiş, yaşlı ve direniş içindeki Mehdi abimizin kafasını gardiyan çizmeleri ile ezilmesini, çırılçıplak dövülmesini içimiz yanmadan, kinlenmeden duymak, görmek imkansızdı. Buna rağmen o alçaklara boyun eğmeyen bir onurun saygı değerliğini paylaşmak da bir güzelliktir. Daha zayıf bir arkadaşını darbeden korumak için, kendi hasta canını siper eden arkadaşlığı gözlerimiz yaşarmadan anımsayabilir miyiz?

Hepimizin yapay siyasi ayrılıkları unutup, birbirimize kol kanat verdiğimiz o anları unutmak mümkün mü? O gün, öğleye doğru, biz yine saldırı beklentisi içindeyken; isim okunarak birer- ikişer koşullara alınmaya başladık. Hücrelerde ikişer kişi bırakılıyor, diğerleri koşullara gönderiliyordu. Bu işlev akşama dek sürdü. İkinci gün gözlüklerimiz ve bir kısım paralar verildi. Görevli gardiyanlarla muhatap olduğça, tartışmalar çıkıyor; işkence yaptığını teşhis ettiklerimizi hemen yüzlerine söylüyorduk. Onlar ise, ısrarla kendilerinin dayak olayına karışmadıklarını, bu işi başkalarının yaptığını söylüyor; hatta "her elbiseyi giyen gardiyan değildir" diyerek, işin içinde polislin olduğunu ima

ediyorlardı. Aynı gün Cezaevi Doktoru, sözüm ona kontrole gelince, işkenceci olduğu yüzüne haykırırdı ve müthiş tepki görünce apar-topar geri gitti. Ve bir daha da aramıza girmedi.

Sular kireçli olduğu için parayla temiz su almak zorundaydık. Gazete verilmiyordu. Dışarı ile tüm irtibatımız kesilmişti. Avukat ziyareti bile yasaktı. Açlık grevleri müthiş ağız kokusu yapıyor, ağızda yara ve iltihaplar eksik olmuyordu. Bu yüzden dişlerimizi fırçalayarak bir nebze olsun rahatlıyorduk. Ama, savcı diş fırçası ve macunu yasaklamıştı. Gerekçe "macunu yiyorsunuz!" deniliyordu. Oysa, macun olsa olsa mideyi tahrip ederdi. Zaten macun yiyen insan bırakırdı. Bu bahane ile; bir AGcisi için en gerekli şey, işkence aracı haline getiriliyordu. İğne, iplik, tırnak makası da yine savcı Ünal UÇURUM'un emri ile, yasaklanan şeyler arasındaydı. Dilekçe için kağıt-kalem bile "eğer bırakma dayak dışındaki AGcisi yazarsak" verilecekti. Kısaca; AG süresince Aydın Cezaevi'nde bize parayla su satma dışında hiç birşey verilmedi.

Hastahane doktorları geldiklerinde; yaralarımızı, işkence izlerini gösteriyor ve bunları rapor etmelerini istiyorduk. Onlar ise, yaralarımızı, moraran, ezilen ve çürüyen yerlerimizi gördükleri halde; "biz rapor vermeye değil, tedavi olup olmayacağınıza bakmaya geldik". Tedavi olmaktan kasıt ise "direnişi bırakmak" anlamında bir sözdür. Yoksa direnişi bıraksa bile kimsenin "tedavi" edildiği - edileceği yoktu. Şarha

şarha yaralara, açık darbe izlerine bile dokunmaya, onları teşhis ve rapor etmeye bile korkutulmuş, kuklalaştırılmış doktorlar neyi nasıl tedavi edebilirdi ki! Dayaklar doktor gözetiminde atılıyor; 30 gündür aç insanlara, sağlıklı insanların bile dayanamayacakları koşullarda bir sürgün'e kimi doktorların "onayı" ile giriliyorsa, canınızı hangi tedaviye bırakacaksınız? Sadece direniş kırıcı olarak gardiyan gözetiminde gezdirilen doktorlar; 89 Türkiyesi'nde; siyasi zorbalığın yargıçlar gibi doktorların da, Tıbbın'da emir komuta altına alındığını gösteriyordu. Bir arkadaşın çok isabetli benzetmesi gibi; müşahade hücrelerinde hasta, yaralı, aç ve ölüme yatmış insanları, elleri kışında "hayvanat bahçesi gezer gibi" teftiş eden doktorlar, herhalde toplumun nerede olduğu konusunda kimilerini ürkütmeli, düşündürmelidir.

Üçüncü gün sabahı, gardiyanlar da; cezaevi yönetiminde olağanüstü bir telaş gözlemlendi. Bütün gün; saat'te bir doktor ve gardiyanlar koşullara giriyor, baygın yatan arkadaşları, durumu iyi görülmeyenleri adeta zorla revire taşıyorlardı. Akşama kadar arkadaşların büyük bir kısmı ya revire ya hastahaneye taşındı. Saat başı kontroller bütün gece ve ertesi gün de sürdü.

Bu olağanüstü ilginin iki nedeni olabilirdi:

Ya ölen arkadaşlar vardı ve yeni ölümler olmaması için önlem alınıyordu. Ya da durumu kritikleşen arkadaşlara zorla serum takılarak direniş kırılmak

istiyorlardı. Ve bizi birbirimizden mümkün olduğu kadar fazla sayıda parçalara ayırarak, tecrit etmek; dolayısıyla direniş dayanışmasını -akınca- zayıflatmak.

Aslında her ikisi de doğruymuş. İki arkadaşın kaybolduğu, hastahane de olmadıkları kesindi. Öldürülmüş oldukları ihtimali büyüktü.

Aynı gün cezaevi'ne heyetler gelip gitmeye başladı. SHP Aydın Milletvekili H.Z. POSTACI revirdeki arkadaşlarla görüşmüş, kendileriyle ilgilendiğini, dışarıdaki gelişmeleri aktarmış; revirdeki arkadaşlar da olup biteni, kendisine yara berelerini, kanı gömleklerini de göstererek iletilmişler (POSTACI'nın kendisine anlatılanları dışarıya aktarmadığı sonradan ortaya çıktı). Sosyalist partiden bir yöneticinin de ziyarete geldiği söylendi.

Aynı gün savcı ve müdür, rastgele koşullara girerek "sorunu kökten çözmek istediklerini" belirtmişler ve "talepleri" sormuşlardı. Koşullarda, özellikle işken- cecilikleri yüzlerine vurularak sert tartışmalar çıkıyordu. Savcı ve müdürlere temsilcilerimizle görüşerek sorunu çözebilecekleri söylendi.

Ertesi gün (Çarşamba); SHP'den F.SAĞLAR, S.DOĞAN, H.Z.POSTACI'nın da bulunduğu bir heyetin geldiğini, Bakanlık Müfettişi, C.Başsavcısı Ü. UÇURUM müdürlerle birlikte; temsilcilerimizle görüşmelere başladığını öğrendik: O gün görüşmelere tutuklu temsilcileri olarak STK'dan Ş. GÖKTAŞ, A.POLAT,

R.DOĞAN birinci blok'tan S. S. ERHAN ve L/Blok'tan A. K. BİLGİNER katılmışlardı. Altı yedi saat süren görüşmelerde; iki ay önce gasbedilen hakların önemli ve belirleyici olanları yine kabul edilmiyordu. Bir kısım haklar ise, kabul edilmişti. Kabul edilmeyenler: başta ısıtıcı ve ocak olmak üzere; dışarıdan yiyecek alınması, açık görüşlerdeki sistem ve akrabalık; Radyo-Teyp-Daktilo; Yasak olmayan yayınların verilmesi; iç misafirlik; basınla ve hapisanelerle yazışma gibi bizim için vazgeçilmez olan isteklerimizin temelini oluşturan şeylerdi. Kabul edilen istekler ise, günlük yaşama ilişkin ve ayrıntı kabilinden şeylerdi. Üstelik ileri sürülen formüller de son derece muğlak ve belirsizdi.

Temsilci arkadaşlar bu düzeyde bir anlaşma olamayacağını belirtmişler ve görüşme;kalan maddelerin Bakanlıkta müzakere edilmek üzere ertelenmişti.

Perşembe günü temsilcilerimiz yeniden çağrılarak; Bakanlığın istekleri başka bir düzeyde kabul etmediği bildirildi. Bunun üzerine bizler de temsilciler aracılığı ile "Direniş devam" edeceğimizi ilan ettik. O günden sonra, idare ile bütün ipler kesildi ve yönetim eylemi kırmaya yönelik çabalarını yine yoğunlaştırdı. Bu arada biz, birkaç güvenilir kaynaktan iki arkadaşın kesin olarak öldürülmüş olduğunu öğrenmiştik. Bu iki arkadaş; o cehennem yolculuğunun ardından; kapı altındaki ilk dayakla öldürülmüşlerdi. Dev-Yol grubuyla aynı ringte gelen Mehmet YALÇINKAYA'nın, kapı

altında isim yoklamasına cevap vermeyince; Cezaevi 2. Müdürü Seyfettin, daha önce Aydın'da yatmış olan YALÇINKAYA'yı tanıyarak "Oo bizim yakışıklı gelmiş!" diyerek suratını yumruklamaya başladığını; aynı ringte gelen'lerce görüldüğü söylendi. Hüseyin EROĞLU'nun da dayaktan sonra kendinden geçtiği, koluna serum bağlanmak istendiği, ama EROĞLU'nun serumu çıkartıp attığını görenler vardı. Her iki arkadaşın, cenaze törenlerinin bile yapıldığını, ancak 10 gün sonra öğrenebildik. Çünkü, dışarıda ne olup bittiği hakkında, sağlıklı hiçbir bilgi kaynağımız yoktu. Başgardiyancılar falan, ikide bir "bırakanların sayısı" hakkında uydurma haberler üretiyorlardı. Görevlilerin ağzından hiçbir haberin doğruluğuna emin olamazdık.

Cuma günü gerçekten toplu bir bırakma oldu: Kurtuluş ve TKEP grupları ile birlikte, Eskişehir 1. Blok'ta kalan AG'cileri, direnişlerinin 43. gününde toplu olarak bırakma kararı aldılar. Bu arkadaşlar AG'ne ilk başlayanlardı. Diğerleri ile arada bir haftalık zaman farkı vardı. Blok temsilcileri aracılığı ile idare ile görüşme talep edildi ve Perşembe günü "çizilen çerçeveyi yeterli gördüklerini" belirterek eyleme son verdiler. Diğer gruplarca direnişin "birlikte sonuçlandırılma" önerisini ise kabul etmediler. Bu Blok'tan sadece Halkın Kurtuluşu grubu 45. günde bitirirken, TKEP davasından İ.AY ve KUK/SE Davasından H. AKDEMİR 52. güne kadar, yani, genel anlaşma yapıldığı ana kadar direnişlerini sürdürdüler. Bırakma

olayı direnişini uzatacağı ve idare nezdinde "çözülme" olarak algılanacağı için,olumsuz bir hava yarattı.

Bu bırakma olayından sonra, bütün koşullardaki AG'ne devam edenleri müşahade hücrelerine aldılar, koşullarda kimse kalmadı. Bu bir cezalandırma ve gözdağıydı. Çünkü, hücreler müthiş havasız ve sıkıntılı yerlerdi; gezinmek, hava almak; başkasını görebilmek olanağı yoktu. Durumu ağır olanlar revir ve hastahane-ye taşınmış, geri kalanlarımız adeta bu ölüm hücrelerinde çürümeye bırakılmıştık. 4 gün sonra birinci Blok'ta kalan Dev-Yol grubundan arkadaşlar da yeni bir anlaşma düzeyi yapılmadan, birkaç gün önce çizilen çerçeveyi kabul ettiklerini idareye bildirerek, eylemlerini 43. günde bıraktılar. Bu arkadaşlarda direnişini birlikte sonuçlandırma önerimizi kabul etmemişlerdi. Zaten, idareciler ilk toplu bırakma kararından sonra; geri kalanlar üzerindeki psikolojik baskılarını arttırmışlar; diyalog yollarını kesmişlerdi. Örneğin, temsilcilerimiz olan üç arkadaşı aramızdan almış, bilinmeyen yerlere, ayrı ayrı dağıtmışlardı. Ve sonradan öğrendiğimize göre, her üçünü de, ayrı ayrı başka yerlere verip-duruyormuş. İdarecilere göre bir anlaşma olmamasının nedeni bu temsilcilerdi; kendi başlarına kitleyi bağlayıcı kararlar alıyorlardı. Temsilcilerin devreden çıkarılmasıyla direnişin daha çabuk biteceğini sanıyorlardı. Kısaca; kendi oylarımızla seçtiğimiz ve bütün direnişçi kitlenin ortak eğilim ve kararlarını idarecilere yansıtan; aradaki iletişimi sağlayan bu kurumu dışlayarak eylemi kırmak; kendi

dayatmalarını sürdürmek istiyorlardı. Ayrıca, şurda burda hiçbir resmiyeti ve güvencesi olmayan "radyo verilmesi de kabul edildi", "Daktilo da verilecek" gibi vaatler yayarak, belirsizlik yaratmaya uğraşıyorlardı.

Dev-yol grubunun da bırakması üzerine, eyleme 140 kişi kadar devam eden ve STK'nce temsil edilen arkadaşlar kalmıştık. Her toplu bırakma; gerekçesi ne olursa olsun bir kırıntı yaratıyor; devam edenlerin konumunu zayıflatıyor; idare ise, işin "çözüleceğini" sanarak psikolojik baskısına devam ediyordu.

İdare tüm diyalog yollarını kesmiş, "çözülmemizi" bekliyordu. Yani, niyeti insanca yaşama isteklerimizi yerine getirmek değil; direnişini kendi koşullarında bitirip, kendi belirleyecekleri statükoya boyun eğmemizdi. Bu statü ise, zaten direnişimizin nedeni olan bir baskı sistemi idi. AG'ne son veren arkadaşlara "daha önce kabul edilen düzeyde bile" hiçbir olanak verilmemişti; ne gazete-televizyon, ne havalandırma, ne de eşyalar. Bu bile idarenin art niyetini gösteren bir örnekti.

Bizler AG'ne devam ediyorduk. Butikanma ve inatlaşma sürerse Ölüm Orucu biçiminde eyleme devam edecektik. Anlaşılan, bu iki canla yetinmemiş daha da can istiyorlardı. Her öğle, hücrelerin önüne buğusu üstünde yemek tabaklarını dizerek; sözüm ona bizleri, celbetmeye ya da işkence yapmaya uğraşıyorlardı.

SONUÇ : ANLAŞMA.

O haftaki Cuma öğleden sonra bazı hareketlenmeler oldu. İstanbul, Ankara, İzmir, Aydın Baro başkanları cezaevi'ni ziyarete geldiler. Her hücrenin önünde durarak geçmiş olsun dileğinde bulunuyorlardı. A.SAV genel bir açıklama yapıyor: "durumunuzu genel hatlarıyla biliyor ve yakından izliyoruz.Biz buraya herhangi bir misyon için değil, durumu yerinde görmek, tesbit etmek amacıyla geldik. Hastahane ve revir'deki arkadaşlarınızla görüştük"diyor. Herkes kendilerine bir takım bilgiler aktardı ve kısa görüşmelerden sonra ayrıldılar.

Bu ziyaret bize moral verdi. Dışarda kamuoyunun ilgi derecesini yansıtıyor ve sorunlarımızın çözülebileceği yolunda bir iyimserlik yaratıyordu. Nitekim, gece geç saatlerde temsilcilerimiz geldi. Akşamdan beri idareyle sürdürülen görüşme ve varılan aşamayı aktardılar.İdare ile diyalog'da SHP Grup Başkanvekillerinden T.DOĞU ve Aydın Milletvekili H.Z.POSTACI aracılık yapmışlardı. Görüşmede Savcı Ü.UÇURUM ve Müdürler de hazır bulunmuşlardı. Temsilcilerimizden R.DOĞAN hastahane de olduğu için görüşmelere Ş.GÖKTAŞ ve A.POLAT katılmışlardı. Müzakere sırasında gerek savcı ve gerekse T.DOĞU'nun hemen her madde için Adalet Bakanı O.SUNGURLU ile telefon bağlantısı

ile hareket ettiklerini söylediler. Uzun bir mekik diplomasısından sonra düğümlenen sorunlar şöyle çözülyordu:

-Yeni bir tüzük hazırlanmış ve Danıştay'a sunulmuş. Tüzük 1 Ağustos Genelgesi'nin açtığı sorunların bir çoğunu çözüyor ve cezaevi Avrupa standardına getirilecek.

-Cezaevi içinde sorunlar temsilcilerle diyaloga çözülecek (Koşuş yerleşimi vb.. dahil).

-Açık görüş, havalandırma ve yemekhane kısmında sabahtan akşama kadar yapılacak.

-Dışarıdan yiyecek alınacak, görüşlerde süre ve derece kısıtlaması yapılmayacak.

-Radyo ve daktilo hemen; teyp ise tüzükle birlikte verilecek.

-Tek Tip gündeme getirilmeyecek.

-Basınla ve hapishanelerle yazışılabilir.

-Yasaklama ve toplatma kararı olmayan her türlü yayın alınabilecek.

-Koşuşlararası misafirlik, mesai saatleri içinde serbest olacak.

-Alınan eşyalarımızın tamamı iade edilecek.

-İşkence ile ilgili soruşturma açılacak.

-Mektup ve ziyaret yasakları kaldırılacak.

İstemlerimizden sadece ısıtıcı ve ocak kabul edilmişti. Bunu da; Bakan SUGURLU "çocuklar doğru söylüyor, geçen yıl Kasım ayında ocağı ben vermiştim. Siz Ankara'ya gelin burada çözelim" demiş; T.DOĞU da "Ocak meselesine ben kefil oluyorum, mutlaka çözeceğim" garantisini vermişti. Ayrıca, Ocak yerine, dışarıdan getireceğimiz yiyecekleri, cezaevi mutfağını kullanarak ihtiyacı giderme çözümü getirilmişti.

Temsilcilerin aktardığı bu bilgiler üzerine, anlaşmayı bu düzeyde kabul ettiğimizi bildirdik. Temsilciler herkesle görüşerek onay aldıktan sonra 45. gün sabahı AG eyleminin sonuçlandığını açıkladılar. Hepimiz hücrelerden çıkarılarak koşullara verildik. Sağlık ekipleri gelerek, tedaviye başlandı. Serum takıldı. SHP 300 bin liralık süt ve bisküvi yardımı yaptı. Temsilcilerimiz AG'nin sona erdiğini telefonla bildirmiş oldukları için; hapisane dışındaki eylemler de son buldu.

SON DEĞİL : BAŞLANGIÇ.

Görünürde; 52 Günlük Direniş; geniş bir kamuoyu yarattıktan; iki Şehide ve onlarca sakat arkadaşla

karşılık, gasbedilen haklarımızın hemen hemen hepsini geri almış olarak sonuçlanmıştı.

Ama, bunun hiç te görüldüğü gibi olmadığı, çok değil iki gün, sonra açığa çıktı. İlk olumlu sonuç gazete verilmesi ve gün boyu havalandırma olmuştur. Ama, bundan bir adım bile ileri gidilmediği; anlaşma ile söz verilen hiç birşeye uyulmadığı ve uyulmayacağı anlaşıldı. Ne kadar ikiyüzlü, pespaye ve düzenbaz bir yönetimle karşı karşıya olduğumuzu iyi ki unutmamışız. Adalet Bakanı'nın gazetelere verdiği "onlarla pazarlığa oturmadık, taviz vermedik; eylemlerinin siyasal sonuç verdiğine inandıkları için, kendiliklerinden bıraktılar" türünden demeçleri zevahiri kurtarmak için verdiğine kuşquamız yoktur. Ama, günler ilerleyip te, idare hiçbir hak yürürlüğe koymadığı gibi; temsilcilerle görüşmeyi reddedip, tüm kısıtlamaları aynen pervasızca yürütmeye devam edince, ne büyük bir düzenbazlıkla karşı karşıya kaldığımız anlaşıldı.

Örneğin; Anlaşmanın üzerinden on gün geçmesine ve her gün talep edilmesine rağmen; hiçbir biçimde görüşme yapılmıyor;

-Hastalar bakılmıyor, koşullara rastgele doldurulmuşuz. Düzenleme yapılacağı vaadi tutulmuyor.

-Kapalı görüş en az bir saat olacakken, eylem sonrası görüş yarım saat yapıldı. Görüşçü kısıtlanması yapıldı. Yiyecek alınacak sözüne rağmen

alınmadı.

-Bir aydır bize verilmemiş olan eşyalarımızın çok küçük bir bölümü, o da talan edilmiş ve korsan bir biçimde dağıtıldı. Kitaplar, dosyalar, dökümanlar, radyo, mutfak eşyası, kırtasiye, mont, kışkıklar, kilim vb..lerin hiçbiri verilmedi. Kaybolan eşyalar belirsiz.

Zaten anlaşmanın diğer hiçbir maddesi yerine getirilmediği gibi; günlük pratik sorunlar bile çözülüyor. Yani açıkca "Anlaşma falan yok. Biz istediğimizi uyguluyoruz. Siz ne yaparsanız yapın" demeye getiriliyor. Tekrar başladığımız yere döndük; karşımızda yetki ve sorumluluk üstlenen kimse kalmadı. Müdürler; savcı yok diye haber gönderiyorlar. Herkes kayıp."Cezaevi'nde anlaşma oldu" haberi üzerine kamuoyu rehavete kapılmış, Aydın da odaklaşan tensiyon düşmüş. Oysa, burada değişen hiçbir şey yok... Yönetim; "Bunlar AG'den yeni çıktılar; hepsi hasta ve bitkin; yeni bir eyleme girilemezler; kamuoyu da ilgisini yitiriyor. O halde biz bildiğimizi yapalım" diye düşünüyor olmalı... Ya SHP'li araçlar. Verilen sözleri ve anlaşmayı biliyorlar. Anlaşmaya kefil oldular. Ama şu anda uygulanan hiçbir şey yok ve anlaşmaya uyulmuyor. Bu noktada, SHP'nin siyasal iktidarın devlet terörü

ile açık işbirliğini teşhir etmek gerekiyor. Sol ve demokrat güçlerin sırtına basarak; iktidar olmayı izleyen SHP, özü itibarıyla da devlet terörü'nün Kürdistan ve cezaevleri'ndeki uygulandığının hem mimarı hem savunucusu konumundadır.

Şimdi ne olacak?

Siyasal iktidarın propagandasını yaptığı gibi; sudan bahanelerle, dışarıya politik destek vermek için AG'ler eylemleri kotarıyor değil. HAYIR. Buna kesinlikle inanmak gerekir ki, devlet bilinçli ve hesaplı olarak biz siyasal tutsakların yaşama olanaklarını kestiği için, kendimizi ancak bu yolla savunabileceğimiz için, AG ya da Ölüm Orucu eylemlerine girişiyoruz

Anlaşılan hakların verilmemesi de yine bilinçli bir kışkırtmadır. Eğer tıkanma açılmazsa ve dışarıdaki dost güçler bir AG'siz duruma müdahale edemezlerse, yine kendi canımızı ortaya atmaktan başka yolumuz yoktur.

Çünkü, bu noktada teslimiyet alternatif değildir.

29.8.1989

(*) Eskişehir/Aydın Cezaevleri'ndeki Direnişten (Temmuz-Ağustos 1989) hemen sonra, bir arkadaşımızın değerlendirmesidir.

www.arsivakurdi.org

Aydın Cezaevinde yapılan son açık görüşte, arkadaşlarımız görüşçüleri ile birarada. Arkada ayakta duranlar soldan sağa; M.Zana,Y.Çiçek,--,A.Uzun ve R.Maraşlı.

● AYDIN CEZAEVİNDE SON DURUM ●

Yaklaşık 52 gün süren Açlık Grevi'nin bitiminden(23 Ağustos 1989) 1 hafta sonra, Açık görüş yapıldı. Bu açık görüşte, daha önce Açlık Grevi nedeniyle yapılamayan açık görüş (Dini bayram dolayısıyla) hakkı da içinde olmak üzere 4 günlük "hak" kullanıldı.

Bu Ağustos Açık görüşünden birkaç gün önce idare sınırlı bir görüş yaptıracağını bildiriyor. Örneğin; zaman ve mekan tahdidi yapılıyor. Kimse kimseye sarılmayacak, gardiyan denetimi olacak. Süre tahdidi getirilecek vb... Bunun üzerine tutuklu ve hükümlüler ailelerine telgraf çekerek görüşe gelmemelerini bildiriyorlar. İdare, telgraf-lar üzerine tutuklu ve hükümlülerle görüşmek istiyor ve görüşe bir gün kala istenilen düzeyde bir görüşü kabul ediyor. Ve görüşte getirilen yiyecekler de alınıyor..

29 Ekim açık görüşünde ise, idare içeriye yemek alınmayacağını ve bunu "bir kereye mahsus yaptığını" belirtiyor. Gerekçe olarak da "açlık grevinden yeni çıkmış olduğunu" gösteriyor. Gerilim başlıyor ve görüşe çıkılmıyor..Bunun üzerine cezaevi önünde biriken görüşçüler şehire doğru bir protesto yürüyüşü yapıyorlar. Daha sonra polisle olay çıkmasın diyerek dağılıyorlar.. 5 Kişilik bir komisyon kurup Vali ve savcı ile görüşme yapılıyor. Vali "ben sizin dertlerinizi anlıyorum, ama bakanlık var vb.." gibi şeyler söylüyor. Görüşçülerin dediğine göre, "numara yapıyor"..Görüş olmadığı için

getirilen yemek vb.. iki gün cezaevi önünde bekliyor ve tümü bozuluyor. Olaylar üzerine gerginlik başlıyor ve halen de devam etmektedir.

İdare şimdilik oyalama taktikleri kullanmaktadır. "Bir süre sonra Eskişehir cezaevinde sürdürülen tamirat bitirilecek ve oraya geri gideceksiniz" demektedir.

Aydın cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler gerilimle bir yaşam içinde, tedirgin beklemektedirler. Ne zaman gidileceği de belli olmadığı için adeta "diken" üzerindeler...

(...)

● BARTIN CEZAEVİNDE KÜRDİSTAN PRESS GAZETESİNE YASAK ●

Bartın Cezaevi'ndeki arkadaşlarımıza Kürdistan Press gazetesini vermek isteyen görüşçüleri gözaltına alındılar ve daha sonra yargılanmak üzere Ankara DGM'ye sevkedildiler..Davaları devam etmektedir.

Türkiye'de bugünlerde "Kürtlerin Hakları" tartışması sürerken, KÜRDİSTAN PRESS'e uygulanan yasak ilgi çekicidir !..

MAHKEMENİN İDDİASI ÜZERİNE BİRKAÇ KISA SÖZ.

Türkiye Cumhuriyeti, Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevlerinde, tutuklu ve hükümlüler üzerinde ağırlıklı biçimde zulüm ve işkence uyguladı. Sömürgeci TC'nin yıllarca süren bu vahşet ve zulmü altında, birçok devrimci, demokrat ve yurtsever cezaevlerinde sakat kaldı, şehit oldu ve ağır hüküm giydi. Ama, bu vahşet ve işkenceye karşı her zaman direnildi..

7 Şubat 1988'de Diyarbakır Askeri Cezaevi tutuklu ve hükümlüleri direnişe geçtiler. 30 istek ileri sürerek, süresiz açlık grevi ve ölüm orucuna başladılar. Fakat, ben, bu isteklerden yalnız birisine, anadil Kürtçe ile konuşma isteğine değineceğim...

Direnış üzerine Türk Devleti bütün takım ve taklavatı ile seferber oldu, panik gösterdi ve şaşkınlığa düştü.. Cezaevi yöneticileri, direnişçilere gerekli olan şekerli suyu vermediler ve direnişini daha da genişlettiler... Fakat, sonuçta Cumhurbaşkanı ile görüşen başbakan da direnişin meşruiyetini kabul etti. "Biz tutukluların isteklerimizde haklı olduğumuzu" kamuoyuna açıkladı. Genelkurmaybaşkanı da bir demeç vererek -Türkiye'de görülmemiş bir durum- direnişteki istekleri kabul ettiğini açıkladı... Bu demeç ve açıklamalarda; "isteklerin yerine getirileceğini, cezaevi görüşlerinde Kürtçenin serbestçe konuşulabileceğini ve cezaevinin durumunun düzeltileceğini" kabul ettiler.

Böylece, Türk Devletinin tarihinde, devlet sorumluları ilk kez "Kürtçenin serbestçe kullanılması" kabul etmiş oldular..

Daha sonra Adalet bakanlığı 1 Ağustos Genelgesi'ni çıkardı. Bu genelgenin çıkışından sonra, birçok cezaevinde siyasi tutuklu ve hükümlüler Adalet bakanlığının ağır kurallar koyduğu bu genelgeyi kabullenmediler. Konulan kurallardan biri de Tek Tip Elbise giyilmesi zorunluluğuydu...

Biz de bu genelgeye karşıydık..

Yaz saati uygulamasına son verilmiş ve saatler bir saat geri alınmıştı(saatlerin geri alındığı 25 Eylül artık yaz değildir). Gaziantep Cezaevi Müdürü, yaz saatine göre "yatağımıza girmemizi, girmezsek zorla yatıracaklarını" söyledi. Biz, bu durumu protesto ettik. Bunun üzerine jandarma ve gardiyanlarla üzerimize hücum ettiler. yaklaşık 60 arkadaşımız ağır yaralandı. Benim ve A.Güngör'ün durumu da ağırdı. Bu olayda birçok arkadaşın olduğu gibi

bizim de durumumuzu belgeleyen raporlarımız vardır..

Yaralılarla ilgilenmediler. Olaydan uzun zaman geçtiği halde hastahaneye kaldırmadılar. Bu ihmal ölüme neden olabilirdi..Bizim gibi, Nazilli, Eskişehir, Diyarbakır, Amasya, sağmalcılar, Urfa,Bursa ve Ceyhan cezaevlerinde de siyasi tutuklu ve hükümlüleri ezdiler.. Yaklaşık ikibin siyasi tutuklu ve hükümlü açlık grevine başladı...

Ocak ayın'da Amnesty International'ın Türkiye Cezaevleri ile ilgili raporunda; siyasi tutukluların öldürülmeleri ve işkence görmeleri ile ilgili geniş bilgiler vardır.

Sözünü ettiğimiz raporda bir yerde şöyle yazılmış:

"Amnesty International ...Kasım 1988'de Başbakan ve Adalet Bakanı'na birer rapor gönderdi. Bu raporda Amnesty, tutukluları soruyor ve bunların durumlarını öğrenmek istiyor. Amnesty'ye göre, Türkiye'nin bazı iddialara cevap

vermesi gerekiyor.Amnesty'nin tesbitlerine göre, Türkiye'de ağır işkence ve katliamlar olmaktadır. Öte yandan Amnesty, hasta ve sakat tutuklu ve hükümlülerin tedavi ettirilmelerini istiyor."

Bu dava siyasi. bu dava, 12 tutuklu ile 11 gardiyan arasındaki bir dava değildir. Bunu böyle görmek yanlıştır. Bilerek hedef karıştırılıp, daraltılmaktadır.. Biz kimseye zorbalık etmedik, gardiyanları ezmedik. Gardiyanlar bunu ifadeleriyle de ikrar ettiler. Biz isyan etmedik,haklarımız için direndik. Mahkemenin iddiası doğru değildir. Tersine TC sömürgeci devleti zulüm ve işkence yapmıştır.

KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİ BASKI VE İŞKENCE !

KAHROLSUN VAHŞET !

20.6.1989

.....

Gaziantep Cezaevi

F/L-1

(*)Gaziantep Cezaevi direnişinde haklarında dava açılan arkadaşlarımızın gönderdikleri 28 Ağustos 1989 tarihinde elimize geçen mektuptaki Kürtçe metinden Türkçeye çevrilmiştir.

TÜRKİYE CEZAEVLERİNDEKİ BASKILARI PROTESTOLAR

Almanya'nın MÜLHEİM-REİN Şehrindeki AÇLIK GREVİ

17 Ağustos 1989 günü 4 gün için başladı. Amaç, Türkiye Cezaevlerindeki açlık grevlerini desteklemek ve baskıları protesto etmektir. Ayrıca, Açlık Grevi'nin yapıldığı yere Kürdistan'daki son operasyonları protesto eden bir pankart da asılmıştı..Bu konuda Açlık grevinin amaçları arasındaydı.

Sorunu Alman kamuoyuna anlatmak ve Açlık grevinin amacını belirlemek için bir bildiri yayınlandı ve bu Almanca yayınlanan bildiride Türkiye cezaevlerindeki durum ve Açlık grevinin amacı açıklandı..Kürdistan Kurtuluş partisi taraftarları olarak yayınlanan bildiri de özetle; "Cezaevlerindeki Açlık grevlerini destekliyoruz ve Kürdistan'daki katliam ve Cudi dağındaki operasyonları protesto ediyoruz" denilmekteydi.

138

Açlık grevini birçok örgüt desteklemek amacıyla ziyaret ettiler. Bu örgütler arasında Mülheim Yeşiller partisi temsilcileri de vardı.

8 arkadaşımız tarafından gerçekleştirilen bu eylem Mülheim'deki mahalli bir gazete tarafından da yazıldı. Eylem Almanlar tarafından ilgiyle karşılandı..

DANİMARKA'nın KOPENHAG şehrindeki protesto eylemi.

Partili arkadaşlarımız Türkiye Cezaevlerindeki baskı ve uygulamaları protesto etmek ve açlık grevlerini desteklemek amacıyla Kopenhag'ta da açlık grevi yaptılar. Birçok örgüt ile ortak eylemlere giriştiler. Ayrıca, açılan imza kampanyasını yürüttüler.

Danimarka'da arkadaşlarımızın konu ile ilgili yaptıkları açıklama:

AÇLIK GREVİ

Türkiye cezaevlerinde politik tutukluların başlattığı **AÇLIK GREVİ** ile dayanışma ve son zamanlarda TC devletinin Kuzey Kürdistan'da alabildiğine arttırdığı devlet terörünü protesto ve teşhir etmek amacıyla, Danimarka'da 10 Kürt ve Türk örgütü biraraya gelerek Açlık Grevi başlatılar.

Düzenlenen açlık grevi, yukarıda bahsedildiği gibi bir dayanışma grevidir. Amaç, Danimarka kamuoyu'nun, basın-yayın kuruluşlarının, parlamenterlerin, hükümetin, AF örgütü ve benzeri kurum ve kuruluşların dikkatlerini Türkiye'deki cezaevlerine ve Kürdistan halkı üzerinde sürdürülen baskı ve zulme çekmekti.

Bunun yanında, açlık grevleri süresince çeşitli istemlerde de bulunuldu. Örneğin;

Danimarka Parlamentosu'ndan bir heyetin Türkiye ve Kürdistan'a gönderilmesi; parlamentodan TC. Devletine, cezaevleri politikası ve Kürdistan üzerinde uyguladığı baskı ve zulüm nedeniyle protesto telgrafı çekilmesi gibi...

Bu amaç ve istemler doğrultusunda sürdürülen çalışmalar tam anlamıyla olmasa da, başarılı geçti denilebilir. Bu çalışmalar sırasında dışişleri bakanlığı ile görüşüldü ve bilgi verildi.. Parlamenterlerle görüşüldü. Parlamenterlerden Pelle VOGT ve Bjorn ELMEGUİST ve bazı sosyal-demokrat parlamenterlerle aber bir protesto mektubu imzaya açılmış, fakat henüz resmileşmemiştir. Bu mektup ile TC. Devletinin Düşünce Özgürlüğünü ve İnsan Haklarını ihlal ettiğine Danimarka hükümetinin dikkatini çekmek amaçlanmıştır.

Ayrıca,, AF Örgütü ile görüşüldü ve bilgi verildi. AF Örgütü, TC Devletini protesto eden bir bildirme yayınladı. Çalışmalar fiilen devam ediyor.

Gerçekleştirdiğimiz Açlık Grevi süresince Danimarka'da belli bir kamuoyu yaratıldı. Günlük gazetelerde Açlık Grevi ve nedenleri yayınlandı. TC.Başbakanını protesto eden 600 dolayında mektup Danimarkalılara imzalatılarak gönderildi.

Açlık Grevi'ne 14 kişi katıldı. Açlık Grevi Danimarka parlamentosunun önünde yapıldı. Türkiye cezaevleri'ndeki grevlerin bitirilmesi üzerine, 17 Ağustos Perşembe günü başlattığımız Açlık Grevi, 23 Ağustos çarşamba günü düzenlediğimiz bir basın toplantısı ile sona erdirildi..

Açlık Grevi ve diğer çalışmaları 10 Kürt ve Türk örgütünün biraraya gelerek oluşturdukları "Kürt halkı, Türkiye ve

Kürdistan'daki cezaevleri Açlık Grevleri ile dayanışma Komitesi" yürüttü. Komitenin çalışmaları devam ediyor.

29.8.1989

Danimarka

Rızgari Taraftarları

Türkiye cezaevlerinde ve Kürdistan'daki uygulamaları protesto amacıyla açılan imza kampanyası açılmış ve aşağıdaki metin yaklaşık 600 kişi tarafından imzalanarak Türk Hükümetine gönderilmiştir.

Hükümetinizin Kürt halkına uyguladığı baskı,soykırım ve kimyasal silah kullanımı ile cezaevleri'ndeki politik tutuklulara uygulanan insanlık dışı işkenceleri ve uygulamaları protesto ediyorum !.

Kürdistan'da sürdürülen "askeri operasyon"lar derhal durdurulmalıdır!..

Türk devleti CUDİ Dağı ve çevresinde bir "askeri operasyon"a başladığını açıkladı. Resmi açıklamalara göre 15 bin askerin katıldığı operasyon, halen bölge düzeyinde genişleyerek devam etmektedir.

CUDİ Dağı'nda PKK ülerine karşı girişildiği iddia edilen operasyonların, iddiaların tersine bütün bölgeyi ve özellikle de sınır bölgelerini içine aldığı ortaya çıkmış durumda.. Bölgede savaş kurallarının yürürlükte olduğu, basına bilgi verilmediği ve sivil halka karşı yoğun bir devlet terörü uygulandığı biliniyor.

Bunlara rağmen, ne Türkiye'deki siyasi partilerden, "demokratik" ve "sosyalist" siyasal güçlerden ve ne de uluslararası düzeyden, açık bir jenosid niteliğinde sürdürülen bu "askeri operasyon"a karşı bir protesto sesi gelmiyor. Türk devleti adeta onaylanmış bir operasyonu sürdürmektedir.

Türk devletinin başlattığı operasyon, hiç kuşku yok ki, Kürdistan'daki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşıdır. Türk ordusu, Kürt ulusunun varolma hakkına tecavüz etmektedir. Özellikle, 12 Eylül darbesinden sonra, Irak devleti ile anlaşmalı olarak bölgede sürdürülen sınırlı askeri hareketler; bugün özel timler, Köy Korucuları, özel valilik ve sayıları yüzbinleri aşan askeri güçle, düpedüz Kürt ulusuna karşı bir savaş statüsü'nde yürütülmektedir.

Sınır bölgelerinde baskı ve zorbalığa dayanamayarak topraklarını terk eden köylülerin sayısı yüzbinlerle ifade ediliyor. Devlet terörü'nün bütün vahşetine rağmen, topraklarını terk etmeyen köylüler ise, bu "askeri operasyon"un kapsamı içinde zorla topraklarından kovulmaktadırlar.. Direnenlere karşı vahşi saldırılar uygulanmaktadır. Her 5 Km.'de bir seyyar kara-

kolların kurulduğu bölgede, neredeyse her vatandaşa bir asker düşmektedir.. Köylülerin evleri topa tutulmakta, ekinleri yakılmaktadır. Şu ana kadar bölgede ona yakın köy boşaltılmış, 200 aile ortada bırakılmıştır.

Alınan haberlere göre, Şırnak'ın Balveren, Anılmış, Boyunyaka Çatak'ın Konağa köyleri boşaltılmış bulunuyor.. Ayrıca, Şırnak'ın 14, Uludere'nin 7, Çukurca'nın 5, Çatak'ın 4 köyü, Sılopi'nin sınıra yakın köyleri, Bingöl'ün Kiğı ilçesine bağlı yaklaşık 10 köy ve Siirt'in Baykan ilçesine bağlı bazı köylerin boşaltılmasına çalışılmaktadır...

Basının sokulmadığı operasyon bölgesinden verilen haberlerin tümü askeri kaynaklıdır. Askeri kaynaklı haberler de Türk ve Dünya kamuoyunu oluşturmaya yönelik hedefleri öne çıkarmaktadır.

Anlaşıldığı kadarıyla ve zaman zaman TC yetkililerinin itiraf ettikleri üzere, temel amaç; özellikle sınır bölgelerinde bir TAMPON BÖLGE oluşturmaya yöneliktir. Kürt hareketinin nefes borularını kesmek, barınma ve beslenme merkezlerini imha etmek için seferber

olan ordu, "Milli Birlik ve Bütünlük" çağrılarını içinde eylemlerini sürdürmektedir..

"Askeri operasyon"un, büyük bir siyasi kaosu yaşayan Türkiye'nin gündemine, Milli Güvenlik Konseyi'nin önerisi ile Çankaya ve Genel Kurmay arasında varılan anlaşmalarla sokulduğu da bir gerçektir..

Öte yandan, "demokratik" ve "sosyalist" siyasal güçlerin suskunluğunun açıklanması oldukça zordur.. Türkiye'deki küçük kıpırtılar karşısında bile oldukça hassas olan Avrupa'daki birçok çevrenin de, "askeri operasyon"u onaylayan tavırları üzerinde ısrarla durulması gerekir.

Hiç kuşku yoktur ki, askeri tecavüz, ulusumuzun varolma hakkını ortadan kaldırmayı amaçlamaktadır. Ordu, doğrudan doğruya Kürdistan'da sivil halkı ve savunmasız yerleşme merkezlerini hedef seçmiştir..

Ne zaman, nasıl ve hangi biçimde uygulanacağı henüz belli olmayan Kültürel Özerklik programlarının dar sınırları içinde, Türk devletinin jenosid uygulamalarına karşı seyirci kalınamıyacağı bilinmelidir. Dinamik,

devrimci değerlerin kurutulmasına, bağımsızlıkçı güçlerin imha edilmesine Türk devletinin gücünün yetmeyeceği de açıktır.

-Kürdistan Kurtuluş Partisi (RIZGARI) , işgal ordusuna karşı her muhalif ve devrimci hareketi kayıtsız - koşulsuz desteklemektedir.

Türk Devletinin uygulamalarını, içerde ve dışarda teşhir etmeyi, lanetlemeyi ve bütün güç ve imkanları ile bu kanlı ve vahşi saldırılara karşı durma yı görev saymaktadır.

-Kürdistan Kurtuluş partisi (RIZGARI), Türkiye'deki demokratları ve sosyalistleri, uluslararası kuruluşları Türk ordusunun Kürt ulusuna karşı giriştiği imha eylemini lanetlemeye çağırmaktadır.

Bölgede barış ve istikrar isteyen güçlerin dikkatini Türk militarizmi'nin bölgeyi infilak ettirecek girişimlerinin üzerine çekmek istemektedir.

İŞGALCI TÜRK ORDUSU KÜRDİSTAN'DAN ÇEKİLMELİDİR.

KÜRDİSTAN'DA SÜRDÜRÜLEN "ASKERİ OPERAS-
YON'LAR DERHAL DURDURULMALIDIR.
KAHROLSUN MİLİTARİZM!

14.8.1989

PARTİYA RIZGARİYA KURDİSTAN
(rızgeri)
POLİT BÜROSU

UYARI !...

31 Temmuz günü, Çankaya'da Cumhurbaşkanı Evren'in yönetiminde yapılan ve 5,5 saat süren toplantı'dan sonra, CUDİ yöresinde büyük bir askeri harekate başlanacağı ve havadan indirme yapılacağı açıklanmıştı.

Bu toplantının ertesinde, resmi açıklamalara göre 15.000 askerin katıldığı bir Askeri Harekat'a başlandı.

14 Ağustos 1989 tarihli Basın Bildirimiz'de, saldırının, Kürt ulusunun ekmek ve bağımsızlık mücadelesine karşı bir jenosid niteliğinde olduğuna, Türk ve dünya kamuoyu'nun dikkatlerini çekmiş, Türk ordusu'nun derhal bölgeden çekilmesini belirtmiştik.

Türk ve dünya kamuoyu'nun suskunluğu devam ederken, ordunun eylemi de boyutlanarak devam etti:

Anlaşıldığı kadarıyla, Türk ordusu, topraklarını terketmeyen sivil ve savunmasız Kürt halkına karşı toplu bir imha'ya hazırlanmaktadır. Ve bu kanlı imha eylemi'nde Irak devleti'nin yolunu izleyerek, söz konusu alanda TAMPON bir bölge oluşturmak için KİMYASAL SİLAH kullanacaktır.

Basın kanalıyla Türk ve dünya kamuoyu bu imha eylemi için titizlikle hazırlanmaktadır. En son Türk Genel Kurmay Başkanı Necip TORUMTAY'ın açıklamaları, bu imha saldırısının son safhalarına geldiğini göstermektedir.

N.TORUMTAY diyor ki:

"Uzun vadeli projelerimiz ışığında silaha karşı silah kullanmak zorundayız. Dolayısıyla milli varlığımıza ve bütünlüğümüze silah çeken ve onun yanında bilerek ve isteyerek yer alan ve destekleyen kimseleri düşman kabul etmek ve bu yönde etkin tedbirlerimizi almak-tan başka seçeneğimiz yoktur"..

Bu açıklamayı, bölgedeki askeri güçlere karşı bir katliam emri sayıyoruz.

Aynı açıklamanın Batı "Anadolu"da, sivil hedeflere saldırı için bir davet niteliği taşıdığı kanısındayız.

Bu nedenle, Türk devletinin yöneticilerine, parlamento üyelerine, siyasi partilere, generalinden erine kadar Türk ordusunun bütün mensuplarına, Türk demokratlarına, "sosyalistlerine", işçilere, köylülere bir bütün halinde Türk halkına bildiririzki;

Türk ordusunun sivil ve savunmasız Kürt halkına karşı girişeceği saldırıya mukabele-i bilmisil olmak üzere, Batı "Anadolu"da sivil hedeflere karşı eyleme geçmekte tereddüt edilmeyecektir.

Bilinmelidir ki, böyle bir durumda dökülecek kan ve gözyaşlarından, ezilen, imha edilen Kürt halkı değil, başta Cumhurbaşkanı ve Genel Kurmay Başkanı olmak üzere, Türk devletinin yöneticileri sorumlu olacaktır.

PARTİYA RIZGARİYA KURDİSTAN

(rızgari) Polit Bürosu

19.8.1989

KÜRDİSTAN'DAKİ SON DURUM ÜZERİNE DEĞERLENDİRME

TC'NİN YENİ BİR JENOSİD GİRİŞİMİ

Türkiye'nin siyasal gündemini tümü ile meşgul eden Cumhurbaşkanlığı seçiminin, **güçler dengesi**'ni darmadağın ettiği bir dönemde; Türk Ordusu ; Çankaya'ya adaylığı tartışılan Başbakan Özal ve ANAP Hükümeti adeta yok sayılarak, 15 bin kişilik askeri bir güçle- res- mi açıklamalara göre- CUDİ DAĞI çevresinde "Askeri operasyon" başlattığını açıkladı...

Operasyon'un daha ilk gününde, CUDİ DAĞI'ndan oldukça uzakta bulunan Çukurca'ya bağlı köylerin boşaltılmasına girişilmesi ise; "askeri operasyon"un CUDİ ile sınırlı olmadığını, tersine, özellikle İran ve Irak sınır bölgelerine yayıldığını gösterdi..

Operasyon öncesinde bölgedeki olaylar, gazetelerin manşetlerinden inerek, arka sayfalara doğru kaydırılmıştı.. Bununla birlikte, Türk Genel Kurmayı ile Cumhurbaşkanlığı arasındaki trafik oldukça hızlanmış, üst düzey askeri yetkililer arasında yapılan yeni atamalarla, "Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu'sunda" geniş kapsamlı bir "askeri operasyon"un başlatılacağı duyurulmuştu.

Militarizm'in hedefi

Son iki yıldan bu yana, MİT ve Genel Kurmay'dan sızdırılarak basında yer alan haberlere göre, CUDİ yöresinde PKK'nın "Kurtarılmış Alan" yaratmak için faaliyet içinde olduğu yönünde bir kamu oyu yaratılmaya çalışılmaktaydı. CUDİ, bilinebildiği kadar, örneğin; Güney Kürdistan'da, Gilala'da olduğu gibi girilmesi oldukça zor ya da mümkün olmayan bir alan değil... Tersine, doruklara kadar askeri

amaçlarla açılmış yolların bulunduğu CUDİ, aynı zamanda stratejik olarak da kapalı ve etrafı sistemli olarak yerleştirilmiş büyük askeri güçlerle sarılı izole bir bölge durumundadır. Tartışmaya getirildiği ilk andan bu yana, CUDİ'de "kurtarılmış alan" formülü, Genel Kurmay'ın stratejisi olarak öne sürülmüştü. MİT'ten sızdırılan haberlerle burjuva basını da aynı konuyu ısrarlı bir biçimde işleyerek, öne çıkarmaktaydı.. "Askeri Operasyon"un başlamasından hemen sonra, sivil halka karşı, CUDİ'den bir hayli uzakta, Irak sınırlarında köylerin boşaltılmaya girişilmesi de militarizm'in hedefinin CUDİ olmadığını, bölgenin lojistik yerleşim merkezleri ve özellikle de sınır bölgeleri olduğunu gösterdi. Nitekim, ilk elde Çukurca 'ya bağlı bazı sınır köylerinin boşaltılacağı açıklandı..

Operasyon'un siyasi ve askeri boyutu

"Askeri Operasyon", TC'nin kuruluş yıllarında 13 yıl aralıksız sürdürülen jenosid eylemlerinden sonra yapılan son 60 yılın en büyük ve en kapsamlı ASKERİ HAREKATI'dir. Yaklaşık 10 yıla yakın bir ön çalışmanın üstünde şekillenen harekate 250-300 bin civarında

asker katılmaktadır. Özel eğitilmiş timler ve komando birlikleri ile beraber sayıları neredeyse 130 bine ulaşan Köy Korucuları'nı da bu sayıya katmak gerekir. Ayrıca, mahalli polis'in ihbarcıları ile birlikte MİT'de "Askeri Operasyon"un kapsamı içindedir.

Özetle, Türk Devleti bir bütün halinde harekete geçmiştir ve açıkca Kürt ulusuna karşı savaş açmıştır. Bu savaş, bölgedeki stratejik mevzileri imha etmeyi, muhtemel bir savaş sürecinde lojistik önemi olan köyleri boşaltmayı, Irak'ın kimyevi silah kullanarak yarattığı **TAMPON BÖLGEYE** benzer bir alan yaratmayı ve Kürt hareketinin mevcut ve muhtemel isyan potansiyellerini yok ederek, barınma ve beslenme kaynaklarını kurutmayı amaçlamaktadır..

TC, hiç kuşku yok ki, geniş kapsamlı ve uzun bir zaman dilimi içinde gerçekleştirmeyi planladığı bir programın ilk ataklarını yapmaktadır. Askeri hedef olarak PKK hareketini öne çıkaran kaynaklar, operasyonun siyasal ve toplumsal hedeflerini özenle gizlemektedirler.. 12 Eylül darbesi'nden önce bölgede yaratılan hava bütünüyle tekrar aynı senaryo ile gündeme getirilmiş durumdadır. Hükümetin siyaseti ile, Askeri hareketin

çapı ve çıkardığı gürültü arasında çok büyük bir uçurum görülmektedir. Ve zaten, yukarıda da vurgulandığı gibi, Askeri hareket adeta hükümet yok sayılarak Çankaya ile Genel Kurmay arasında yapılan anlaşmalarla başlatılmış durumdadır.

PKK'nın konumu

PKK, halka karşı sürdürdüğü pervasızlık, devrimci güçlere karşı saldırganlık ve kendi siyasal kadrolarını imha'ya yönelik sorumsuzluğu ile ülkede ve bölgede devrimci güçlerden soyutlanmış bir konumdadır.. Ağustos 1984'de girişilen ERUH - ŞEMDİNLİ OLAYLARI'ndan sonra yapılan bir yorumda şu ifadeler yer verilmişti:

"Kürdistan'da kitlelere rağmen, alandaki siyasal güçlere rağmen, komşu ülkelerdeki demokratik ve sosyalist güçlere rağmen ve nihayet uluslararası proletarya hareketi ve ulusal kurtuluşçu güçlere rağmen 'bir şeyler' yapmaya yeltenmek, bedeli oldukça ağır ödenecek bir sorumsuzluktan başka anlam taşımaz. Sorumsuzluğun bedeli, kadroların imhası ve yeni kanlı yenilgiler ile de sınırlı değildir. Bundan çok daha önemlisi, kitlelerin ideolojik ve siyasal olarak sömürge -

ciler tarafından teslim alınması, kimliksiz, kişisiz bir toplum durumuna sokulma, siyasi güçlerin manevra alanlarının daraltılması ve giderek imha edilmesi ve nihayet içte ve dışta birleşebilecek, ittifak içine girilebilecek güçlerle olan kan bağları'nın kopartılması gibi vahim sonuçlar'ın ortaya çıkabileceğidir". (Bak:1984 DENGİ KOMAL Bildirisi)

Bu gün Kürdistan'da savunmasız sivil halka karşı yüzbinlerce askerin katıldığı, tarlaların yakılıp, köylerin boşaltıldığı askeri hareket karşısındaki suskunluk ve ordunun onaylanmış bir plan'ın tatbikçisi olarak, büyük bir rahatlık içinde jenosid boyutunda bir askeri hareketi sürdürmesi, yukarıdaki belirlemenin hayat içinde ne ölçüde gerçekleştiğini göstermektedir.

Son dönemlerde, gerek uluslararası burjuvazinin ve gerekse Avrupa sosyal-demokrasisi'nin, Türkiye'ye yönelik programı içinde, Kürtlere özerklik sorunu'nun yer alması ve bazı siyasal merkezlerde gündeme getirilerek tartışılması da, Türk ordusu'nun hareketi'nin nerelerden, nasıl desteklendiğini ve onaylandığını göstermesi açısından ibret vericidir..Çünkü, Türkiye'deki küçük kıpırdanışlar karşısında bile oldukça hassas olan

çevreler, boyutu geniş kapsamlı bu askeri hareket karşısında en küçük bir tepki bile göstermemektedirler..

Kürdistan'da Türk ordusu'nun periyodik olarak tekrarladığı ve kendi askerlerine "yeşil", düşman olarak mevzilendirdiği biçimsel kuvvetlere ise "kırmızı" (peşmergeleri temsil eden kuvvetler!) elbiseler giydirerek tekrarladığı "gelenekselleşmiş" "askeri tatbikat"larında, artık, peşmergeleri temsil eden bir "düşman" güç yerine "terörist" olarak sunduğu ve "kırmızı" elbiseler(!) giydirdiği canlı bir taraf vardır: bu PKK'dır. Taraflar uygulanacak siyasetin tutması ve inandırıcı olması açısından "savaş" gereği "zayıf" ta vereceklerdir...

"Ülkenin bütünlüğü ve Millet'in bölünmezliği"ne yönelik "vaki" bir "tehlike" göstermeksizin, Kürdistan'da böylesi geniş kapsamlı askeri bir hareket çok büyük şimşekleri çekerdi!.. Uluslararası durum ve Türkiye'nin çalkantılı iç yapısı karşısında, kolay kolay kabul de görmezdi.. Böylece, Avrupa burjuvazisi'nin başına da ("hemen hemen her devlette")"bela" olmuş, kontrolü kolay "terörist" bir hareketle "birlikte yaşamaya" alışılmalıydı!.. Akıl babalarının önerileri ile "kabullenilen" ve kamuoyu oluşturulan bu hareket,

Kürt ulusuna yönelik bir tecavüz ve jenosid sınırına gelip dayandı. Bunca "masrafın" ve "tantâna"nın arkasında; Her seferinde fazlalığı öne sürülerek azaltılması gerektiği belirtilmesine rağmen, yeni bir ordu ve polis gücünün Kürdistan'da örgütlendirilmesi; mümkün ve muhtemel bir ulusal kurtuluş mücadelesine karşı "özel yetiştirilmiş" askeri birliklerin oluşturulması ve bunun için harcanacak para konusunda "meşru bir nedene dayanılarak" onay alınması; Uluslararası siyasi önerilere uygun olarak tampon bir bölge oluşturarak, Kürdistan'ın parçaları arasındaki kan bağlarını kesmek; GAP uygulamasını güvence altına almak; batılı devletlere yatırım için "terbiyeli bir alan" açmak vb..gibi önemli ve birbirleri ile iç-içe nedenler yatmaktadır.

Türk devleti uygulamak istediği siyasette başarılı olur ve bir tampon bölge yaratırsa, O "haşmetli Türk kahramanlığının" övgüleri ile uzun bir dönem kamuoyunu oyalıyacaktır. Devletin "güçlülüğü" "halkın" üzerinde bir ambargo yaratacak, abartılmış bu "tehlike" birdenbire "tuzla-buz" olup gündemden düşecektir! Kürdistan'da siyasal çalışma olanakları daralacak, kitle desteği yitirilecektir.. Bu kadar "büyük bir tehlike"den sonra, yeniden "silahlı mücadele" halkı korkutacaktır. Çünkü,

"devlet baba ile başa çıkılmaz". O zaman Türk devleti "ulusal kültürel özerklik" denilen şeyi de tartıştırmayacaktır. Bunun hayali ile sessiz duranların kursaklarında kalacaktır... Alışılmış teranelere dönülerek, "Kürtler vatandaşlarımızdır, dilleri ile konuşuyorlar, vatanın bütünlüğü ve milletin bölünmezliğine ... sonuna kadar bağlıdırlar" denilecektir...

Özetle; PKK, gerek ülke ve bölgede ve gerekse uluslararası düzeyde tümü ile tecrit edilmiş, kendi başına bir grup düzeyine sokulurken, devlet terörü ile yüzyüze gelen savunmasız sivil halk da tümü ile sahipsiz bırakılmıştır. Türk ordusu'nun "herkesçe onaylanmış" bu hareketi, aynı zamanda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, PKK'yı yenerek onunla özdeşleştirecektir!

Politik durum

İran- Irak Savaşı'nın "Ateş-kes" durumundan sonra, Irak ordusu'nun Kürdistan'da kimyevi silahlarla başlattığı Jenosid, kurtarılmış alanlardan yüzbinlerce ailenin Türkiye ve İran'a geçişi ile noktalandı..

Irak Kürdistan Cephesi, siyasal ve askeri kadrolarını geri çekti ve Güney Kürdistan, tarihinin en karanlık dönemlerinden birine girdi. Ve tarihin yapıcı bir dinamiği olma özelliklerini kaybetti.

Homeyni'nin ölümü ile İran'da ortaya çıkan siyasi değişiklikler, Kasım-Lo'nun **katledilmesi**'yle yeni bir boyut kazandı. İran'dan **otonomi** talep eden Kürt hareketinin de önümüzdeki günlerde tarihin yapıcı bir ögesi olarak siyaset sahnesinde yer alması beklenmiyor.

Böylece,bütün dikkatler Türkiye'ye yönelmiş durumdadır.Türkiye'de burjuva partilerinin üzerinde ittifak edecekleri şekilsiz bir **kültürel özerklik** statüsü, yarı yarıya kabul görmek üzeredir. Reformist sol da, aynı statüyü teorik - ideolojik düzeyde olmasa bile, fiilen o n a y l a m a eğilimi içindedir. Genel olarak Kuzey Kürdistan'da Kürt hareketinin siyasal temsil düzeyinde kendini ortaya koyduğunu iddia edemeyiz. PKK'nın siyasal temsil düzeyinde herhangi bir şansı olmadığı da bir gerçektir.. Türk ve Dünya Basınıni **Bekaa**'ya soktuk-tan sonra,PKK içinde başlayan **hesaplaşma**'nın sonuçları, siyasal kadroların imhası ya da hareketi terketmesi

biçiminde ortaya çıkmaktadır.. Alanda silahlı direnme sürdüren grupların tecrit edilmiş, izole bir siyasal atmosferde uzun süre dayanmaları mümkün değildir. Elbette ki, küçük gruplar halinde sürekli olarak eylemler yapılabilir. Ancak, ulusal kurtuluş perspektifi bu çerçevenin içine sığmayacak kadar geniş ve kompleks'tir...

Durumun ciddiyeti bütün açıklığı ile ortada durmaktadır.PKK'nın ulusal kurtuluşçu güçlerle ilişki içine girmek, dost güçleri çoğaltmak, hedefi küçültmek gibi bir sorunu yoktur. TC ise, sorunu devlet düzeyinde büyük bir ciddiyetle ele almış görünmektedir.. Bu arada, Genel Kurmay ile işbirliği içinde Çankaya'nın iç siyaset'teki kaos'a militarist ölçütler içinde biçim vermek ve müdahaleci olmak çabasında olduğu gözlemlenmektedir. Burjuva demokrasisi için mücadele edenler, gündemlerine Kürt sorununu anlaşılabilir, net çözüm önerileri ile yerleştirmedikleri için, gene, militarist müdahalelerin hangi siyasi biçimler içinde kendisini ortaya koyacağı ise, henüz bilinmemektedir...

Şonuçlar

Kürt hareketinin örgütlenmesi henüz bir iç savaşı omuzlama düzeyine sıçramış değildir. İdeolojik yetersizlik siyasal tercihleri etkilemektedir. Reformist sol ile radikal sol'un konumu henüz tümü ile şekillenmiş değildir. "Askeri operasyon"un görünürdeki bir nolu hedefi olan PKK, siyasal güçlerle çatışma içinde, kendi içinde de parçalanmış ve kadrolarını örgüt içi tedhiş ile telef etmiş durumdadır. Kültürel özerklik programı uluslararası burjuvaziye tetikte tutmakta, reformist Türk ve Kürt solu'nu da etkisizleştirip, seyirci durumuna getirmektedir.

Türk devleti'nin bu son ve en büyük militarist tecavüzünün ne zaman ve nasıl sonuçlanacağı şu an siyasi olarak görünmüyor.. Ordu, tampon bölge oluşturma'nın ön şartlarını yaratmadan alandan geri dönme durumunda değil. Sivil halk üzerinde estirilen terör, jenosid boyutuna ulaşmış durumda... Ayrıca, kimyasal silah kullanılması kaçınılmaz görünüyor. Böyle bir durumda Kürt hareketinin bir bütün halinde harekete geçmesi, en azından somut siyasal hedefler ortaya koyması gerekmektedir.

Oysa, Kürt hareketi anlaşılması mümkün olmayan bir suskunluk içindedir. Irak Kürdistan cephesi operasyona karşı siyasi bir tavır içine girmiş değil. "Bağımsız bir cumhuriyet" ilkesini program hedefleri içinde gören Tevger'in somut bir tavrı yok. Türkiye ve Ortadoğu'da olsun, Avrupa'da olsun demokratik ve sosyalist siyasal güçler olay karşısında suskundular.. Herkes, adeta 1975'te Güney Kürdistan'daki hareket karşısında takınılan tavır içine girmiş durumdadır. Bazı çevreler, Türk ordusunun programını başarı ile uygulamasını ister görünmektedirler!.. Oysa, TC tüm militarist gücü ile saldırı halindedir. Bizzat Genel Kurmay Başkanı'nın ağzından jenosid çağrıları yapmaktadır... Öte yandan "Askeri Operasyon" Türkiye'de demokratik ve sosyalist muhalefeti en az Tahrir-i Sükûn kadar tehdit etmektedir. İç siyasette görünür bir alt-üst oluşu gündeme dayatmakta, hükümet ile ordu arasındaki çelişmeleri bir çözümsüzlük noktasına çekerek, Cumhurbaşkanlığı seçiminde militarist tercih'lere zemin hazırlamaktadır...

Ayrıca, uluslararası burjuvazi'nin dayattığı kültürel Özerklik programı da "Askeri Operasyon"a göre biçim alacaktır. Operasyon'un istenen hedeflere ulaşması

halinde, militarizm'in programı Kültürel Özerklik programını devre dışına atacaktır.. Operasyon'un istenen hedeflere ulaşmaması halinde ise, şu ya da bu biçimde Kültürel Özerklik TC burjuvazisi'nin rasyonelleri içinde uygulamaya geçirilecektir.

Sonuçlar hangi siyasal biçim içinde ortaya çıkarsa çıksın, Kürdistan'daki militarist zulme ve tampon bölge girişimi içinde yapılan açık jenosid eylemine karşı, mevcut tüm olanaklarla karşı durmak, devrimci bir görevdir. Partimiz, bu görevi bütün güç ve olanaklarla yerine getirmeye kararlıdır.

Partiya Rızgariya Kurdistan
RIZGARİ

Politbüro

19.08.1989

KÜRDİSTAN'IN BAĞIMSIZLIĞI VE KÜRT ULUSUNUN ÖZGÜRLÜĞÜ HEDEFİ
KARARTILMAKTADIR... (*)

Çağdaş Kürdistan tarihi, Çarlık Rusyası ile İngiliz sömürgeciliğinin paylaşım mücadelesi içinde şekillendi. İngiliz sömürgeciliğinin çıkarlarına uyarlı olarak bölünüp parçalandı. Lozan Emperyalist Paylaşım Antlaşması'ndan sonra Kürdistan sorunu da kilitleyip tarihin gündemine girdi.

Tarihin gündemine giren Kürt halkının mücadelesi, bütün bir süreç boyunca emperyalizmin çıkarlarıyla çatıştı. Ve Kürt halkının mücadelesi bütün bir tarihsel süreç boyunca emperyalizmin çıkarları için, en kanlı, en vahşi yöntemlerle boğuldu. Lozan'da uluslararası diplomasinin pazarlık malzemesi olarak masa başında boğazlanan Kürt halkının mücadelesi, Mehabat'ta ABD ve İngiltere'nin İran politikası için darağacına çekildi.

İran-İrak Savaşı nedeniyle Kürtler her zaman tartışmaların merkezinde durdular. Ve her zaman bir pazarlık malzemesi olarak kullanıldılar. Bu pazarlıkların kahrını yoksul Kürt halkı sınırlarda ölerək, kamplarda sürünerek, kimyevi silahlarla top yekün imha edilerek çekti. Halen bu kahrı çekiyor. Bu gün gene bütün boyutları ile Kürtler pazarlık Masalarındadır. Burjuvazi için bölgede yatırımın garantisi siyacı istikrardır. Bunu açıkca beyan ediyor. Hemen ardından, AET ülkelerinin

talepleri geliyor. Esasen, TC, Cumhurbaşkanı düzeyinde komünist partisinin legalleşmesi için Batı'ya teminat vermişti. Son dönemlerde aynı teminat, değişik boyutlarıyla Kürtler için isteniyor!..

Kürt sorunu, emperyalizmin Türkiye politikasının uygulanmasında bir tehdit aracı olarak ortaya çıkıyor. Dün bu tehdit, *Kürt hareketinin imhası üzerinde dururken, bugün Kürt halkının ulusal varlığının kabul edilmesi ve en azından TC sınırları içinde Kürt dili ile ilgili yasakların kalkmasını gerektiriyor.*

Kürt ulusal varlığının TC için resmen kabûlü ve Türkiye'de Kürt dili üzerinde yasağın kalkması için verilen ve verilecek mücadele hiç kuşku yok ki, demokratik bir mücadeledir. Ve bu demokratik mücadele desteklenmelidir.

Ne var ki, *Kürt halkının bir de asıl, bağımsız bir ülkede, özgür bir halk olarak yaşama gibi temel ve haklı bir mücadelesi de vardır.* Bu mücadele, tek başına soyut bir olgu değil, emekçi Kürt halkının toplumsal kurtuluşuna bağlı ve bağımlı enternasyonal bir olgudur.

Son dönemlerde gerek uluslararası burjuvazinin ve gerekse Avrupa Sosyal Demokrasisinin Türkiye'ye yönelik programı içinde Kürtlere özerklik sorununun yer alması ve bazı politik merkezlerde gündeme getirilerek tartışılması da, Türk ordusunun Kürdistan'da başlattığı son askeri hareketinin nerelerden nasıl desteklendiğini ve onaylandığını göstermesi açısından ibret vericidir. Şu an bölgede yapılmakta olan jenosidin başarıya ulaşması halinde mevcut tasarlanan özerklik planı'nın belirsiz bir döneme erteleneceği, bu olmadığı takdirde ise, reformist solun eliyle bu programın uygulanacağı aşikardır.

Biliniyor ki, Türkiye'de burjuva partilerinin üzerinde ittifak edebilecekleri şekilsiz bir *kültürel özerklik* statüsü yarı yarıya kabul görmek üzeredir. Reformist Sol da, aynı statüyü teorik-ideolojik düzeyde olmasa bile, fiilen onaylama eğilimi içindedir. Uluslararası burjuvaziyi tetikte tutan kültürel özerklik programı reformist Türk ve Kürt solunu da etkisizleştirip, TC'nin Kürdistan'daki uygulamalarına karşı seyirci durumuna getirmiştir.

Ulusal kültürel özerklik ve benzeri reformist yöntemlerle Kürt ulusal sorununun çözümlenemeyeceği, Irak ve İran Kürdistanı pratikleri ile, 70 yıllık sosyalist uygulamaların yaşandığı SSCB pratiği göz önüne getirildiğinde açıkça görülür.

Partimiz, Kürdistan Kurtuluş Partisi (Rızgari)'nin hedefi; Kürdistanlı tüm yurtsever, demokrat ve sosyalist siyasal güçlerin birliği ile oluşacak Ulusal Kurtuluş Cephesi aracılığıyla bağımsız, birleşik, demokratik bir Kürdistan için ülkenin askeri işgalden arındırılmasıdır.

**Kürdistan Kurtuluş Partisi
(Rızgari)
Polit Büro 21.08.1989**

(*) Bu metin, Türkiye'de yayınlanan "SOKAK DERGİSİ"nin "Türkiye'de son zamanda tartışılan Kürtlere Özerklik konusunda görüşünüz nedir?" sorusu üzerine, 21.8.1989 tarihinde röportaj olarak verilmiştir.

Kürdistan'da kan! Hapisanelerde zulüm!

12 Eylül'de süngülerin zoruyla yapılan devlet darbesi, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesini boğmayı, Türkiye genelinde demokratik ve sosyalist hareketi ezmeyi; faşist hareketi düzenin sınırları içine çekmeyi ve dinci eğilimleri devlet kontrolüne almayı amaçlıyordu.

Öte yandan tıkanan ekonominin faturasını emekçi kitlelere ödetmek askeri rejimin başlıca amaçlarından biriydi. Bu nedenle de yükselen işçi hareketinin siyasal taleplerinin kırılması, diğer emekçi sınıf ve katmanların mücadelesi ile bütünleşmesinin önlenmesi gerekiyordu.

Aynı dönemde İran'da şahlığın yıkılması ve Afganistan'daki Sovyet varlığı, NATO üyesi Türkiye'nin bölgedeki militarist niteliğinin askeri bir rejim ile güçlendirilmesinin en önemli dış dinamikleri idi.

Bu ve benzeri nedenlerle siyasi iktidarı gasbeden generaller, programları gereği Kürdistan'ı kana buladılar. Köyler basıldı. Emekçi halkın mal varlığı talan edildi. Yüzbinlerce insan tutuklanıp, işkenceden geçirildi. Hapiseneler bir imha merkezi haline dönüştürüldü.

12 Eylül darbesi, TC'yi bölgede tepesinden tırnağına kadar silahlanmış militarist bir güç haline getirdi. Emperyalizmin ve NATO'nun çıkarları doğrultusunda bölgede ortaya çıkması mümkün gelişmeleri önlemek için saldırgan bir tutum içine girildi. Defalarca, Irak sınırları aşarak kurtarılmış alanlardaki sivil ve savunmasız Kürt halkına saldırıldı. ABD'ye yeni üsler ve askeri havaalanları yapıldı.

Türkiye genelinde ise demokratik ve sosyalist harekete ağır darbeler vuruldu. Sendikalar, demokratik

kitle örgütleri, siyasal partiler kapatıldı. İşçi sınıfının kazanılmış sendikal hakları birer ikişer ortadan kaldırıldı. Üniversiteler susturuldu. Demokratik öğrenci hareketi sindirildi. Basın, generallerin emirleri durumuna getirildi. Özetle, kasaturaların tehdidi altında Türkiye bir uçtan bir uca generallerin kışlasına dönüştürüldü.

Gene kasaturaların tehdidi altında uygulamaya geçirilen ekonomik önlemler, emekçi halkı derin bir yoksulluğun ve sefaletin içine attı. Her üç kadından birinin polis raporlarına göre kendisini sattığı sefil bir Türkiye tablosu 12 Eylül rejiminin ürünü olarak ortaya çıktı.

Önümüzdeki günlerde 12 Eylül darbesi 9. yılını dolduruyor. Ama Türkiye içinden çıkılması mümkün olmayan bir politik kaosu yaşamaktadır. Türk Ordusu, Kürdistan'da bizzat Cumhurbaşkanı ve Genel Kurmay Başkanı'nın planladıkları bir katliamı gerçekleştirmektedir. Hapisanelerde siyasi tutuklu ve hükümlüler işkence ve baskı altındadırlar. Halk, önlenemez bir fukaralığa mahkum edilmiştir.

12 Eylül darbesinden sonra ilan edilip, kademeli olarak kaldırılan Sıkıyönetimin yerine uygulamaya geçirilen Olağanüstü Hal Yasası ve TC'nin sömürgeci kimliğini tescil eden Bölge Valiliği, bu gün Kürdistan'ı kana boğmaktadır. Bölgeye yerleştirilen özel ko-

lordu, özel vurucu timler ve komandolar ile birlikte, Köy Korucuları ve diğer işbirlikçi, karşı devrimci güçler Kürt halkına kan kusturmaktadırlar.

Saddam rejiminin zulmundan ve kimyevi silah vahşetinden kaçarak TC'ye gelen yüzbinlerce Kürt aile, etrafı dikenli tellerle çevrili kamplarda bir esir hayatına mahkum edilmişlerdir. Irak sınırı boyunca yaratılmak istenen Tampon Bölge için, yöre halkı acımasız bir devlet terörü altında köylerini terk etmeye zorlanmaktadır. Köyler bombalanmakta, ekinler yakılmaktadır. Ve tüm bunlara karşı ne dünyadan ve ne de Türkiye'den etkileyici ve caydırıcı sesler yükselmektedir.

Öte yandan, siyasal güçler 12 Eylül darbesinin yarattığı tahribatlardan henüz kurtulmuş değillerdir. 12 Eylül darbesinden yeterli dersleri çıkarttıkları da iddia edilemez. Bir yandan içerdeki katı devlet terörü, öte yandan 9 yıllık sürgün yaşantısının yarattığı kadro kaybı, siyasi hareketler için doldurulması oldukça zor ideolojik ve politik boşluklar yaratmıştır. İdeolojik yetersizlikler, TC'nin dayattığı politikaları onaylama durumuna getirmektedir. Kürt hareketi için TC burjuvazisinin rasyonelleri içinde kültürel özerklik, komünist hareket için düzenin sınırları içinde bir legalleşme dayatılan politikaların başlıcalarındandır..

Kürdistan Kurtuluş Partisi RIZGARI, 12 Eylül darbesinin 9. yılında emperyalist burjuvazinin programının Türk devleti eliyle yapılan uygulamalarına karşı mücadele etmeyi görev saymaktadır. Kürdistan'da sürdürülen jenosid faaliyetlerine, hapisanelerdeki devlet terörüne karşı mücadele güncel ve acil bir nitelik taşımaktadır. Genel demokratik ve sosyalist siyasal talepleri yükseltmek, kitlelerin yükselen isyanına bilinçli bir ifade vermek günün temel görevleri arasında yer almaktadır. Bu görevler yerine getirilmelidir.

Yaşasın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelemiz!

Kahrolsun militarizm!

KÜRDİSTAN KURTULUŞ PARTİSİ [rıızgarı]

Avrupa Sekreterliği □ Eylül 1980

İSVEÇ'te 12 EYLÜL PROTESTOSU.

13 Örgütün düzenlediği ve partimizin de katıldığı 12 Eylül'ü Protesto Yürüyüşü, 12 Eylül 1989 Salı günü Stockholm'de yapıldı.

12 Eylül'ü "Protesto Komitesi" adı altında biraraya gelen parti, örgüt ve dernekler; 12 Eylül öncesi de çeşitli etkinliklerde bulundular. Komite, Kürtçe, Türkçe ve İsveççe olarak çıkardığı bildirilerde; 12 Eylül 1980'den 12 Eylül 1989' a kadar geçen 9 yıllık süre zarfında, Militarist Bürokratik Cunta'nın işlediği suçların dökümünü yapmış ve İsveç demokratik kamuoyunu, cuntaya karşı Türkiye ve Kürdistan'daki haklı mücadeleleri desteklemeye çağırmıştır..

Protesto yürüyüşü, 12 Eylül 1989 günü saat 17.00'de Stockholm Sergelstorg Meyda-

nında başladı. Kürtlerin İnsani Haklarını Koruma Komitesi adına, İsveç Sol Komünistleri Partisi eski Genel Başkanı Karl Henrik Hermansson konuşmacı olarak katıldı. Konuşmasında, Kürdistan'daki katliamları kınadı. Türkiye ve Kürdistan Halklarının haklı mücadeleleri ile dayanışma içinde olduklarını belirtti...

Daha sonra Türkçe ve Kürtçe konuşmalar da yapıldı. Konuşmaların bitiminden sonra Türk konsolosluğuna doğru yürüyüşe geçildi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı yürüyüş, Türk konsolosluğunun önünde okunan bir metin ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra sona erdi..

İsveç'te Stockholm şehrinde 12 Eylül'ü Protesto Yürüyüşünde partili arkadaşlarımız.

www.arsivakurdi.org

Tempo Dergisi'nde eksik çıkan röportajın tam metni

PARTİMİZ AVRUPA SEKRETERİ, TÜRKİYE'DE YAYINLANAN TEMPO DERGİSİ'nin SORULARINI CEVAPLADI.

SORU: Rızgari ile diğer Kürt örgütleri arasındaki farklılıklar nelerdir?

CEVAP: Kürdistan'da varolan örgüt ve siyasal hareketlerin hedefledikleri siyasal amaç, benimsedikleri ideoloji ve mücadele yöntemleri arasında farklılıklar vardır. Bugün, Kürdistan'da Kültürel Özerklik'ten ve Otonomi'den tutun, Bağımsızlık çizgisine uzanan, siyasal amaçları değişik hareketler var. Bunun yanı sıra, mücadeleyi içinden yükseldikleri Kürdistan parçasıyla sınırlayanlar var. Partiye Rızgariye Kürdistan (rızgari)'in programatik temel hedeflerini belirlersek, bu farkı ortaya koymuş olacağız. Zaten sınıflı bir toplum olan Kürdistan'da, sınıfsal yapılara denk düşen örgütlerin varolması doğal ve kaçınılmazdır. Eğer, farklılıklar olmasaydı, değişik örgütlenmelere de gerek kalmazdı.

-Rızgari, Bağımsız-Birleşik ve Demokratik bir Kürdistanı hedefliyor.

-Rızgari, Gerçek kurtuluşu sosyal kurtuluşa gördüğünden, ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşa bütünleştirmeyi hedefliyor.

SORU: PKK ile ortak görüşleriniz nelerdir?

CEVAP: PKK ile sömürgecilere ve işgalci Türk Ordusuna karşı mücadelede ortak yanlarımız var. Aslında, bu, tüm anti-sömürgeci güçlerin ortak yanıdır. Bunun içindir ki, PKK'nin yürüttüğü mücadelenin sömürgeci güçlere ve doğrudan işbirlikçilerine karşı olan yanına partimizin hiçbir eleştirisi olmamıştır. Partimiz, sömürgecilere, işgal ordularına karşı olan her muhalif hareketi destekliyor.

Ama, PKK ile partimiz arasında programatik hedefler, stratejik temel tezler açısından büyük ayrılıklar vardır. partimiz, şimdiye kadar PKK'nın temel politikasını yoğun eleştiriye tabi tutmuştur. Birincisi; PKK'nın Kürdistan ve Türkiye Devrimci, demokrat siyasi hareketlere ve kadrolarına karşı düşmanca tavrı; İkincisi ise; Kürdistan'ın bir parçasını sömürge olarak elinde tutan Suriye gibi sömürgeci bir devleti, sömürgeci statüsünden çıkarması ve Suriye'deki sömürgeci diktatörlüğü anti-emperyalist ve ilerici olarak nitelemesidir.

SORU: Hiç askeri eylem yaptınız mı? Askeri gücünüz nedir?

CEVAP: Partiye Rızgariya Kurdistan (rızgari), ulusal kurtuluşun silahlı mücadele ile gerçekleşeceği inancındadır. Bu inancına göre örgütlenmesini sürdürüyor. Bizim geçmişte de, günümüzde de silahlı eylemlerimiz oldu. Gelecekte de olacak. İlegal bir örgütün askeri gücü örgüt sırrıdır ve açıklanamaz.

SORU: TEVGER ile ilgili görüşleriniz nedir?

CEVAP: TEVGER, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde bir ögedir. Ancak, Kürdistan'daki mücadeleyi temsil etme ve kitlesel tasvip görme özelliği yoktur. Kuzey Kürdistan'da bizim sağ-oportunist dediğimiz siyasal çizginin Avrupai bir örgütü olarak tanımlayabiliriz.

SORU: Türk Solu ile ilişkileriniz nasıldır? Hangi örgütlerle ilişkiniz var?

CEVAP: Türk "Sol"u içindeki radikal siyasi hareketlere bakışımız sıcaktır. Çoğunluğu ile yakın dostluk ilişkilerimiz vardır. Türk "Sol"unun kendi içindeki sorunlarını bir türlü aşamayışı, ilişkileri örgütsel ittifaka sıçratmayı engelliyor. Karşılıklı yardım ve işbirliği ile iç sorunların aşılması ve aradaki bağların güvenilir ve sağlam ittifak düzeyine sıçratılması görev olarak önümüzde duruyor. Kanımızca, Türk "Sol"u, Türkiye'deki demokrasi ve Kürdistan'daki ulusal sorunu yerli yerine oturtamayışının bunalmını yaşıyor. Bu önemli iki sorun, yerli yerine oturtulamadığından; ya burjuvazinin kuyruğuna takılıyor ya da sosyal-şövenizm batağına saplanılıyor.

SORU: İran ve Irak'taki Kürt partileriyle ilişkileriniz?

CEVAP: İran ve Irak resmi sınırları içinde kalan parçalardaki Kürt hareketleriyle çok yakın ilişkilerimiz ve dostluklarımız vardır. Bizim bir özelliğimiz, siyasi hareket olarak, bu örgütlerin Irak ve İran sömürgeciliğine yönelen yanlarını istikrarlı bir biçimde desteklemiş olmamızdır. Kürdistan'ın diğer parçalarında mücadele veren örgütlere en

zor zamanlarında siyasi olarak destek verdik. Zaten, partimizin amaçlarından biri de, gerçekleşmesi zor ve uzun bir zamanı olsa da, Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan'ı yaratacak genel bir Kürdistan Cephesi'nin kurulması ve böyle bir cephe'de yerini almasıdır.

Halkımızın kurtuluş mücadelesi zafere ulaşacaktır.

 LONDRA'da PROTESTO EYLEMİ.

İngiliz Hükümetini protesto etmek için, konulduğu hücrede kendilerini yakan iki kişiden ŞIXO arkadaşımız şehit oldu.

bildiri

ŞIXO'lar ÖLMEZ

5 Ekim Perşembe günü, Şixo İyigüven ve Doğan Arslan adındaki iki Kürt yurtseveri, İngiliz Hükümetinin sınır-dışı etme kararını protesto etmek için, kapatıldıkları hücrede kendilerini ateşe verdiler. 8 Ekim Pazar günü saat 16.45'de

Şixo İyigüven arkadaşımız şehit oldu. Doğan Arslan'ın durumu ise halen kritiktir.

2 Mayıs 1989'da İngiltereye gelen Şixo İyigüven arkadaşımız, evli ve bir çocuk babası idi. En son, 4 Ekim 1989'da çağrıldığı

İfadede, kendisinin kesin geri gönderileceğini öğrenen Şıxo, "benim ancak cenazemi Türkiye'ye gönderirsiniz" diyerek, karara şiddetle karşı çıktı. Fakat, Şıxo İyigüven arkadaşımızın itirazını ve işkence kurbanları için Sağlık Teşkilatının sağlık raporunu gözönüne almayan Emperyalist İngiliz Devleti onun ölümüne sebep oldu. Şıxo İyigüven arkadaşımızın ölümünden İngiliz Devleti ve İçişleri Bakanı Douglas Hurd sorumludur.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bütün komplo ve tezgahlara rağmen, sömürgeci çitleri birer birer parçalıyor. Kürt ulusu bütün parçalarda dişe-diş bir savaş veriyor. Kürt ulusunun ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini bastırmak için, bütün emperyalist devletler ve onların yerli işbirlikçileri, tüm güçleri ile taarruza geçmiştir. Bir yandan topyekûn katliamlar, sürgünler ve devlet terörü Kürdistan düzleminde uygulanırken, öte yandan Kürdistan'daki bağımsızlıkçı ve sosyalist radikal güçleri bertaraf etmeyi ve Kürt ulusunun savaşımını devrimci

dinamizminden boşaltmayı hedefleyen uzlaşmacı planlar sahneye konulmak isteniyor.. Emperyalist İngiliz Devleti de bu senaryo'da aktif bir taraftır.. Kürdistan Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Savaşımı, Kürdistan üzerinde oynanmak istenen oyunları bertaraf edecek güç ve kabiliyettedir. Ana görev:Bağımsız, Birleşik, Sosyalist ve Demokratik bir Kürdistan'ın inşasından yana olanların tek bir ulusal cephede örgütlenmesidir.

Mayıs 1989'dan bu yana İngiltere'ye 3000'i aşkın Kürt iltica talebinde bulundu. İngiltere Devleti'nin Kürt ilticacılara karşı takındığı tavır, özünde Kürt ulusuna karşı olan bir tavidir. Kürt ulusunun yurtsever ve namuslu bir ferdi olan ŞIXO İYİGÜVEN ARKADAŞIMIZIN katillerini unutmayacağız..

Douglas Hurd istifa !

Sınır-dışı etmelere son !

Tüm Kürt ilticacılara tam oturma hakkı !

Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm !

Yaşasın Kürdistan Ulusal Ve Sosyal
Kurtuluş Mücadelesi !

Yaşasın, Bağımsız-Birleşik Kürdistan !

PARTİYA RIZGARİYA KURDİSTAN
İngiltere Temsilciliği

DÜNYA'DAN ÖNEMLİ HABERLER.. (*)

PEN Klüp toplantısı ve Recep MARAŞLI.

Uluslararası PEN Klüp'ün 54.olağan kongresi 65 ülkeden 620 yazarın katılımıyla 21 Eylül-1 Ekim 1989 tarihleri arasında toplandı. Kanada'nın Toronto ve Montreal kentlerinde toplanan kongre de en çok sözü edilen tutuklu yazar, Recep MARAŞLI oldu.

R.MARAŞLI, İngiltere, Kanada ve Norveç PEN Klüp'lerinin ş e r e f ü y e s i 'dir ve savunmaları ile hapisanedeki tavırları nedeniyle uluslararası PEN Klüp'leri tarafından saygıdeğer bir sanatçı olarak tanınmaktadır. PEN Klüp Genel Başkanı bayan Antonia Frauser,toplantıya R.Maraşlı ile ilgili geniş bir rapor sundu..

Kongreye, Orta-Doğu'dan çağrılı yalnız iki yazar vardı ve bunlardan biri R. Maraşlı idi.

Toplantı da düzenlenen bir panelde, R.Maraşlı'nın cezaevinde yaptığı bir tablo gösterildi ve büyük ilgi gördü. Cezaevinde Maraşlı'nın durumu genişçe anlatıldı..Kanada TV ve gazeteleri konuya geniş yer verdiler..

Almanya'da Yargılama.

Yaklaşık 2 yıldan beri F.Almanya'da tutuklu bulunan 19 kişinin yargılanmasına başlandı.Düsseldorf Eyalet Mahkemesinde başlayan dava (24 Eylül), Alman Tarihinin son dönemlerdeki en büyük "Terör Davası" olarak nitelendirilmektedir. Dava, Alman Ceza Yasası'nın 129/a maddesine göre "Terörist Örgüt Kurmak ve Üye Olmak" gerekçesiyle sürdürülüyor. Anılan Ceza maddesine göre, yalnız Almanya'da yapılan eylemlerden değil, diğer ülkelerdeki eylemlerden de sorumlu tutulan sanıkların çoğunluğu PKK taraftarı.

Dava Alman Kamuoyunda geniş yankılar uyandırdı. Partimiz Avrupa Sekreteri bir bildiri yayınlayarak, Alman Devletini protesto etti ve Tutukluların serbest bırakılmasını istedi. Bildiri de ayrıca, "Terörist olarak ancak Türk Devletinin yargılanması gerektiği" belirtildi.

Bu dava yalnız tutuklu sanıkları ya da PKK'yı değil tüm Kürtleri yakından ilgilendirmektedir. Kürt örgütleri ve KUKM yargılama sonunda Terörist damgası yerse, uluslararası düzeyde Kürt Sorunu diplomatik olarak çok gerileyecektir.

Paris'ta "Kürt Konferansı".

14-15 Ekim 1989 tarihlerinde, Bayan mitterand'ın himayelerinde Paris'ta "Kürtler:İnsani

Hakları ve Kültürel Kimlikleri" konulu uluslararası bir konferans düzenlendi. Bu konferansa bazı kürtler kişi olarak davet edildiler. Siyasal partiler ve demokratik örgütler çağrılmadılar. Konferans Kürt Sorunu dışında başka şeyler tartıştı.

*

(*)Sahife olanaksızlığı yüzünden,önemli gördüğümüz bu haberleri özetle vermek zorunda kaldık. Ancak, Paris Konferansındaki gelişmeleri haber yanı dışında bazı yorum ve değerlendirmeler ile gelecek sayımızda vermeye çalışacağız.

KURDISTAN PRESS

adress; Box 70 80, 172 07 Sundbyberg-Sweden

KÜRDİSTAN PRESS, KÜRDİSTAN ULUSAL VE TOPLUMSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZİN ÖNEMLİ MEVZİLERİNDEN BİRİDİR. BU MEVZİ BÜTÜN SALDIRI VE TASSALUTLARA KARŞI KORUMAK VE GÜÇLENDİRMEK, İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SÜREÇ BAKIMINDAN FEVKALADE ÖNEMLİ BİR GÖREV OLARAK DURMAKTADIR. BÜTÜN ÜYE VE SEMPATİZANLARIMIZIN KÜRDİSTAN PRESS'İ GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA, ENTELLEKTÜEL VE MADDİ TÜM OLANAKLARI İLE KATILMALARI GEREKMEKTEDİR.

Beşdağ kampanya piştgiriye bibin !

Dayanışma kampanyasına katılalım !

BANK GİRO: 343-5559

POST GİRO: 26533-0

Tel; 08 - 29 83 32

Fax; 08 - 29 50 56

Telex 131 42

rızgari

BASIN/YAYIN MERKEZİ

www.arsivakurdi.org

PARTIYA RIZGARIYA KURDISTAN

PROGRAMA SIYASÎ

Destpêk

Xwedîbûna programek di warê rast de, ji bo grûbek şoreşger tekoşînek dûr û dirêj û avakirina pêvajokên ideolojî û siyasî dixwaze. Pirsgirêk ne ew e ku bi lez û bez programek çêbe, mesele bingehîn afirandin û pêkanîna rêxistinêk şervan e ku, bikare şoreşê bigihîjîne armancên wê yê rast.

Rêxistinêk şervan, ger xwediyê bîr û bawariyên tekûz û kadroyên bi hêz nebe, wê di tekoşîna dûr û dirêj de û di rêya dijwar de zu biweste, wê di nava dîrokê de wenda bibe.

"Ji ber ku di despêkê de me grûbek saz kir û di şûna lihevhatinê de me rêya tekoşînê hilbijart, em bi biryarî neçûn nav herîya ku, yê em guhnekar dikirin têde bûn. Me bi xurtî bi destên hev girtiye û em

di rêyek teng de ku hêlekî wî kaş û gelî û hêlekî kerdalin her pêşve dimeşin."

Çalaki û kirinên talankirinê yê dewletên mezin li Rojhilata Navîn ku, welatê me Kurdistan jî lê ye, gehîştîye prafiyên nû, bi zanistî tevliheviyan li wê çêdikin. Di vî rewşî de pêwîst e programa me zela û sistematîk be. Û bikaribe bibe bingeh ku politîkayên nû li ser wê bîn avakirinê.

Tayînkirina çarenûsa îro û sibê ne bi tenê girêdayî programma me ye. Di eynî demê de girêdayê rewşa welatê me, pêwendiyên navnetewî, gor pêkhatina sosyo-ekonomîya civaka me gihîştina daxwazên komîkan e jî. Bi tevayî ev program pêwîst dibîne ku rizgariya netewî bigihîje rizgariya civakî.

Tekoşîna azadiya netewa me û tekoşîna serxwebûna welatê me, ku dîrokê wê tijî serhildanên dij zîlm û xwinmijî, dij yegirtin û talanê ye, ser bingehêkî adil (rawa) û meşrû bîlind dibe. Bi vî zanistiyê; em dê programa xwe de, di şûna berjewendiyên rojane de, pêwîste li ser pêkanîna hedefên

siyasî yê demdirêj û civaka azad û demokrat ku wê di pêşerojê de pêk bê, bisekinin, û rêvebirin û domandina wê nişan bidin.

Beşê 1'a

1- REWŞA CÎHANÊ YA KAPÎTALÎST Û SOSYALÎST

A- Sîstema Kapîtalîst-Emperyalîst:

Sîstema kapîtalîst ku dayika bi her awayî koletiyê, şerpe-zetîya civakî û girêdanên siyasî ye û sîstema ekonomîk a xwediyê hecetên kar û çavkaniyên jîyanê ye, hîn jî berdewam e. Di nav xwe de civak; yê ku xwedî hecetên berkeşan in û çavkanîkên jîyanê dimijin; burjuwazî û yê ku ne xwediyê hecetên berkeşan in; prolaterya beş bûye. Prolaterya û beşên kedkarên din wek çînek xistine binê nîre burjuwazî. Di her alî de tîn mijandin. Ew rewşekî neheq û bê edalet e.

Lê, bi zêdebûna serwetên civakî re newekhevîya civakî jî mezintir dibe. Piraniya berkeşerên piçûk îflas dikin û dibin prolatere, dikevin bin nîr û xizmeta burjuwazî.

Kapîtalîzm; civakbûnaberkeşan, yekbûn û navendbûna komikan jî bi xwe re tîne. Ji ber wî hem şertên pêşveçûna

xwe, hem jî şertên ji holê rabûna xwe bi xwe re tîne.

a- Sîstema kapîtalîst-empereyalîst, ji bo domandina hebûna xwe, ji bo gihîştina armancên xwe; cihan kiriye qada şer. Ew ji bo tekoşkirina koletîya kapîtalîst, hemû karûbarên dij mirovatîye pêk tîne.

b- Sîstema kapîtalîst-empereyalîst, ji bo sermaye xwe ya berhevbûyî, divê bazarên nû peyda bike. Ji ber wê, li pir hereman fitneya şerderxistinê dike û şer derdixe. Dedanê jî bo ber beriya navnetewî dike û di serî de rolekî dilîze.

Bi van metodan;

-Li Rojhilata Navîn û li welatê me rewşa şer û tevlivehî pêkaniye. Bi şerên neheq gelan bi hev dide qirkirin.

-Iroj, Rojhilata Navîn kiriye gola xwînê û bûye gasîna bazirganên çekan, ku têde cîft davêjin.

c- Sîstema kapîtalîst wek ku dijminê prolaterya ye, dijminê gelên bidest ên cîhanê ye yekemîn e jî.

-Berxwedanên gelên cîhanê yê bindest, bi hêz û şîdet li dijî emperyalîzm û kolonyalîzmê dom dike.

-Gelên cîhanê yê belengaz, li dijî emperyalîzmê ku welatên wan wek bazarekî bikartîne, radibin.

-Ji ber ku, berxwedanên gelên bindest yê cîhanê kaniyên gepên piçûk yê ku, para çîna karkêrên li metropolên emperyalîst-kolonyalîst jî qut dike, burjuwazî dixwe nav tîrsekî mezin.

d- Nîrên emperyalîst-kolonyalîst her roj tîn şikênan-din û sîstema kapîtalîst dizivire hundurê xwe.

-Li hember kirin û çalakîyên zordestîyê, dagîrkirinê û

vegirtinê tekoşînên azadiyê û serxwebûne bêtir bi hêz bûne.

-Burjuwazî, li hember tekoşînên ku, ji bo cihanek bê kedxwarî û serbilind dibin, taktîk û stratejiyên nû bikar tîne.

-Hevdişinên "Aşitî" yên formalîte leztir bûne. Burjuwaziyê ku, xwe wek berpirsiyarê parastina "mafên mirovati" nîşan dide, bi lihevatinê çînî ya sosyal-demokratan mirovan dixapîne.

e- Li gel her tiştî jî; wê rizgariya gelên cihanê yên bindest û rizgariya prolateriya pêk bê.

B- Cihana Sosyalîst:

Li pey tekoşînên di navbera serdest û bindset de li Uris ku, bi serketina şoreşa sosyalîst çû dawiyê, li cihanê gelek welatên sosyalîst avabûn. Ev rewş bû hêvî ji bo rizariya prolateriya û gelên cihanê yên di bin nîre kolonyalîzmê de ne. Ji teoriyê ketina pratîka berbiçav ya sosyalîzmê tirs xiste dilê burjuwazî û hemû hevalbendên wî. Burjuwazî fam kir ku sosyalîzm ne xeyal e û gav paşde avêt. Dest avêt metoden nû.

Hebûna welatên sosyalîst bû wek baweriya tekoşînên rizgarî yên netewî. Gelek netew gihîştin azadî û serxwebûna xwe. Ev pêşketin û geşbûn; tekoşînên rizgarî yên netewî kirin parçeyek ji parçê cihana sosyalîst.

a- Ji bo ku tekoşîna rizgariya netewî bi tekoşîna dij koletiya kapitalîzm ve bê girêdan, pêwîste, tekoşîn ser hîmekî sosyalîst, bê bilindkirin û kolonyalîstan di her hêlê

de biqewirînin.

b- Tekoşîn bi hemû hêlan ve ji bo avakirina cihanek nû, ji bo avakirina civatek azad û bêxwînmiyî ye.

c- Netewa Kurd, ji bo azadiya xwe û serxwebûna welatê xwe, di vê rewşa cihanê ya giştî de ciyê xwe girtiye û di nav tekoşînek bêhempa de ye.

d- Mixabin rastî û bûyerên li jor hatin rêzkirin, hem ji ber pêkanîna xwar, hem jî hember êriş û metodên emperyalîstan sosyalîzma reel ketiye nav tevliheviyên ku ji nav nekarin derkevin.

-Cihana sosyalîst ne di wê rewşê de ye ku, tevgerên rizgariyên netewî biparêze, bi hêz bike û bikişîne ba xwe.

-Tevliheviyên cihana sosyalîst çîna kedkaran di wargehên cihê de beşkiriye.

-Tekoşîna prolateriya ketiye dû burjuvaziya emperyalîst beşê reformîst.

-Partiyên komînist bûne wekî partiyên netewî.

e- Welatên sosyalîst bi siyasetên wekî "damezîrandina nû" û "kirinên vekirî" xwe kişandîye hundurê xwe, tevgera prolateriya cihanê û tekoşînên rizgarî yên netewî tenê û bi serê xwe hatine hiştin.

Bêşê 2'a

2- DÎ PÊVAJOKA DÎROKÎ DE KURDISTAN

A- Bi Giştî Kurd û Kurdistan

Belge û nivîsên 2000 salên berê mîladî (B.M.) didin xûyakin ku, Kurd li navîn û jorê Mezopotamya bi cî û war bûne, bi grûb û hindikayiyên millî re, li welatê Kurdistanê jiyana xwe domandine.

Kurdistan li bakur hêl Mogol û Tirkên, li rojhilat hêl Ece-man, li başûrê jî hêl Ereban ve bi salan û gelek caran di bin êrişan de maye. Bê wê jî Kurdistan, di bin vegirtina Rûsê Çarî ku, dixwest dakeve ser deryayên germ û dagîrkerên Rojava yê ku dixwestin xwe berdîn Asyayê, maye.

Li hember van êrişan ser Kurdistanê bi pêşengiya mirên feodal hatîye seknandin, lê belê carna jî lihevatin bi wan re çêbûye.

Belavbûn û parçebûnên di nav mirên feodal de, ji ber sedemên dîrokî û konjukturî, dirêj domkirine. Vîyan jî, gehîştina pêkhatinek navendî û rêvebirî re asteng derxistîye. Bê wê jî, Kurd bi derengî jî gundan daketine bajarên. Ev jî bûye sedema bi derengî dest bi bazirganiyê, zanyariyê û teknîkê kirinê. Ji ber van sedemên Kurd, di hûnandinên civakî û politîkî de paş de maye.

4

Li gor van pêkhatinên giştî bi zimanekî navendî û yekane li Kurdistanê hevdû famkirin mîmkun nebûye. Zimanê kur-dî roja iroj jî çar zaravên mezin pêkhatîye û di grûba zimanê Hind-Ewrûpî de ye. Û Kurd jî ji nîjada Arî ne.

B- Kurdistana Rojhilat:

Têkoşînen Kurdên Kurdistana Rojhilat di hundurê peva-joka dîrokê de gelekî kevnar e û ji demekî kevn tê. Tevge-rên berxwedanên netewî yê Kurd bi awakî berbiçav piştî salên 1922 an xuya bûn û berxwedana netewa Kurd hem-ber nijatperestiya Ecem û rêvebirina şah xurtir bû.

Di vê demê de dest dan ser mal û erdên gelek kesên pê-şewayên Kurd. Gelek ji wan hatin neft kirin, an jî hatin kuştin.

Kurdan bi serokatîya Simko li hember vê zordestîya nîja-dperest serî hildan. Şah li hember serhildana Kurdan keti-bû tengasiyan. Di sala 1934 an de Şah bi herçar welatên cînarên xwe re lihevhatin çêkir û bihev re li dijî serhildana Kurdan sekinîn û şerê Kurdan bi hev re kirin. Di sala 1937 an de jî jî aliyê 3 dewletan, li dijî telûka Kurdan PAXTA SA-DABAT hate damezrandin. Ew paxt wer hatibû damezi-randin ku, bi çi bihayê dibê bila bibê ew lihevhatinek ji bo nenasina mafên bingehî û demokratîk yê Kurd û perçiqandina berxwedanên netewî bû. Paxta SADABAT xwe di navbera salên 1937-55 an de nû nekir. Di sala 1958 a de jî li ser eynî armancê û bi ketina hinek dewletên

emperyalist ve CENTO berdewam kir. Tirkan di hundurê CENTO de cîyê xwe girtin û fonksiyonên kifşekirina rêya CENTO yê û qirkirina gelê Kurd girtin ser milên xwe.

Di sala 1941 an de dema ordiyên yekbûyî (Muttefik) ketin Îranê, wê demê Kurd li herêma ku, di bin çavdêriya Sovyet de ma bû, dijîyan.

Piştî vegirtina ordiya yekbûyî, Kurdên ku ji bo otonomîya netewî têkoşîn didan, li başûrê gola Urmîyê bajarê Mehebad hûnandinên xwê yên rêxistinî xurt kirin. Di sala 1945 an de Partiya Demokrata Kurdistan damezirandin. Programa wan ya netewî ji aliyê Şah ve hate redkirin. Dûrê, di 22 yê çila paşin sala 1946 an de Komara Kurd Mehebad hate damezirandin. Piştî salekî karbidest û rêvebirên wê hatin girtin û li gasîna navdar Gasîna ÇARÇIRA ku, wan bi xwe komar li vir daxuyan kiribûn, hatin dardakirin.

Kurdistana rojhilat ta sala 1956 an di warekî bêdeng de mabû. Dûre her çiqas jî serhildanên piçûk çêbûn, lê zilm û zordestîya kolonyalîstan bi giran domkirîye.

Di roja iro de têkoşîn li Kurdistana Rojhilat domdike.

C- Kurdistana Başûr

Li gor protokola ku, di 1'ê Gulana sala 1920 an de, li San-Remo (li gor lihevhatina Sykes-Picot) hatibû îmzekirin, Iraq ketibû bin rêvebirina Ingilîzan (ji xwe Ingilîzan di 7'ê Gulana sala 1918 an de Kerkûk vegirtibûn). Berê beyankirina vê gerandinê, hikûmeta Kurd ku li Silêmaniyê di bin serokatiya Şêx Mehmudê Berzencî hatibû avakirin, hilveşiya bû...

Di sala 1922 an de Berzencî paşde vegeriya û li bajarê Silêmanî xwe hikumdarê Kurdistanê îlan kir. Piştî demekî kurt bi hilweşandina vê iqtidarê re xwenîşandane Kurdan gelekî mezin û fireh bûbû. Pir Kurd hatin kuştin. Di 6'ê Îlonê sala 1930 an de, Berzencî ji nû ve otonomî îlan kir. Piştî ku Kurdan xwe dan ser hev, ordiya Iraqê li gelek hereman de şikestinên mezin xwar, zora wê hate birin. Bi midaxala Ingilîzan ve, îdara otonomî ku hatibû îlankirin, hilweşiya û ji alî Ingilîzan ve hat belavkirin.

Di sala 1931 an de birayên Barzanî li hemberê serdestiya Haşimîyan derketin û nenasîna îdara Haşimî îlan kirin: Şer destpêkir. Qirkirinên mezin bi awakî fireh çêbûn. Birayên Barzanî şikestin û heya sala 1943 an di bin çavdêriya Morîşiya Haşimî de man.

Piştê Şerê Lihavparkirina Emperyalîstan a Duyemîn serhildana Kurdan carek din destpêkir. Lê piştê demekî dîsa daxwazên Kurdan hatin redkirin û pê re di buhara sala 1945 an de ji nû ve şer destpêkir. Hêzên Ezmanî yên Mefîka Ingilîstanê (R.A.F.) bi balafirên şerrî Kurdistanê bombardiman kirin. Gelek zerar dan Kurdan. Piştî wê tekûnê di nav Kurdan de belavbûn derket û tevgera netewî darben mezin xwarin.

Dûre Barzanî û hevalên xwe derbasî Kurdistana Rojhilata bûn. Ketin nav serhildanên li wê derê de û tê de cî girtin. Piştî têkçûna Komara Mehebad toqa hawîrdora Barzanî û hevalên wî ji hêl hêzên çekdarî yên sê dewletan ve hat girtin. Barzanî û hevalên wî di sala 1947 an de ew toq çelişandin û piştî meşek dûr û dirêj bi serketin xwe gihandin Yekîti-

ya Sovyetê.

Barzanî, ta 7 ê maha Çiriya paşin sala 1958 an li Sovyet ma. Piştî ku ji Sovyet wegeriya, ji nûve dest bi têkoşînê kir. Ew tekoşîna ku dirêj ajot, di sala 1970 de bi destxistina otomomî re dawî lê hat. Lê, Iraq wek her demê li ser gotina xwe nema. Di sala 1975 an de afîkarî û destgirtin ji gelek dewletan girt û darbên mezin li Kurdan xist.

Di roja iro de têkoşîn li Kurdistanê Başûr domdike.

D- Kurdistanê Başûr-Rojava:

Kurdistanê Başûr-Rojava, ta demekî dûr û direj wek eyaletekî di bin destê Osmanîyan de ma û piştê Osmanîyan jî pir caran li hember vergirtinan ma.

Osmanîyên ku, di dema şerê lihevparvakirina Emperyalîsatn ya 1. de li cem Almanan cî girtibûn, piştî tekçûnên ordiyên Almanan neçar man, erdên Ereban yê vegirtibûn terkkirin. Piştî çekdansekandina (mitareke) Mondros a sala 1918, li gor Protokola San-Remo ku di 1'ê Gulana 1920 an hatibû qebûlîkirin, Sûrîyê ket bin rêvebirina Fransîyan. Kurdistanê Başûr-Rojava ya ku di bin vegirtina Fransîyan de mabû, sala 1923 an de bi lihevhatina Lozan, di bin çavdarîya Fransî û Sûrîyê de hate hiştin û hate vegirtin. Piştê ku, Fransîyan di sala 1938 an de xwe paşte kişandin, bi tevayî ev beşê Kurdistan ket bin kontrola Sûrîyê.

Piştî ketina bin spartina Sûrîyê, Kurdistanê Başûr-Rojava ta roja iroj di hundirê bédengîyekî de ye. Lê, demên ku şer li parçên Kurdistanê Bakur, Başûr û Rojhilatê pêşve diçûn û serhildan bi xwînê dihatin sekinandin,

Kurdistan-Başûr-Rojava afîkarîya kesên ronakbîr yê ku ji ber sedemên nehiyê dihatin, bi hemû awayî afîkarîya wan dikirin û hîn jî dikin. Bi taybetî ew kesên ronakbîr li bajarên Ereban cîwar dibûn û kar û barên çandî dimeşandin.

Mafên Kurdan yê demokratî-netewî li Kurdistanê Başûr-Rojava ji hêl dewleta Sûrîyê ve hatîye kotek kirin. Pişavtin (asîmîle) û Erebkirin siyaseta wan ya bingehî ye. Kurdên Suriyê bê şert û qeyd pişgîrîya dewleta Sûrîyê dikin.

Di roja iro de li Kurdistanê Başûr-Rojava de hûnandinên Kurdan ku bi awakî vekirî û zordarî ji hêl dewleta Sûrîyê ve tên çavdêrîkirin, hene. Hemû herem û navçeyên Kurdan di bin çavdêrîya gerandin û siyasîya dewletê de ne.

Ta lihevhatin bi dewleta Sûrîyê re tûnebe mafên sitrandin, rûniştin û çêkirina kar û barên siyasî nayê xuyakirin. Rêxistinên ku bi lihevhatinê (!) li Sûrîyê dimînin hesabek giranbiha ya vî tiştî didin û wê hîn jî bidin.

Ji ber têkilî û erdnîgarîyê li gel Kurdistanê Başûr û Bakur, Kurdistanê Başûr-Rojava di warê tekoşîna giştî de xwedî cîyekî girîng e.

E- Kurdistanê Bakur:

Osmanîyên ku li ser belavbûnê û hilweşandinê bûn; zordestî û gelkujiyên xwe zêdetir kirin. Ev kar û kirinên wan paşê devrê Komara Tirkîyê (T.C.) bû. Bûyerên dîrokî yê girîng ku, di dema jîhevdaletina Osmanîyan de bûne, li rastê dema vegirtina Kurdistan jî tên.

Berî salên 1920 an û di dema avabûna Komara Tirkîyê de, Kemalîstên Tirk bi Kurdan re lihevhatin. Hemû daxwa-

zên Kurdan qebûlkin. Bi avabûna Komara Tirkîyê re dest bi redkirina hebûna Kurdan kirin. Tu daxwazîyên Kurdan nehatin qebûlkin. Serhildanên ku pir caran li Kurdistanê xuyabûn ji nûve destpêkin. Di sala 1919-21 an de KOÇGIRI û bi hûnandinek berfirehî di sala 1925 an de Tevera Şêx Seîd derketin holê. Ev tevger ji alî Kemalîstan ve bi xwînêjî hatin perçiqandin. Rêvebir û kardestên vê tevgerê hatin dardakirin. Dîsan, li Kurdistanê di nav salên 1927-30 de li Agrî, di salên 1937-38 an de li Dersimê serhildanên mezin çêbûn û ew serhildanan bi xwînêjî hatin perçiqandin. Ew serhildanana hemû bi metodekî wekhevî hatin vemirandin.

Kurdîstana Bakur ta sala 1958 an bêdeng ma. Piştê wê demê ji nûve şiyarbûn di warê tevgerên netewî demokratî de bi lezbûnek di nav grubên ronakbîr de xuya kir. Di salên 70'yî de hûnandinên xortên Kurd û tevgerên partîbûna siyasî destpêkin. Ev tevgeranan jî hember zordestîyên giran man. Têkoşîn li Kurdîstana Bakur bi hemû hêzên xwe domdike.

Hin bûyer û netîcên wan ku berê û dû avakirina Komara Tirkîyê de hatine holê ev in:

a) Ermenîyên ku, bi daxwazîyên netewî derketin holê, bi qirkirinek giran hatin perçiqandin. Ev qirkirin di dema İttihat û Teraqqî de destpêkir û piştî damezirandina Komara Tirkîyê (T.C.) jî domkir. Nakokîya di navbera misilmanan û filehan de jî ji xwe re bikar anîn û piştê domkirina vê qirkirîna Ermenî neçar man û ji welatê xwe

derketin.

b) Ji bo perçiqandina serhildana gelê Pontus li herêma Behra Reş mesuliyet dan ser milê paşayê Osmanî Mistefa Kemal û ev di wê demê de bi slogana "Rizgarîkirina Xilafet û Saltanat" çû Samsunê. Lê, di dîroka Komara Tirkîyê de ev bûyer wek "Roja Rizgariya Netewî" hate berpêşkirin. Mistefa Kemal û hevalbendên wî bi fen û fûtan gelê Pontus xistin nav tekçûnên giran. Pontusî jî bi darê kotek û zorê ji welatê xwe hatin derxistin. Hebûna gelê Pontus ji dîrokê hate derxistin.

c) Kemalîstên ku erk ji İttihat û Teraqqî wergirtibûn vê carê jî berê xwe dabûn rojava. Cenga di navbera emperyalîstan de û cenga Tirk û Yewnanan ya neheq jî destpêkiribû. Ingilîzan ku berê vê cengê piştigirtîya Yewnanan dikirin, li hember destxistina petrolên Kerkûk û Mûsilê bi kemalîstan re lihevhatin û piştî Yewnanîyan şikêrandin û paş ve kişîyan.

d) Tirk, piştî ku gelên Ermenî, Pontus û Rûm ji welatên wan derxistin, êdî çalakiyên qirkirin û pişavtînen giran li Kurdistanê xurt kirin. Kurdistan hêl leşkerî ve jî vegirtin û dest bi pêvajokên kolonîkirina Kurdistanê kirin. Şerê Tirk û Yewnan ne şerê "rizgarîya netewî" bû. Şerê ji bo kolonîkirina gelên din, derxistina wan ji welatê wan bû û dawîyê bindestkirina Kurdistanê jî bi xwe re anibû.

e) Burjuwazîyê Tirk li ser vê pêşveçûnê xurt bû. Kemalîstên ku berpirsiyariya pêrabûna burjuwazî girtibûn ser milên xwe gîhayî bûn. Komara Tirk li ser bermayên

Imparatoriya Osmaniya bi gelek derew û fen û futa nîstibû û "Misak-î Milli" waha hatibû avakirin. Wek ku li jor hat zelalkirin "şerê rizgariya netewa Tirk li dijî -emperyalizmê" çirokekî weha ye.

f) Di Kongra'îktîşad ya İzmirê de, ku çarçewa wê paşê kifşikirin "Burjuwaziya Millî ya Tirk" kefteleştên mezin xuliqandinê hatin afirandin. Lê, di demek kurt de di nav tekilî û girêdanan (yên ku ji destpêkê hebûn) de burjuwaziyek tevkar (noker) derketibû holê. Kemalîzm bû ramanek weha ku êdî emperyalîstan jî bawerî pê tanîn.

3- RESMÎBÛNA STATUYA KOLONÎKIRINA KURDISTANÊ.

Kurdistan cara yekemîn di sala 1639 an de bi lihevhatina Qasr-î Şîrîn, di navbera Imparatoriya Osmanî û Persî de hat parvakirin. Imparatoriya Osmaniyan ku ji pir gelan pêkhatibû, impariyeyek feodala navendî bû. Tekiliyên nevbara Osmaniyan û Kurdan de; leşkerî kirin û bacdan hebû.

Ji ber ku Osmaniyan girêdanên xwe li ser bingehên zorkerîya leşkerî dimeşandin, serhildanên gelên cûrecûr jî xurt bibûn û heddî heddî pir gelan serxwebûnên xwe bidest dixistin û azad dibûn. Ji bilî wê jî, kapitalîzma Rojava jî dixwest Imparatoriya Osmaniyan ya ku li ser erdek fireh hatibû avakirin bisekinîne. Ji ber van sedeman Imparatorî par-

çe dibû hino hino erdê wî piçûk dibû.

Osmaniyan ku, di dema şerê Parvekirina Emperyalîst ya yekem de bi Almanan re dimeşiyar, bi têkçûnek mezin jî şer derketin. Ji ber wê yekê, hukumeta Osmaniyan ya dawiyê, Ittîhat û Teraqqî belavbû. Bi destpêkirina helandinê di civaka Osmaniyan de fikirandinên ku li ser Kurdistanê jî hatibûn kirin di rojevê de cî girtin... Her weha pêvajoka kolonîkirina Kurdistanê destpêkir.

Netewebûna Kudan di şerê Pervekirina Emperyalîstan ya Yekem de destpêkir. Hingê Kurdistan di warê aborî de nehatibû kolonîkirin. Kurdistanê demekî dirêj hebûna xwe yê xweser (özerk) parastibû.

KURDISTANÊ BI LIHEVHATINA PARVEKIRINA EMPERYALÎST A LOZANÊ ve, di sala 1923 an de kete rewşa koloniyek NAVNETEWÎ. Dû wê demê re parçe parçe Kurdistan hat vegirtin û hemû berxwedanên netewî hatin perçiqandin. Piştê sala 1940 an jî Kurdistan hem jî alf aborî (ekonomîk) û hem jî alf siyasî ve bûye welatekî kolonî.

- Kurdistanê Rojhilat jî xwe di bin vegirtina Iranê de bû û piştê LOZANÊ bi guhertinek piçûk di sînor de statuya kolonî zêtedir hate şidandin.

- Serhildanên netewî li Kurdistanê Başûr li hember Ingilîzan bi qirkirinên mezin hatin perçiqandin û Ingilîzan bi takîkî hikumetêkî kukla damezirandin û aliyê leşkerî de xwe paşde kişandin (1940).

- Fransiyay jî ta sala 1938 an di Kurdistanê Başûra Rojava de man û piştê ku siyaseta xwe ya kolonyalîst şidandin,

paşde kişiyân.

- Di bin xwe paş de kişandina Ingilîz û Fransiyan de pirsên girîg yê navnetewî û jê girîngtir jî, berjewendiyên emperyalîstî hebûn. Di nav wan pirsan de jî, PIRSA AN-TAKYA (Hatay) û PETROLÊN KERKUK û MÛSIL Herî pêşdir bûn.

- Kurdistana Bakur jî ji hêl Komara Tirk (T.C.) ve parçe bi parçe hate vegirtin û çalakî û kirinên wendakirinê, pişavtin û qirkirinê bêrawestan dom kir. Dewleta Tirk ta perçiqandina Berxwedana Dêrsimê, ya di sala 1938 an de, bi tevayî neketibû her ciyên Kurdistana Bakur.

Bi vegirtina leşkerî ya kolonyalîst, li Kurdistanê serhildanan jî destpêkirin û ta sala 1940î dom kirin. Bi destpêkirina tevgerên netewî yê Kurdî ve, êrîş û kiryarên kolonyalîstan jî zêde bûne.

Li hember êrîşên kolonyalîstî, Kurd ne xwedî avahiyek navendî bûn. Ji bo wê jî, di pêvajokê de ji alî aborî û siyasî ve hatin perçiqandin. Li dawiyê;

a) Kurdistan di Rojhilata Navîn de ji alî çar dewletên kolonyalîst (Tirkiye, Iran, Iraq û Sûriyê) ve hatiye perçekirin û KOLONIYEKE NAVNETEWÎ YÊ. Li ser Kurdistanê her awayî zordestiyên kolonyalîst tên bikaranîn.

b) Kolonîkirina Kurdistanê bi awakî resmî di lihevhati-na LOZANÊ de hatiye qeydkirin.

c) Kurdistan di bin vegirtina leşkerî de ye. Hemû çavkaniyên ser erd û bin erd hatine talan kirin. Hemû dewlemendiyên wê hatina talankirin. Nehiştine ku aboriya Kurdistanê bi serbestî pêşde biçê û astengên mezin

danîne pêşiyê.

d) Ziman, çand, folklor û hevin û hêjayiyên artistîkî yê Kurdan hatine inkarkirin, kevneşopên (tore-edet) netewî hatine xirakirin.

e) Digel hemû zordestî, pişavtin û qirkirinan jî, Kurdan hebûna xwe parastine û hê jî diparêzin.

f) Li dijî kolonyalîstiyê berxwedan li her qadê, bi hemû hêzên xwe ve dom dike.

Beşê 3' a

4- ŞIKLÊ BERKÊŞANÊ LI KURDISTANÊ.

Kurdistan jî, wek civatên din yê modern (hemdem) civateke çînî ye.

a) Li Kurdistanê şiklê hakim a berkêşanê *kapîtalîzm* e. Digel wê, herçend bingehên wê yê aborî (ekonomîk) qels jî be, di sergehê de feodalîzm tesîra xwe didomîne.

b) Ji bo ku her beşekî Kurdistanê di nav sînora dewletekî de hatiye hepiskirin û kolonîkirin;

- Xurtbûn, geşbûn û pêşveçûna hêzên berkêşan ta demek dirêj paşde maye, bi zanistî asteng li pêşkiyê hati-

ne danîn.

- Çavkanî û imkanên wê pûç kirine.

5- AVAHIYA ÇÎNÎ LI KURDISTANÊ

Kapîtalîzm li Kurdistanê bi rengekî tevlihev pêşdaçûye. Kolonyalîstan li gor pêwistî û berjewendiyên xwe û li gor mecalpîvanê pêkhatin û geşbûna hêzên berkêşan li Kurdistanê di gehînekî pir nizm û jêr de girtine.

Li Kurdistanê endustrî bi destê dewletê ve, ji jor ve hatiye pêşxistin. Karsaziyên taybetî pir kêm in, an jî qet tunin.

Cîhên kar yê mawcud nikarin girse (kitle) hemêz bikin û pêşdaçûna zanistî ya çînî pêyda bikin. Ji ber vê yekê; Proleterya Kurdistanê wek proleterya welatên kapîtalîst yê pêşdaçûyî ne di nav zanistiyekî çînî de ye. Li hember pêşketin û gihîştina zanistî ya çînî ya proletarya Kurdistanê asteng û erqelên asê hatine danîn.

Burjuwaziya kolonyalîst pêwîst nabîne ku li Kurdistanê cîhên kar yê mezîn û girîng ava bike. Ji ber ku Têkoşîna Rizgarîya Netewî ya Kurdistanê kolonyalîstan ditirsîne.

A- Çîna karker:

I- Xebatkarên li karsaziyên "taybetî" ku li Kurdistanê hatine saz kirin.

10

Ev karsaziyên ku ji hêl hevkar û hevalbend û nokerên kolonyalîstan ve hatine saz kirin, bi giştî li gor û girêdayê rewşa pêkhatina kolonyalîstên Tirk in; sazûmanên wek acenta, bayîl û wd. in.

Cîhên kar ên ku bersîva hewcetiyan heremî didin; otel, bayiyên petrolê, acentên karsaziyên metropolê, maxazên mezin, fabrikên piçûk û yê din, bi giştî li gor û girêdana sîstema banqerî Tirkîyê ne û şikl û naveroka cîhên kar (karsazî) yê weha dîrê pêkhatina kapîtalîstî yê modern in. Hevkar û nokerên kolonyalîstan ku di van karsaziyên de dibin xwedî sermiyan, sermiyanê xwe dibin rojavayê Tirkîyê.

a) Karkerên ku di van karsaziyên de dixebitin, bi taybetî tenê hîlbijartin. Xwediyên cîhên kar, dewlet û polês bi hêsanî dikare van bikar bîne.

b) Karkerên ku di van karsaziyên de kar dikin, di nav sazûmanên dij-şoresgerî û di bin serdestiya bîrûbawerî yê paşverû de ne.

c) Karkerên ku bi vê cure cîhan de dixebitin, ji zêdeyî karkerbûna xwe, mafên xwediyên karsaziyên diparêzin û notirvanî ji wan re dikin.

d) Li hember xwenîşandanên komîkan, berxwedanan û di xwenîşandanên dewletê de, ew, wek hêzên êrîşkar li ba polîs çiyê xwe digirin.

e) Ev bîngehên tevgara sendikayên paşverû li Kurdistanê pêktînin.

f) Ji bo ku, ev karkerana bi kêmanî bêalî bimînin, divê propapagandeyên siyasî pir bêh kirin û ev di bin pro-

pagandeyên siyasî di bîmînin.

II- Xebatkarên ku li cîhên kar ên dewletê dixebitin.

Bi giştî ev karsaziyên han li Kurdistanê pir in. Karsaziyên ku ji hêl dewletê de tên şuxulandin; kombînayên goşt, fabrikên şeker, şerab û cixare û vexwarinê, banqe, cobarên dewletê, karsaziyên komirê, karsaziyên medenan ûwd. in.

Karkerên Kurdistanê yên ku di van karsaziyan de dixebitin, li gor karkerên çolê bêtir xwedî imtiyaz in. Her kesekî Kurdistanê nikare têkeve van karsaziyan û bixebite. Ji bo ku mirov bikaribe di van cîhan de karekî basît peyda bike, divê bertil bide, mirovê wî hebe an jî nasê hin xwedî nûfuzê siyasî be. Kesên ku di van cîhên kar yên dewletê de tên xebitandin, ji nav kesên faşîst û olperest, û kesên Tirk û kesên ku bi dewletê re lihev dikin, tên neqandin.

a) Digel hemû kirinan jî di van cîyên karan de xebatên sendîka, bi sosyalizmê re hev nasîn, tegihîştina pirsgirêka netewî û zanyarî jî çêdibe. Firehbûna şerpezetiyê û hejarbûnê jî roj bi roj vê yekê xurt dike.

b) Kolonyalîstan bi hemû wesitên xwe ve, li ser proleterya Kurdistanê, ji zêdeyî proleterya metropolê kedxwurî û zordestiye çînî didomînin.

c) Karsaziyên ku di bin çavdêrî û gerandina kolonyalîstan de ne, bi teyberî; dubendî û cihêtiyên di nav çîna karkerên Kurdistanê û karkerên netewa serdest de derdixin û armancên wan ew e ku, karkerên metropolê di

derheqê pîrsa Kurdistanê de li hêl burjuwaziyên xwe cî bigirin.

III- Xebatkarên heremên çolê.

Kapîtalîzm li Kurdistanê di alf çandî û rêncberî de jî hakim e (serkeftî ye). Di rêncberî de traktor, derasê û hacetên din yên nûjen jî tên xebitandin. Bê çobarên dewletê, çobarên axan û began jî hene. Navendiyên xwedikirina mirîşk, pez û dewaran hatine çêkirin. Alifên (sunî) nûjen ji terş re tê dayîn. Ajotina pincar û danîna fêkî pêşde çûye. Mecalên berkeşanî û bazariyê bi hacetên herf dawî yên teknîkî tên kirin.

Li navçe û heremên çolê hinek ji proleterya jiyana xwe didomînin û beşek ji wan jî koçê metropolê dikin.

a) Axa û beg li heremên çolê ber bi kapîtalîstbûnê ve diçin. Bi heq karkerên rojane an jî demsalî dişuxilînin û biha-zêde bi dest dixin.

b) Proleterya çolê di rewşek giran de dijî. Ew ta mejoyên xwe mijandina kedê his dike.

c) Di Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistanê de hûnandina proleterya rêncberî armancek girîng e. Ji ber ku, proleterya rêncberî gelek nezîkê proleterya endustriyê ye.

d) Jiyana beşek ji xebatkarên çolê di navbera gund û bajarên de ye. Bîr û bawerî bi vê beşê nayê. Ew rewşek şematok pêş dikin. Bê ku dev ji axa (erd) xwe berdin, wek karker jî dixebitin.

IV- Karkerên demsalî.

Ev, jiyana xwe li heremên çolê dimeşînin, lê erd û hecê-
tên wan yêr kar têra wan nake, ji ber wî her sal ji boyî çend
mehan diçin cîhên dîtir û li wan deran dixebitin. Bi gîştî li
cobarên mezin, li Rêyên Dewletê, Karê Avê, Rêyên Hesî-
nê, daristanan ûwd. de kar dikin û li metropolê emeletî, li
Çukurovayê rençberî û paletiyê dikin.

a) Xwedî çandek niv bajarî û niv gundî ne. Bi vî awayê
di nav çol û bajaran de dibin pirek.

b) Di bin tesîra prolaterya endustrî de ne û nezikê prola-
teryaya endustrî ne.

c) Haya wan ji sosyalîzmê û pîrsa netewî heye û bi hesa-
nî bir û baweriyên netewî û sosyalîstî têdigihişînin. Ji ber
pêwendiyên wan bi bajaran re; (heremên rojava)

aa) Bi karkerên metropole û tevgerên şoreşger re di
nav tekiliyên nezik de ne. Di bin tîna wan de tekili-
yên xwe pêşve dibin.

bb) Ji sedema tekiliyên li gel beşên paşverû ji he-
maliya birûbawerî û tevgerên dij-şoreşgerî jî dikin.

d) Hinek ji wan ku, diçin heremên rojava paşde nazivi-
rin û li wan deran cîwar dibin. Ev cîwarbûn koloniyên
mezin yêr Kurdan li navçeyên rojava pêkaniye. Ji ber
tekiliyên nezikê asimilasyonê mecalên wan xwe ji Kur-
distanê qut kirin zêdetirin.

e) Divê di nav van karkeran de bi awakî ciddî xebat bê
kirin, da ku di bin tesîra asimilasyonê de wenda nebînin.

Ji bo wî divê propaganda û xebatên pêwîst bê kirin.

V- Karkerên Kurd li Metropolê.

a) YÊN LI EWRUPA KAR DIKIN:

Li welatên Ewropî hejmarek mezin karkerên Kurd he-
ne. Gelek ji wana ji gundên Kurdistanê çûne. Ev beşa
proletarya Kurdistanê ji zanistîya çînfî û pîrsa netewî dîr
e.

aa) Piraniya vî beşî dixwazin bibin xwedî sermiyan û
dema ku wegeriyên welat bibin xwediyê rewşek çihê.
Beşek pir piçûk jî di nav têkoşîna netewî û çînfî de cî
girtiye.

bb) Mecalên wan li gor çîna kedkarên din yêr li we-
latê me, çêtir e. Di warê aborî û siyasî de nezikê bur-
juwaziya navîn in. Bi exlaqa burjuwaziyê piçûk hati-
ne xemilandin û di bin tesîra hejariyên çandî yêr ci-
yen lê dimînin de ne. Bi dejenerasyonên mezin
paşde vedigerin.

cc) Di nav teknolojîya Ewropa ya pêketî de, de bi
mêlên-olî û cihetiyên mezhebî tîm di bin tîna rama-
na dewleta Tirkan ya dij-komînistî û dij-kurdî de ne.
Di nakokîya misilmanî-fîletî de tercîhên dewleta
Tirk bê hemde xwe dipejirînin. Wekî din jî, ji ber he-
saba wegerê li Tirkiyê û ji tîrsa dewleta Tirk, xwe di-
kin neteweperestê Tirk.

dd) Bi awakî dîrekt (yekser) an jî endîrekt (biwesite)

bûne malzeme propaganda ya dewleta Tirk.

b) KARKERÊN KURD YÊN LI METROPOLÊN KOLONIALÎST:

Gelê Kurd, an jî sedema rûniştandina zorî, an jî jî sedemên cihê koçê metropolên kolonyalîstan dike. Li wan deran bicîbûn, kar dîtin û şuxulkirin pîrsa wan ên bingehîn e. Dixwazin di demekê kurt û zû de bibin xwedî dikan an îşekî piçûk. Ev koça netîca pêwendiyên kolonyalîstî bûye sedem ku li bajarên mezînan koloniyên Kurdî pêk bînin.

aa) Dewletên kolonyalîst bi plan û programên rêk û pêk Kurdên metropolê asîmîle dikin.

bb) Karkerên Kurd di metropolan de bûne potansiyela hêza karê erzan, bi vî awayî keda wan tê metînin. Di karên herî giran de û di nav rewşên herî xirab de têne xebitandin. Parastina nexweşiyê, jî şertên herî basît ên din bê par in. Bê sigorte û bê star in. Ji ber tîrsa nedîtin û negirtina karekî, hemû şertên giran qebûl dikin û dixebitin.

cc) Ji alîkî ve Kurd jî ber dewlemendiya folklorî û kulturî ve kaniya afirandina romannîvisê metropolê ne, jî vî alî ve wek "mêrxwas" tene nîşandan, jî aliyê din ve "qêşmerî" Kurdbûna xwe ne. (Kurdê bi dûv û hwd.)

dd) Warên Kurd lê dimînin pir xirab in. Bê guhdan û perîşan in. Hemalîtiya bajarên mezînan dikin. Di xaniyên bê elektrîk û kêzînan (gece kondu) de dimînin. Ji vî alî ve jî jîyana wan dibe çîrokên filman û stranên

"arabesk".

ee) Li gora armancên programa xwe divê em li ser vî beşê bisekinin û alîkariyê jî şoreşgerên metropolê daxwaz bikin.

B) Gundî:

Ji ber çêbûna wanê çîni ve burjuwayên-piçûk tene hesabkirin. Li gor xwedîbûna xak û hecetên kar; zêde beş in: Gundiyên belengaz, yên navmalدار û yên dewlemend.

I- Gundiyên Belengaz:

Ne xwedî milk û hecetên kar in. Jîyana xwe bi mirêbarî, şîvanti û rêncberî derbas dikin. Carcaran jî karkeriya demsalf dikin.

a) Ev beşa gundî zîlm û zordestiya xwînmîja pirtir hîlîne û dibîne.

b) Para tevîbûna Şerê Rizgariya Netewî ya Kurdistanê jî aliyê gundiyên belengaz ve wê pir mezînan be.

c) Gundiyên belengaz xwedî şeref, mêrxas û fedakar in.

II- Gundiyên navmalدار:

Ev beş, xwedî xak (erd) û hecetên kar in, dikarin jîyana xwe yî rojane pê biqedînin. Ji ber vê yekê burjuwayê-piçûk tene hesabkirin. His jî milkiyeta xas dikin. Ji ber nave-roka wan î çîni her dixwazin bigihin tebeqa gundiyên dewlemend.

a) Bi ketina kapitalîzmê di nava çandiniyê de û bikara-

nîna hecetên kar ji aliyê gundiyan zengin ve û reqabeta di firotina mal de, karê gundiyan navmaldar xirab bu.

b) Ji ber sedemên ku me li jor da xwuyakirin, gundiyan navmaldar hin bi hin belengaz dibin. Ev beş yek-rast di bin tesîra bihabûn û zamman de ya.

c) Ev beşa gundî xwe li ber kirinên sermaye ku dibe merkezî nagire, carcaran jî tewrên radikal digre.

d) Bi ser hemû aliyên xweyî radikal û nerihetîya ji aliyê sermaye merkezî jî, ev beş li riyên têkilî çêkirinê bi xwîn-mijan re digere û dibîne jî.

III- Gundiyan Dewlemend:

Gundiyan dewlemend di navbera burjuwayan navê û feodalên ku bûne kapitalist de cî digre. Ji ber qereqera çîna xwe, ev beş, nêzikê çîna serdest e. Pirtir xwe dişîbînin feodalên ku bûne kapitalist. Beşeke pir biçûk alîkariya têkoşîna Kurdistanê dikin, yan jî tevî dibin.

a) Livandina sermiyan ya bê sînor û temerkuza wê, dewlemendiyan gişan di destên sermiyandarên mezin de dicivîne, ev yekê ha jî, gundiyan dewlemend nêzikî yan navê, hetta yê belengaz dike.

b) Ji ber mêtîngehiya li Kurdistan bi ser hemû rêveçûnên civakî û sermiyandarî warê gundiyan dewlemend gelekî nayê guhertin. Yan jî bi zanabûn ew tene zengin-kirin û jiyana wanî çîni tete dirêjkirin.

C- Burjuwayan-Piçûk:

14

Di têkoşîna çîni de beşa herf bê ser û ber û ya xilbetir beşa burjuwayan-piçûk e. Her li aliyên bihêz disekin. Di têkoşîna çîni de gelek bê îstîqrar in. Ger jî alî hêzên sosyalist û rizgarixwazên netewî ve neyên rêxistin-kirin, dikarin bibin piştgirê hêzên serdest. Di welatê me û herêmê de bîngehên tevgerên faşîst û olperest pêktînin.

a) Di her pêpelûka pêşketina kapitalîzmê de, di nav hêjandin û newroza civakî de ne.

b) Di gundan de xwediyê wesîteyan kar û erd in. Di bajarên de jî xediyê karsazên piçûk in.

c) Di dema ku statuyên xwe wunda dikin û tîr rêxistin-kirin jî, nêzikê proletarya dibin.

d) Xeynê gundiyan, grubên xortên xwende, ronakbîr, esnaf, memur û hwd. jî burjuwaye-piçûk in. Divê ji vana li ser xortên xwende û ronakbîran ji bo Têkoşîna Rizgariya Netewî ya Kurdistanê bê rawestandin.

I- Xortên Xwende.

Xortên xwende ji ber ku afirandina berhemana de cîh nagînin, parazit in. Bi awakî û di bin tesîra rûdanên civakî û siyasî de dimînin.

Xortên xwende bi taybetî di metropolan de, di unîversîtan de dixwînin. Hêzekî girîng a rewşenbîrên welatê me teşkil dikin (pêktînin).

a) Divê pêşi bê girtin ku xortên xwende bi perwerdeyên nijadperestî û paşverûfî neyên gihandin û ji alî kolonyalîstan ve neyên bikaranin.

b) Êw dikarin di metropolan de di bin têsîra dîtinên sosyal şoven de bînin û li hember Têkoşîna Rizgariya Netewî ya Kurdistanê tewr bîstînin. Ji bo ku xortên xwende nekevin nav tewrekî weha; divê ji alî ideolojîk û teorîk ve bîn têgihandin.

c) Divê li hember rewşa wan, ê ku di bin têsîra perwerdeya kolonyalist de dimînin, dibin noker û xususiyetên xwe yên netewî wunda dikin bi awakî hessas bê rawestandin. Divê bi hemû wesîteyan kirin û asimîlasyona kolonyalistan, li ser xortên xwende di nav Têkoşîna Rizgariya Netewî ya Kurdistanê de bu awakî pêwîst bîn rêxistinînin.

II- Ronakbîr.

Ronakbîr beşa herî hessas û herî zanayên civaka Kurdistanê ne, li hember bûyerên civakî jî gelek hessas in. Di têkoşîna siyasî de dikarin bi awakî xurt tesîr li ser xelkê bikin. Dadimend, doktor, muhendis, mirovên alim, mamostayên universîtan, mamoste, melle û feqî ronakbîr têne hisabkirin. Ji ber tekiliyên wan yên xurt bi gel re û bi rûmetbûna wan di nav gel de, ev beş ciyakî girîng di têkoşîna me de digre.

a) Ji aliyê çîni ve; burjuwayê-piçûkin.

b) Ji bo danefêmkirina bîr û baweriyên sosyalîstî û netewî û gihandina van baweriyên bi gel, gerek ev beş xweş bête hûnandin.

c) Beşeke pir mezîn ji ronakbîrên me asimîle dibin û

dikevine bin xizmeta burjuwaya metingeh de. Burjuwayî ewana xelat dike.

d) Beşeke mezîn a ronakbîrên me, di nav tevgerên sosyal-şoven de cîh digirin, ev jî di têkoşîna rizgariya netewî de valatîyekî mezîn pêktîne.

e) Li hember potansiyela (heza) entellektuela welatê me êrîşa kolonyalistan heye.

D- Burjuwaziya Navîn:

Di gundan de xwedî wesîteyên kar û ax in. Mirêbatî û karkerî nakin. Di bajaran de jî xwedî karxanên piçûk in, bi hejmarek hindik karker jî dixebitînin.

a) Ji alî ciyê xwe yî çîni muteasip (konservatîf) û paşverû ne.

b) Daxwaza wan ê burjuwabûn gelekî xurt e. Lê reqabeta kapitalîstan û xwedî sermiyanên taybetî di pêşîya daxwaza wan de erqele (asteng) ne.

c) Bi gîredayî merekezîbûna sermiyan, dikarin ciyê xwe wunda dikin. Beşekî wan ku nikare li gor merkezîbûna sermaye bimeşe, bi awakî lez dikevin nav refa proletarya.

E- Proleterên Lumpen:

Proleterên lumpen, ango pêxas, di bajaran de, bê kar û iş digerin, dikarin xizmeta herkesî bikin, gelek bê îstîfraq in. Hejmara wan zêde ye, tiştê wan ê ku wunda bikin jî tune ye. Piraniya lumpenên welatê me berê xwe didin bajarên metropolê, li wan deran bi karên rojane nanûzik jiyana

xwe didomînin. Ev kesana bi awakî zû edet û hêjayiyên Kurdistanê dîr dikevin û kultura metropolê distînin û vê tînin Kurdistanê jî.

Lumpenên welatê me ji bo ku koçaxçîfî, dizîfî, birin û anîna madeyên tewizandinê ve mijûl dibin, têkiliyên wan bi polês û cendîr me re jî zêde ne. Ji bo ku daxwaza polês û cendîr me jî dipejîrînin, dibin muxbirê wan.

a) Di naveroka xwe de proleterên Lumpen jî burjuwayê piçûk in. Gava ku tîn rêxistinkirin jî, bi awakî zû di rêfên proleterya de cîh digirin.

b) Beşên ku neyên rêxistinkirin, dibin hêzên tevgera faşîst û îstîxbaratê. Kesên weha ku bikaribin di nav tevgerên şoreşger de ji xwe re cîh çêkin jî dibin provakator.

c) Gava proleterya lumpen bê hunandin (rêxistinkirin), mirov dikare bi rêya wan, taktîk û metodên xebatê polês jî bi dest xîne.

F- Kolonyalîst û Nokerên wan:

Kolonyalîstan bi hemû îmkana û wesitên xwe ve Kurdistanê vegirtina, bi kapitalîzmekî tevlihev (çarpik) kedxwarî û talanên xwe didomînin. Hemû dewlemendiyên Kurdistanê yê li ser erd û bin erd bi rêya nokerên xwe dikşînin metropolê. Kolonyalîstan îş û karên xwe li Kurdistanê bi wesita nokerên xwe yê axa û began ve dimeşînin. Ew li Kurdistanê wek acenteyên kolonyalîstan dixebitin.

a) Noker mecburî sermîyanên xwe dibin metropolê. Bi vî awayî dikevin nav tevgera sermaye metropolê û

hêdf hêdf pêwendiyên wan li Kurdistanê qelstir dibe û di nav burjuwaziya kolonyalîst de cîh digirin.

b) Li Kurdistanê karxanên piçûk, erdên mezin yê çandiniyê uhwd. di destê nokeran de ne. Xeynê wan, otelên mezin, îstasyonên petrolê jî di destê wan de ne.

c) Girfingirtîrîn piştevanên nokeran burokratên dewletê yê Tirk û Kurd ûhwd. nin. Berpirsiyarî û rêvebirina nexweşxana û dibistan di destê wan burokratên de ye. Her çend statuyên wan memur jî be, fonksiyonên wan li Kurdistanê wek nûnertiya kolonyalîstan e.

d) Kolonyalîstan otorîte û zordestiyên xwe li Kurdistanê bi wesita ordiyê mezin û hêzên îstîxbarat û polês ve dimeşînin. Vegirtina (dagîrkerî-îşxal) eskerî didomînin. Li Kurdistanê, burokrasiyêke elît (bijarte) jî pêkaniye. Ew jî piştevanî û rêbertiya nokeran dikin.

e) Digel ku li Kurdistanê di warê pêwendiyên ekonomîk de kapitalîzm xurt e jî, di avahiya sergeh (ustyapî) a feodal de şêx, beg seyyîd û serok eşîr û memurên Kurd hêz û tesîrên xwe yê feodalî diparêzin û ew grubekî mezin ji ya nokeran e.

- Wê dom bike -

www.arsivakurdi.org